Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!

İşçi sınıfının tek güvencesi devrimci bilincidir!

Karkerên hemû welatan yekbin!

İŞÇİNİN SESİ

Yıl: 7, Sayı: 136-137
1 Eylül 1980

Provokasyona pabuç bırakmayacağız

Süleyman Sakalı

Artık "Oportünistlerin Sesi" olarak anılması gereken *TKP'nin Sesi*'nde *CHP'deki Tasfiyeler Kimin Hesabına Yazılıyor* başlıklı bir yazı yayınlandı. Yazıda şöyle deniyor:

"CHP merkez yönetimi her işi gücü bırakmış iç tasfiyelerle uğraşıyor. Faşist saldırıların üstesinden gelemeyenler şimdi kendi iç muhalefetiyle hesaplaşmaya çalışıyorlar.

"CHP yönetiminin, parti içinde muhalefete karşı uygulamaya kalkıştığı anti-demokratik girişimini gerici-faşist güçler alkışlıyor (abç).

"CHP yönetimi (...) Ali Elverdi, *gibi faşistlerin alkışladıkları bir yöntemle* parti içi hesaplaşmayı sürdürüyor. *Faşist saldırıların tepe noktaya ulaştığı, baskı yasalarının meclise geldiği bir dönemde başlatılan tasfiye hareketi* herşeyden önce CHP'nin, demokrasinin zararınadır. *Böylesi anti-demokratik bir tutum CHP'yi parçalayabilir. Gericiliğin istediği de budur.* CHP yöneticileri, oyunu aldığı yığının istemlerine kulak vermeli ve *gericiliğin işine yarayan bu tür anti-demokratik uygulamalardan* vazgeçmelidir. CHP tabanı bunu istiyor" (*TKP'nin Sesi*, 21.8.1980) (abç).

Yine aynı gün, aynı yayında yer alan bir başka yazıda da İzmir'de Maden-İş 3. Bölge Temsilciliği kongresindeki olaylar "yorumlandı". TKP'li Leninciler, bu kongredeki olaylar fırsat bilinerek "saldırgan" ve "işçi düşmanı" ilan edilmeye çalışıldı. Bu olay da benzerleri gibi, elbette kısa zamanda işçi sınıfının önünde açıklığa kavuşacaktır. Ne var ki bu iki yazı, menşeviklerin bir yandan her türlü saldırganlığı ve sahtekarlığı yapıp, canları yandığı zaman ise nasıl hiç sıkılmadan ve utanmadan sempati dilenciliğine çıktıklarını çok güzel sergiliyor.

İşçinin Sesi, TKP'li Leninciler, oportünizme karşı savaş bayrağını en başta ve her zaman ideolojik alanda yükselttiler. Ama bir yandan da çetin bir savaşa girdiklerini ve bu savaşta her türlü saldırıya karşı savaşmak zorunda olduklarını unutmadılar. *İşçinin Sesi*'nin getirdiklerine yanıt veremeyen menşevikler ise derhal 2 yöntemle karşı saldırıya geçtiler. *Fiziksel saldırı* ve *tasfiyecilik*. Örneğin, *İşçinin Sesi* 111-112. sayıda Yürükoğlu yoldaş fiziksel saldırıları şöyle dile getirdi:

"Ankara'da işinden tek başına çıkan bir genç işçiye 16 kişiyle saldırdılar ve çeşitli yerlerinden yaraladılar. ODTÜ'de Lenincilere demir çubuklarla saldırmaya yeltendiler. Piyangotepe'de yıllardır faşistlerle boğuşan, kan akıtan Lenincilere silah çektiler. Gaziantep, Diyarbakır, Hatay, İstanbul ve daha birçok yerde benzeri olaylar oluyor".

Menşevikler bir yandan fiziksel saldırıları sürdürürken bir yandan da tasfiyeciliğe hız verdiler. Bunun üzerine yine Yürükoğlu yoldaş şöyle yazdı:

"Sizler ise teorinize (daha doğrusu teorisizliğinize) uygun biçimde tasfiyeciliğe yöneliyorsunuz. Ne hoş rastlantıdır ki bunu tam da DİSK yönetiminin tasfiyeciliğine karşı konuşurken yapıyorsunuz! Bir yanda DİSK'te tasfiyeciliğe karşı çıkarken, öte yanda İGD'de giriştiğiniz tasfiyeciliği nasıl açıklayacaksınız? Türkiye devrimci hareketinin, düştüğünüz bu tutarsızlığı gerektiği gibi değerlendirmeyeceğini mi sanıyorsunuz?" (*İşçinin Sesi*, s. 105-106)

Oportünizmin bu ikili saldırılarına karşı Leninciler, bunların karşı-devrimci yöntemler olduğunu belirtti. Tasfiyelerle örgüt yıkıcılığı yaptıklarını, bunun likidatörlük olduğunu menşeviklere anlatmaya çalıştı, ideolojik savaşı yükseltti ve kongre çağrısı yaptı. Ama menşevikler durmadı. 17 Şubat'ta Ankara'da tüm güçlerini toplayıp Lenincilere pusu kurdular. Sopalarla ve demir çubuklarla saldırdılar. Tariş ayaklanması sırasında işçiler, halk ve devrimciler barikatlarda savaşırken İzmir' de TEBA fabrikasına saldırdılar. İşçilere kurşun sıktılar. Nisan ayında FİDEF Kurultayı'nda Mannheim örgütü delegelerine gaz tabancaları ve demir çubuklarla saldırdılar.

Bu saldırılar ve tasfiyeler işler çıkmaza girene dek sürdü. Ama fiziksel saldırılarda bozguna uğrayıp tasfiyelerle yıktıkları örgütlerin karşısında Leninci örgütler güçlenmeye başlayınca bir telaş başladı. Bu dönemde toplanan "Plenum"un ağız değiştirmesi işte bu gelişmeyle bağlıdır. "Plenum" da, *İşçinin Sesi*'ni ideolojik değil, örgütsel olarak(!) yendiklerini söylediler. İdeolojik savaş gerekir dediler. Yani, özetle, yine üstü kapalı bir biçimde, fiziksel saldırıların ve tasfiyelerin tutmadığını kabul etmek zorunda kaldılar. Bu, bozgunun dile getirilişiydi.

Ama "Plenum"da söylenenler, tabandaki hoşnutsuzlukları yatıştırmak için söylenen boş sözler olmaktan öteye bir anlam taşımıyordu. Nitekim bunun böyle olduğu, "kızıl balyoz", v.b. gevezeliklerin yeniden ortaya sürülmesiyle kanıtlandı. Emine Engin yoldaş bu gelişmeleri şöyle dile getirdi:

"*İşçinin Sesi*'ni 'yenemedikleri' için oportünistler telaş içindeler. Partiyi bırakıp gidecekler ama Lenincilere kalmaması için uğraşıyorlar. 'Plenum'da *İşçinin Sesi*'ne karşı ideolojik savaş dediler. İdeolojik savaş, Haziran *Atılımı*'nda 'Şaban ustanın kızıl balyozu' oluverdi.

"Parti örgütlerine, *İşçinin Sesi*' ne fiziksel saldırı hedefi koydular. Ama 'kızıl balyoz'un ne kızıllığı kalmış, ne de oportünistlerin artık tabanı *İşçinin Sesi*'ne karşı fiziksel saldırıya sürükleme gücü. Bunun için, aynı zamanda radyodan ad ve yer ihbarı yaptılar. Burjuvazi mesajı aldı. Baktı oportünistlerin artık sarı-pembe balyozu güçsüz kaldı, Nazlı Ilıcak *İşçinin Sesi*'ni faşistlerin kara balyozuna hedef gösterdi" ("Bütün Ülkenin Oportünistleri Birleşin", *İşçinin Sesi*, sayı:135).

Şimdi bu gerçeklerin ışığında *TKP'nin Sesi*'nde okunan yazılara bakınca, oportünistlerin sahtekârlığı ve çığırtkanlığı mide bulandırıyor. Ne diyorlar? CHP yönetimi, "Ali Elverdi gibi faşistlerin alkışladıkları bir yöntemle" parti içi hesaplaşmayı sürdürüyormuş. Faşistlerin saldırılarının "tepe noktaya ulaştığı" bir dönemde bu tasfiye hareketi, "böylesi anti-demokratik bir tutum" CHP'yi parçalayabilirmiş. Daha fazlasını okumaya sabır dayanmıyor. CHP yerine TKP ismini koyup tüm yazılanları bir kez daha okuyalım ve oportünistlerin Lenincilere karşı giriştikleri tasfiyeleri düşünelim, ne demek istediğimizi anlatmak için yeter de artar bile. Oportünistler bu sözlerle kendi kendilerini mahkum ediyorlar. Kendilerinin bir komünist partisinde uygulamaktan çekinmedikleri yöntemlerin bir burjuva partisinde uygulanmasına, "partiyi parçalar" diye canhıraş feryatlarla karşı çıktıklarına göre, onlar için TKP'nin mi, CHP'nin mi daha değerli olduğu açığa çıkıyor.

İzmir olayındaki tutumları da aynıdır. Oportünistlerin bütün çabası, o gün için ne bulurlarsa ona sarılıp siyasal sermaye olarak kullanmaktır. Bu arada, daha önce söyledikleri ve yaptıklarıyla taban tabana ters düşmüş, aka kara, karaya ak demişler, ne gam! Ardından, "işte ilkesel tutum budur" dersin, olur biter. Leninciler'in daha en başta yükselttikleri *saldırıları durdurun* çağrısını ellerinin tersiyle iten ve dağılmakta olan "militanlarını" birarada tutabilmek için onları her fırsatta silahlı olarak Lenincilere saldırtan menşevikler bu yolun nereye varacağını çok iyi biliyorlardı. Bunu bile bile bu yola gittiler. Ve "militanlalarını", İzmir olayında olduğu gibi, ölüme ittiler. Şimdi de suçluluğun telaşıyla ve can alıcı soruların sorulmasını engellemek için olabildiğince bağırıp çağırıyor ve Lenincileri "saldırgan", "işçi ve sendika düşmanı" göstermeye çalışıyorlar. Böylece birkaç yıl önce TİP ve TSİP'e yaptıklarını bugün Lenincilere yapabileceklerini sanıyorlar. Ama biz, "bu balık başka balık" dedik. İşçi düşmanı, sendika düşmanı olanlar, işçileri patronlara satanlardır. Kendi iç bunalımlarını çözebilme umuduyla ideolojik savaştan kaçıp aynı TEBA'da olduğu gibi işçilere kurşun sıkanlardır. "Kızıl Balyoz" diyerek silahlı saldırganlık politisını körükleyenler, bu yolda ölenlerin kanı boynunuzdadır. Onları siz öldürdünüz!

DUYURU

İzmir olaylarının haberlerini de verebilmek için bu sayımızı çift sayı ve 1 Eylül tarihli olarak çıkardık. Okuyucularımıza duyururuz.

KAVGA VE YORUM

İŞÇİNİN SESİ

YAYIN KURULU

R. Yürükoğlu (Editör)
Emine Engin (Yardımcı Editör)
Süleyman Sakalı (Yayın Redaktörü)
Haydar Çelik (Teknik Redaktör)
Yıldırım Girneli (Dağıtım)
Seyit Havran, Ayla Antepli,
Ayşe Güvener, Hatice Dağlı

Masrafı: 50p.
Yıllık abone: 15 pound
Türkiye'den: 4 kitap gönderilerek abone olunabilir.
Yazışma adresi: 29 Parkfield Street, London, N.1, England
Teleks: Londra 28107
Baskı Anvil Printers Ltd. (T.U.)

Gönderilen yazıları yayınlama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme ya da kısaltma hakkı yayın kurulunundur. Hiçbir yazı geri gönderilmez.

Değerli Yoldaşlar,

Bu sayımızı, Maden-İş 3. Bölge Kongresi'nde gelişen olayları da gerektiği gibi yansıtabilmek için biraz geciktirerek çift sayı olarak çıkardık.

Yaz Taarruzu Avrupa'da büyük başarıyla bitti. Türkiye'de ise aynı başarıyla sürüyor. Sonucun orada da aynı ölçüde başarılı olacağına güvenimiz tamdır.

İzmir olayları menşeviklerin çaresizliğini bir kez daha gösterdi. Çöküşü durdurmak için her yolu, her provokasyonu ve çarpıtmayı deniyorlar. Militanlarına, "Lenincilere fiziksel olarak saldırın" diyorlar. Ama bunun sonucunda çıkan çatışmalar, bugün sınıf savaşının ulaştığı düzey nedeniyle yumrukla, sopayla olmuyor. Sonuç kafaların yarılması değil, insanların ölmesi oluyor. Bu nesneldir. Dolayısıyla, "saldırın", "Kızıl Balyoz" vurun gibi yönermelerin sonucu baştan bellidir. Sorumlusu da bu yolları öneren menşevik yöneticilerdir.

Leninciler daha baştan bu yollara karşı çıktılar. *İdeolojik* savaş, *ideolojik* saldırı önerdiler. Bugün de aynısını öneriyorlar. Menşevikler ise *bile bile* yarattıkları bu sonuçları iki yönlü sömürmek istiyorlar: Sempati dilenciliği yapmak ve ideolojik tartışma ortamını yok etmek. Polise ihbarlar da "cabası" oluyor.

Bu sayının önemli bir başka yönü de Demen Rowar'dan gelen mektuptur. Böylece *İşçinin Sesi*'ni Kürt devrimcileri için de bir tartışma forumu yapma yolunda ilerlemiş oluyoruz.

İşçinin Sesi

İÇİNDEKİLER

OKURLARIMIZ YAZIYOR

MADEN-İŞ 3. BÖLGE OLAYI

İGD'li Gençleri işçilere saldırttılar

A. Zorlu, İzmir

Maden-İş 3. Bölge Kongresi öncesinde ve Kongre sırasında gelişen olaylar menşeviklerin sahtekarlıklarını, korkaklığını ve ihbarcılığını bir kez daha gözler önüne serdi. Olayların gelişmesi şöyle oldu:

Maden-İş Genel Yürütme Kurulu 17 Temmuz'da 17 Ağustos için kongre kararı aldı. Bu kararı 21 Temmuz'da dağıtım için 3. Bölge'ye gönderdi. İşyerlerine ise bu karar 2 Ağustos'dan sonra gönderildi. Böylece karar işyerlerine kongre tarihinden 15 gün önce ulaşabildi. Ayrıca, gönderilen yazıda, tüzüğe de aykırı olarak adayların Genel Yürütme Kurulu'na kongre tarihinden 10 gün önce yazılı olarak başvurması isteniyordu. Bunun sonucunda, aday olmak isteyenlere tüm hazırlık çalışmalarını yapmak için yalnızca 5 işgünü kalıyordu.

Menşevikler kongre öncesinde açık açık bu kongreyi "dikensiz gül bahçesi" yapacaklarını söylüyorlardı. Kongrenin ne zaman yapılacağını soran işçilere gülerek bakıyorlardı. Fakat bizleri bu oyuna getiremediler. Kongre işyerlerine bildirilir bildirilmez 3 gün içinde 6 kişi birden aday oldu. Ve Lenincilerin 6 adayı menşeviklerin bütün hesaplarını altüst etti.

Menşevikler ilk önce eski taktiklerine başvurarak bu adayların adaylıklarını onaylatmamayı denediler. Bunda kısmen başarılı oldular ve Lenincilerin iki adayını onaylatmadılar. Bu iki aday da Maden-İş üyesi işçi ve delegeler tarafından çok sevilen kişilerdi. Adaylıkları onaylatmanın yanısıra menşevikler bir de karalama kampanyası başlattılar. Muhalefet olarak adaylığını koyan herkese çamur attılar. Ama bu çabalar tutmadı. Lenincilerin adayları kendilerine kalan, bayram öncesi 3 gün içinde hep birlikte işyerlerini dolaştılar. (9 Ağustos'da başlayan bayram tatili 18 Ağustos'a kadar sürüyordu. Menşeviklerin bunu da hesapladıkları açıktı.) Bildiriler dağıttılar, delege ve işçilerle konuştular. Böylece işçiler ilk kez bir kongre öncesinde sorunların özünü tartışma olanağını buldular.

Tüm oyunları bozulan ve yangından mal kaçırır gibi tartışmasız, görüşmesiz bir kongre yapamayacaklarını anlayan menşevikler kendilerini bilmez bir şekilde saldırmaya başladılar. Kongre delegelerini evlerinde ziyaret eden Lenincilerin adaylarına menşevik İGD'liler iki kez saldırdılar. Hem de 3 kişiye 5'den fazla silah ve 30-35 kişiyle saldırıyorlardı. Bu onların nasıl bir korku içinde olduğunu da gösteriyordu.

Bu saldırılar karşısında, kongre gününde de aynı tür saldırılarla karşılaşacaklarını hesaplayan Leninciler, kongre güvenliği için işyerlerinden işçileri çağırdılar. Kongre saat 10'da başlayacak, fabrikalardan gelen işçiler de 8.30'de kongre kapısında buluşacaklardı. Kongre Maden-İş'in sanat ve kültür salonunda yapılıyordu.

Sabah 8.30'da kongre kapısına gelen işçiler ve delegeler akşamdan oraya gelip "güvenlik" önlemleri alan İGD'lilerle karşılaştılar. İzmir'deki tüm İGD'liler oradaydı. Bunlar Maden-İş üyesi işçilere ağıza alınmayacak küfürlerle saldırdılar. Bizlerin kararlı olduğunu görünce o anda kavgadan çekindiler ama Genel Yürütme Kurulu'nca adaylığı onaylanmış bir işçi arkadaşımızı "delege değilsin"(!) diye salona almadılar. Bu arada ağıza alınmayacak küfürleri sürdürüyorlardı. 3. katta olan salonun içini, 3. kata kadar olan merdivenin iki yanını ve 40'ı aşan sayıyla da kapının önünü tutmuş oldukları için kendilerince kongreyi "garantilemişlerdi".

Leninciler kuru gürültüye pabuç bırakmayıp içeri girmek için direnince taşlı sopalı bir kavga başladı. Polis araya girdi ve menşevik İGD'liler içeri kaçtılar. Bu olay saat 11 sıralarında oldu. Polis çekildikten sonra menşevikler önceki sayılarından daha fazla olarak dışarı çıktılar. Bu sefer tam teşkilat, sopalı, taşlı ve silahlı saldırıya geçtiler. Ama Leninciler buna da hazırdı ve direndiler. Karşılıklı çatışmada 1 kişi öldü, 2 kişi yaralandı. Hepsi de menşevikti. Ölen İGD'li bir öğrenciydi. Tekel işçisi değil, tekel büfesinde çalışıyordu ve İzmir Hatay İGD şubesi başkanlığı yapıyordu. Halkın Kurtuluşu'ndan birisinin öldürülmesi olayından dolayı aranmaktaydı.

Bu arada menşevikler salon içinde delegeler üstünde terör estirdiler. Salona doluşmuş olan İGD'liler ve başkan Lenincilerin adayını konuşturmadı. Gündemin birçok maddesini atlayarak hemen seçimlere geçtiler. Lenincilerin listesini zarfa bile koydurtmadılar. Tehdit ve zorbalıkla delegelere kendi adaylarına oy attırdılar ve böylece seçimleri "kazandılar".

Bu olay menşeviklerin İGD'li gençleri, öğrencileri nasıl işçilerin üstüne sürdüğünü ve işçilerden nasıl oy "aldığını" bir kez daha gözler önüne serdi. Biz de oportünizm yenilmeden burjuvazinin yenilemeyeceğini yaşayarak gördük.

Yaşam bizi doğruluyor

Türkiye sınıf savaşımında her geçen gün her yeni oluşum bizi doğruluyor. Merkez organımız işçi sınıfımız için ekmekten, sudan daha değerlidir.

"İşçi sınıfının birleşik legal partisi" kararı ile menşevizm bitmiştir. Bu siyaset derin bir devrimci durum yaşayan Türkiye'de kısa zamanda açıkça iflas edecektir. Merkez organımız bunu tam bir yıl önce görüp işçi sınıfımızı, komünistleri uyarmıştı. Dediği çıktı. Merkez organımız emekçi halkımıza devrimci durumu anlattı, açıkladı; ardından Tariş, Tarsus, Çorum, Fatsa olayları patlak verdi. Hiç kimse bir adım ötesini göremezken (burjuvazi hariç), O "ya faşizm, ya devrim" ikilemini gösterdi. İşte bugün bu ikilemin kesin olarak belirleneceği noktaya doğru son hızla gitmekteyiz.

Bugün Türkiye gerçek bir öznel etmenin yokluğuna karşın, birbiri ardından gelen patlamalarla fıkır fıkır kaynayan bir kazan görünümündedir. Burjuvazi bu kazanın altındaki ateşi söndüremiyor. Üzerine soğuk su katıp kaynamayı geçici olarak durdurmaya çalışırken bir yandan da faşist baskılarla kazanın ağzını sıkı sıkıya kapatıyor. Bu kapağın ergeç fırlayacağı açıktır.

Burjuvazi son kavganın hazırlığını yapıyor. Bu yolda en küçük demokratik haklara kadar saldırıyor.

Ülkemizde sınıf savaşımı geliştikçe, ilerledikçe saflar daha da netleşecektir. Bize düşen görev, burjuvazinin tüm saldırılarını hem ideolojik hem askersel alanda vurup, dağıtacak öznel etmeni oluşturmaktır.

K.M.
Ankara

Yolumuz açık olacak

Yeni bir Yaz Taarruzu içindeyiz. Yolumuz açık olsun! Yürükoğlu yoldaşın dediği gibi "hepimizin gelecek kuşaklara verecek hesabı var". Değiştirmek için değişmek gerektiğinin bilincinde olan ve de değiştirmek için öğrenen ve yaşayanlar bunu bilmektedirler. İşte bunun için Leninci kişiliğin geliştirilmesi, her Lenincinin ve her Leninci hareketin temel görevlerindendir.

"İdeolojik gücü maddi güce dönüştürmeyi" ve "devrimci savaşımı devrimci özveri üstünde yükseltmeyi" burjuvazinin çatırdayan dünyasını başına yıkmak hedefiyle birleştiren Yaz Taarruzu, yaşanılan tarihsel dönemde daha da büyük bir anlam kazanmaktadır.

Görevimiz Lenin'in: "işçi sınıfının kararlılığı, 'teslim olmaktansa ölmek!' parolasına sarsılmaz bağlılığı, yalnızca tarihsel bir etken değil, belirleyici, kazanmayı sağlayacak olan etkendir" sözünü bir an bile unutmadan yeni Yaz Taarruzunun özveri ve onurla dokunmuş kızıl bayrağını yükseklere, daha yükseklere çıkarmaktır. Burjuvazinin çatırdayan dünyasını başına yıkmak yolunda enerjik adımlar atarken, bu savaşı oportünizme karşı savaşla birleştirmektir. Leninci birliğini sağlamış bir TKP için savaşımı yükseltmektir.

Öyleyse yeni Yaz Taarruzu'nun zaferi için ileri! Yolumuz açık olacak!

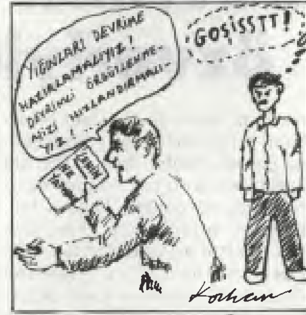
Kirve Kalender
Paris

Entrikacılar

Yoldaşlar,

Ben bir süre önce Maden-İş ikinci bölgeye bağlı bir fabrikada çalışıyordum. Bu fabrikada iki seneye yakın bir zaman çalıştım ve bu arada Maden-İş'te bir ton yazılamalara, korsanlara ve legal mitinglere katıldım. A tipi seminer gördüm. Çalıştığım yol üzerinde beş fabrikadan oluşan bir lokalde başkan yardımcısı olarak ve kendi çalıştığım fabrikada da bir DDK'da başkan olarak görev aldım. Lokal, ilk toplantısından sonra bir daha toplanmadı. DDK da iki kere toplandı (tam kadro). Daha sonra sendikada bize haftada bir gün bir oda ayıramadıkları ve de bize yararlanacağımız materyaller sağlamadıkları için o da dağıldı.

Diyeceksiniz herşeyi sendikadan beklemeyin. Biz de öyle yaptık. Her hafta bir kişinin evinde toplanarak Lenin'i, *Savaş Yolu*'nu, Evren yayınlarının çıkan sayılarını okuduk, günlük gazeteler üzerinde tartışma yaptık. Lenin'i okuduk dedim. Bu okuma tahmin edeceğiniz gibi pek yararlı geçmiyordu. Çünkü bilinç düzeyimiz Lenin'i anlayacak kadar iyi değildi. O zaman biz bunun için sendikadan yardım istedik. Ama onlar bunu bizden esirgediler. Bunun üzerine biz sendikaya gitmemeye başladık. Sonra aynı fabrikada çalıştığım A ve B tipi seminer görmüş bir arkadaşla bana "goşist" dediler. Bunu duyduktan sonra sendikaya hiç gitmedik. Fabrikadaki sendikal çalışma durdu. Sendikadan bazen ayda bir, bazen de 2 ayda bir ve özel günlerde gelip, temsilcilere şunu şöyle yapın, bunu böyle yapın deyip, gazete bırakıp (Maden-İş gazetesi) çekip gidiyorlardı.

Bu böyle sürüp giderken ODTÜ olayları patlak verdi. Benim sendikadan tanıdığım bir arkadaş benimle ilişkiye geçti. *İşçinin Sesi* görüşlerini bana anlattı. Ben zaten ideolojik eksikliğin verdiği bir bunalım içindeydim. Hemen *İşçinin Sesi*'ni öğrenmeye başladım. Görüşlerini kabul ettim, benimsedim. *İşçinin Sesi*'nden yoldaşlarla tanıştım ve fabrikada *İşçinin Sesi* olarak çalışmalara başladık. Bir süre sonra diğer fabrikalardan birinde *İşçinin Sesi*'nden olduğunu bildikleri bir yoldaşla beni beraber gördüler. O zaman arkadaşı tanımamazlıktan geldiler ve bir müddet sonra beni çalıştığım fabrikadan, işten attılar.

Sonra Maden-İş'ten bana sürekli olarak haber gönderildi. "İşte, niye gelmiyor efendim, gelsin de ona iş bulalım. Biz onu çok severiz" gibi haberler. Bunun üstüne ben ve arkadaşlar karar aldık ve ben sendikaya gittim. İşte o zaman "entrikacı taktik" devreye girdi. Adamlar beni çok güzel karşıladılar. Benimle sohbet ettiler. Sendikaya gitmediğim için de sitemkar konuştular. Bana bir ton iş vaadinde bulundular. Daha sonra da çalıştığım fabrikaya yeniden sokabileceklerini söylediler.

Şimdi size soruyorum yoldaşlar, buna ne denir?

Ç.A.
Ankara

Mahallemizde komite kuruyoruz

Yoldaşlar,

Zonguldak, işçi sınıfının yoğun olduğu bölgelerden biri olmasına rağmen, işçilerin düzene karşı olan tepkileri henüz biçimlenmiş değil. Bunda Zonguldak'da büyük etkinliği olan sarı sendikaların ve liberallerin yanısıra oportünistlerin de payı var.

Bugüne kadar mahallemizde oportünistler (TSİP, İGD) hep kanalizasyon, oyun bahçeleri, yol asfaltlaması gibi sorunlarla uğraştılar. Siyasal bilinç hiç vermediler.

Bizler *İşçinin Sesi*'nin doğru görüşlerinden yola çıkarak örgütlenmeye başladık. Halkımıza can güvenliği sorunlarını dile getiriyor, komitelerde örgütlenme ve silahlanmanın büyük önemini kavratmaya çalışıyoruz. Bunların yoğun propagandasını yaparak halkı psikolojik olarak ayaklanmaya hazırlamaya, onun zorunluluğuna inandırmaya çalışıyoruz. Bizler bundan sonra *İşçinin Sesi*'nin mahalle komitesini oluşturup çalışmamızı sürdüreceğiz.

Devrimci selamlar.
Yaşasın Marksizm-Leninizm!
Kahrolsun tekelci düzen!
İşçiler silahlanın devrime hazırlanın!

... mahallesi devrimcileri
Zonguldak

Leninizm yığınları sarıyor

Ülkemizin içinde yaşadığı durumu doğru değerlendiremeyen "sol"lar ve sağlar, ne yapacaklarını bilemediklerinden gelişen yığın hareketlerinin peşine takılıp gidiyorlar. Oysa devrimcilerin, komünistlerin yığınlara yol gösterici olmaları gerekir.

Burjuva ideolojisinin etkisinden kurtulamayan küçük burjuva devrimciler, kararsız ve sallantılı bir şekilde burjuvazinin örgütlü militarist gücü karşısında çözülmektedir. Küçük burjuva dar görüşlülüğündeki bu unsurlar, doğal olarak, sorunlara doğru ideolojik çözüm getiremiyorlar, yığınları tutamıyorlar. Bunun sonucunda komplocu bir anlayışla kadroları tutmaya çalışıyorlar. Ama artık bu yöntemler sökmüyor, kadrolar Leninci ideolojiyi okuyup öğrenmek istiyorlar.

İşçinin Sesi'nin Leninci ideolojiyi yığınlara aktarmasından sağ ve sol oportünistler rahatsız oluyorlar. Ama Leninizm yığınları sarıyor.

S.Ç.
Ankara

DÜZELTME

Geçen sayımızın 8. sayfasındaki "Halktan yana hükümet gevezeliği" yazısının italikle yazılan bölümünde 6. satırdan itibaren bir atlama olmuştur. Aslı şöyle olacaktır: "...burjuvazinin ekonomik ve siyasal gücünü daha da sarsmaya, işçi sınıfının gücünü arttırmaya...". Ayrıca aynı yazının 9. sayfasının 3. sütununda 15. satır şu şekilde olacaktır: "...demokratik yolda ilerlemesinin...". Düzeltir, özür dileriz.

Hatice Dağlı

D vrimci inanç, kararlılık v özveriyle başarıya ulaştık

TKP'nin Leninci güçlerinin gönüllü özveri yarışının sembolü durumuna gelen YAZ TAARRUZU başarıyla sonuna geldi. Ancak her yıl olduğu gibi bu yıl da hedefi aşmadan yarışı bırakmadık. Hedefin %40 üstüne çıktık.

TKP'nin Leninci kadroları, militanlar, sempatizan yoldaşlarımız tüm güçlerini seferber ettiler, enerjilerini son damlasına kadar vermekten çekinmediler. Emek üretkenliklerini olağanın üstüne çıkardılar, ideolojik gücü maddi güce dönüştürdüler. Çoşkuyla savaştılar. Bir yandan örgütlerini güçlendirdiler, öte yandan kendilerini eğittiler. Yeni devrimci çalışma biçimlerine, yeni görevlere kendilerini hazırladılar.

Lenincilerin önünde duran görevler hızla büyüyor. Bir yandan karşı-devrim güçlerinin azgın saldırısı sürerken, öte yandan burjuvazinin kanatları altında varlıklarını koruma telaşına düşen menşevikler, tüm Türkiyeli oportünistlerin birliği BİP'i oluşturma sevdasıyla küçük kavgaların peşindeler. Menşevizmi Türkiye devrimci hareketinden temizleme, toplumsal yaşamın her alanında burjuva ve oportünist görüşlere karşı yoğun bir ajitasyon ve propaganda çalışması yürütme ve Türkiye'nin tozu dumanı içinde hızla örgütlenme savaşımız sürüyor. İşçi sınıfının Leninci önderliğini hakkıyla yerine getirmek, karşı-devrimin saldırısını püskürtmek için yürüttüğümüz çalışma, parti kadrolarının devrimci inanç, kararlılık ve özverisi ile başarıya ulaşacaktır.

Türkiye'nin nesnel ortamının, devrimci durumun ortaya koyduğu görevleri korkusuzca açığa çıkaran, bunlar yerine getirilmedikçe devrim savaşımının başarıya ulaşamayacağını, ortaya koyan TKP'nin Leninci kesimidir. Görevlerin bir kez ortaya konulması, görevlerle örgütlenmenin düzeyi arasındaki çelişkinin giderilmesi için yanlızca çok önemli bir başlangıç, bir adımdı. Bu adımı *İşçinin Sesi* Leninci ideolojisiyle attı. Ve yalnızca TKP'nin oportünizmin etkisiyle pasifliğe itilmiş militan kadrolarına değil, aynı zamanda tüm devrimci güçlere nesnel ortamın Leninci incelenmesini ve onun üstünde yükselen taktiklerin ne olması gerektiğini gösterdi. Ortamın görevlerini hızla örgütlenme çalışmalarına girerek yürüten *İşçinin Sesi*'nin bugün büyük siyasal etkinlik kazanan bir güç olması, Leninci taktiklerin doğruluğunu kanıtladı. Oportünizm dağılma sürecine girdi. Parti kadrolarının ve yığınların gözünde Menşevik ve Leninci taktikler arasındaki ayrım sergilendi.

Legalist-pasifist, parlamentarist, liberal burjuva kuyrukçusu menşevik taktikleri kırıp parçalayan TKP'nin Leninci güçleri, Türkiye devrim hareketine niteliksel bir sıçrama getirdiler. Bolşevik taktiklere uygun devrimci çalışmanın toplumun tüm katmanları arasında yayılması, Türkiye işçi sınıfını sendikalizmin batağından kurtaracak, devrimci girişkenliğin önünü açacak, işçi sınıfının bağlaşıklarını onun çevresinde halkalayacaktır. İşçi sınıfı, küçük burjuva kesimlerin yalpalamasını kıracak, bu kesimlerin büyük çoğunluğunu devrim savaşımında yeniden eğitecek ve saflarına kazanacak en kararlı devrimci güçtür.

İşçinin Sesi, oportünizme karşı savaşı yükselterek Leninci ideolojinin gücünü yığınlara gösteriyor. Menşevikler, işçi sınıfının, sömürü düzenini yerle bir edecek devrimci enerji ve girişkenliğinin önünü tıkıyor. Leninciler ise işçi sınıfını tek bir gövde halinde burjuva devletine karşı örgütlü, disiplinli bir ayaklanmaya götürecek yolların ve yöntemlerin propagandası ve ajitasyonunu yapıyorlar. Menşevikler küçük burjuva memur kafalar yetiştirip, artizan çalışma yöntemlerinin, moralsizliğin, bireyciliğin, burjuva ahlakı kalıntısı pisliklerin içinde debeleniyor. Leninciler ise işçi sınıfının *toplumsal disiplinine, kollektif çalışma alışkanlığına, sınıf dayanışmasına, emek özverisine* dayanıyorlar.

Partinin temel görevi işçi sınıfına Leninci ideolojiyi vermektir. İşçi sınıfı ancak o zaman gerçek çıkar ve gereksinimlerinin ne olduğunu kavrayabilir. Yalnızca kesimsel çıkarlar için değil, sonul çıkarlar için savaşımını oportünizme vura vura ancak o zaman yürütebilir. İşçi sınıfının, emeğin kapitalist örgütlenmesi içinde nesnel olarak varolan çalışma disiplini ve psikolojisi ideolojik disiplinle yoğrulduğunda onun önünde durabilecek hiçbir güç yoktur.

Devrimi gerçekleştirecek olan bu güçtür. Devrimden sonra onun kazanımlarını koruyacak ve sosyalizmi kuracak olan da gene bu güç olacaktır. Çünkü devrim için savaşta ve devrim sonrası kazanımların korunmasında ancak işçi sınıfı, kapitalizmin bağrında büyüyen kollektif çalışma alışkanlığını, emek disiplinini, emeğin ürünlerini kendisi için ve tüm sömürülen yığınları kurtuluşa götürmek için kullanmayı öğrenebilirse kapitalizmin toptan yokedilişini gerçekleştirebilir. Yol gösterici Leninci ideolojidir. Lenin şöyle diyor:

"Toplumsal emeğin feodal örgütlenmesi sopa disiplinine dayanır (...) Toplumsal emeğin kapitalist örgütlenmesi açlık disiplinine dayanır (...) İlk aşaması sosyalizm olan, toplumsal emeğin komünist örgütlenmesi toprak ağalarının ve kapitalistlerin boyunduruğunu kırıp parçalayan işçi sınıfının kendisinin özgür ve bilinçli disiplinine dayanır" (Lenin, c.29, s.419).

"Bu yeni disiplin gökten düşmez, ne de müminlerin dileklerinden doğar. O yalnızca ve yalnızca büyük kapitalist üretimin maddi koşullarından çıkar. Onsuz olanaksızdır. Bu maddi koşulların ambarı ya da aracı, büyük ölçekli kapitalizmin yarattığı, örgütlediği, birleştirdiği, yetiştirdiği, eğittiği ve sertleştirdiği belirli bir tarihsel sınıftır. Bu sınıf proletaryadır" (Lenin, c.29, s.420).

"Bu burjuvazinin yıkılmasından daha güç, daha somut, daha radikal ve daha belirleyici bir devrimin başlangıcıdır. Zira bu bizim kendi tutuculuğumuza, disiplinsizliğimize ve küçük burjuva bireyciliğimize karşı kazandığımız bir zaferdir. Kahrolası kapitalizmin işçi ve köylüye bir miras olarak bıraktığı bu kötü alışkanlıklara karşı kazanılmış bir zaferdir. Yalnızca *bu* zafer pekiştirildiği zaman yeni toplumsal disiplin, sosyalist disiplin yaratılacaktır. Bundan sonra ve yalnızca bundan sonra kapitalizme geri dönüş olanaksızlaşacak, komünizm gerçekten yenilmez olacaktır" (Lenin, c.29, s.411-412).

"Küçük burjuvazinin sallantıları, burjuvazinin 'kanatları' altında burjuva 'düzeni'ne geri dönmeye eğilimleri ne denli büyük ve kaçınılmaz da olsa, proleter olmayan ve yarı-proleter emekçi yığınlar, yalnızca sömürücüleri devirmekle ve direnişleri bastırmakla kalmayan, fakat aynı zamanda yeni ve daha yüksek bir toplumsal bağı, toplumsal disiplini, sınıf bilinçli ve birleşmiş emekçi halkın disiplinini kuran proletaryanın moral ve siyasal otoritesini tanımak zorunda kalırlar.

(Bu sınıf bilinçli ve birleşmiş emekçi halk), kendi öz birliğinin, kendi daha sınıf bilinçli, cesur, sağlam, devrimci ve kararlı öncüsünün otoritesinden başka hiçbir boyunduruk ve otorite tanımaz" (Lenin c.29, s.422-423)

Yaz Taarruzu boyunca ideolojik düzeyimizi yükseltiyoruz

TKP Ankara Lenici İl Komitesi Propaganda Bürosu adına Nermin Gündoğan

Lenin, "Devrimci teori olmadan, devrimci hareket olamaz" diyor. (*Ne Yapmalı*, s.34, Sol Yayınları)

Bir örgütün devrimci olup olmadığını belirleyen en temel öge ideolojisidir. Devrimci çizgide örgütlenmek, yalnızca devrimci bir teori ile donanmakla olanaklıdır.

Ülkemizde devrimci durum derinleşiyor. Karşı-devrim güçleri bastırıyor. Buna karşı devrimci cephe bunalım içindedir. Devrim güçleri dağınıktır. Bunun nedeni, devrimci güçlere öncülük edecek güçte bir örgütün bulunmayışıdır.

Biz proletaryanın ve yığınların devrimci savaşımının öncüsü olacak devrimin genel kurmayını yaratmaya çalışmaktayız. Bugün önümüzde pek çok görev vardır. Bunlar içinde ana görev TKP'nin Lenici kanadının örgütsel gücünü arttırmaktır. Örgütsel gücümüzü yükseltmek ancak kadrolarımızın, özellikle yönetici kadrolarımızın ideolojik donanımını yükseltmekle olanaklıdır. Genel olarak ülkemizin devrimci güçlerinde yüksek bir teorik donanım yoktur. Teorinin önemi kavranamamakta, hatta küçümsenmektedir. "Ortamın olağanüstü karmaşıklığını göğüsleyebilme açısından, Leninci saflarda da *ideolojik düzey* yeterli değildir. İdeolojik eğitimi hızlandırmalı, sistemleştirmeli ve ülke çapında bir örnekleştirmeliyiz." (*R. Yürükoğlu, Sınıf Savaşımının Vardığı Aşama ve Komünist Partisi'nin Taktikleri*,s. 72)

Yaz Taarruzu'nda yaşama geçirilen temel ilkelerden biri ideolojik gücü maddi güce dönüştürmektir. Konferans kararlarımızın önümüze koyduğu görevlerin başında ideolojik eğitim gelmektedir. Yaz Taarruzu, ideolojinin kavranması ve kavratılmasında, yığınların bu ideoloji ile silahlandırılarak onların harekete geçirilmesinde önemli bir araç olduğu ortaya çıkıyor. Bu dönem boyunca, tüm örgütümüzde Marksizm-Leninizmin temel yapıtlarını, devrim klasiklerini okumaya, her dönemden daha çok önem veriyoruz.

Örgütümüzde Yaz Taarruzu boyunca Merkez organımız *İşçinin Sesi* ve Lenin'in dört yapıtının (*Ne Yapmalı, İki Taktik, Nisan Tezleri, Proletarya Devrimi-Dönek Kautsky)* okunması hedeflendi. Bu çalışmanın programı çıkarıldı ve çalışmalara başlandı. Lenin'in yapıtlarının her birinin okunup çalışılması için 15 günlük bir süre saptandı.

Örgütümüzde ideolojik eğitimin merkezî ve düzenli bir şekilde yürütülmesini sağlamak amacıyla, çeşitli bölgelerdeki propaganda çalışmalarının gidişini denetlemekle sorumlu yoldaşlarla birlikte haftada bir eğitim çalışması yapıyoruz. Herkes çalışmaya, kitabı okumuş ve defterine işlemiş olarak geliyor. Çalışmalara, sınav yaparak başlıyoruz. Bu sınavlar, yoldaşların çalışmalarını değerlendirme, eksiklerini ve kişisel çalışmaları sırasında izleyecekleri yöntemleri gösterme bakımından çok yararlı oluyor. Sınavdan sonra, sorular üzerinde tartışılıyor ve birbirimize bilgi aktarımı ve bilgilerimizin pekiştirilmesi bu şekilde sağlanıyor.

Yoldaşlardan en çok çalışmalar sırasında defter tutma konusunda itirazlar geldi. Bazı yoldaşlar, "defter taşımanın, polise yakalanma gibi bir tehlike yarattığını"söylediler. Bazıları da "kitabı okuyup gelelim ama defter tutmayalım" dediler. Sınav sonuçları bu yoldaşlara, defter tutarak çalışmanın ne kadar yararlı olduğunu gösterdi. Sınavlarda defter tutarak çalışanlar daha başarılı oldular.

Çalışmalar sırasında yaptığımız bu sınavlar, yoldaşlarımızın ideolojik eğitimlerine önem vermeleri, bu konudaki çalışmalarını hızlandırmaları, eksikliklerini tamamlamaları yönünde önemli bir itici güç oldu.

Propaganda bürosu olarak, Lenin'in *Ne Yapmalı* yapıtının okunmasını ve çalışılmasını bitirdik. Şimdi *İki Taktik* yapıtının çalışmalarına başlandı. *Ne Yapmalı*' nın çalışılması İMG'lerin hepsinde henüz bitmedi. Bazı İMG'lerdeki yoldaş ve arkadaşlarımız Yaz Taarruzu'nun yurt içinde ilk olması ve deneyimsiz olmaları nedeniyle ideolojik eğitim, emek eğitimi ve örgüt çalışmalarını birlikte ve düzenli olarak sürdürmede başarılı olamıyorlar. Bazı arkadaşlarımız da Yaz Taarruzu'nun işlevini sınırlı tutma, ideolojik eğitimin önemini küçümseme ve emek eğitimi, örgüt çalışmalarını ön plana çıkarma eğilimi var. Bu üç çalışmanın birlikteliği gerekiyor. Özellikle ideolojik eğitimi önemsememek diğer çalışmalarımızda da başarısızlığı getirir. Karşılaştığımız sorunları çözmek, zor, keskin dönüş dönemlerini başarıyla göğüsleyebilmek ancak Marksizm-Leninizm ile donanmakla olanaklıdır.

Burjuvaziye ve oportünizme karşı savaşta silahımız, ideolojimiz, örgütümüz ve disiplinimizdir. Yaz Taarruzu boyunca bolşevik bir coşku ve çalışma temposuyla örgütümüzü güçlendirmeli, ideolojik düzeyimizi yükseltmeye hız vermeliyiz.

Ancak "Leninizmi Lenin'den öğrenerek" işçi sınıfımız ve devrim hareketine yaraşır devrim kadroları olarak yetişebiliriz. Yaz Taarruzu boyunca ideolojik eğitimimize hız verelim.

TKP'nin Leninci güçleri işçi sınıfına Leninci ideolojiyi götürürken, ondan çok şey öğrenmesi gerektiğinin de bilincindedir. Lenin, "yığınlardan öğren" derken bu anlayışa işaret ediyor. Kadroların böyle bir anlayışla yetişmesinin önemini vurguluyor. TKP' nin Leninci kadroları, çalışma disiplinini, kollektif çalışmayı işçi sınıfından öğreniyor, onun sonsuz emek özverisini kendine örnek alıyor. İşçi sınıfına bu emek özverisini kendi yararına kullanmayı öğretecek ideolojiyi götürüyor. Devrimci bir çalışma biçimi olan Yaz Taarruzu'nun anlamı budur. Gönüllü özveri, gönüllü emek üretkenliği ve çok yönlü eğitim. Yaz Taarruzu emek üretkenliğini işçisınıfınındevrim savaşı için gönüllü olarak olağanüstü artıran, emeğinin ürünlerini işçi sınıfının hizmetine sunan Leninci kadroların özveri okuludur.

"Komünist emek, kelimenin daha dar ve daha kesin anlamında toplum yararına sunulmuş ödentisiz emektir; belli bir görev olarak yapılmayan, belli ürünler üstünde bir hak elde etmek amacıyla, daha önce kurulmuş ve legal olarak saptanmış kotalara göre belirlenmeyen emektir. Gönüllü emektir, kotalardan bağımsızdır. Ödül beklemeksizin, bir koşul olarak ödül beklemeksizin sunulan emektir. Çünkü ortak amaç için çalışma bir alışkanlık haline geldiğinden ve bu amaç için çalışma gerekliliği bilinçli anlayışa dayandığı için emek sunuluyor. Bu emek, sağlıklı bir organizmanın isteği olarak gerçekleştirilen emektir" (Lenin, c.30, s.517)

Menşeviklerin işçi sınıfından öğrenecekleri çok şeyleri vardır. Ama onlar işçi sınıfına güvenmiyorlar, çünkü devrime inanmıyorlar. Onlar burjuva bilgiçliğiyle işçi sınıfına "disiplin" öğretmeye kalkıyorlar. Disiplinsiz küçük burjuva kafaların bilgiçliği, burjuva düzeninin sınırlarıyla çizilidir. Menşeviklerin yaptığı ihanet, işçi sınıfı saflarına, onun kollektif,toplumsal disiplinini burjuvazinin yararına kullanmaya iten, "burjuva için üret" propagandasıyla noktalanan küçük burjuva dar kafalılığını sokmak, işçi sınıfını burjuva ideolojisiyle zehirlemektir. Böylece işçi sınıfını ideolojisiz, öncüsüz, örgütsüz bırakmaktır. TKP' nin Leninci güçleri bu ihanete izin vermeyecektir.

Yoldaşlar, Yaz Taarruzu'ndan daha yeni devrimci çalışma biçimlerine geçişin maddi olanaklarını yaratarak çıkıyoruz. Başarımız hepimize kutlu olsun.

Yaratıcılıkta devrimci atılım - Yaz Taarruzu

Arif Irmak, Manisa

Devrimci savaşta yaratıcılık ve devrimci atılım büyük önem taşır. TKP'nin Lenincileri, *İşçinin Sesi*, Yaz Taarruzu'nu bir özveri ve yaratıcılık eylemi olarak yığınların, sempatizanların, militanların önüne bu dönemde bu anlayışla koymuştur.

Türkiye'de ilk kez uygulanıyor oluşu, kadroların çoğunluğunun eski yapıda böyle bir uygulama ile karşılaşmamaları nedeniyle bu eyleme yanaşım başta yüzeysel oldu. "Örgütümüz bizden para istiyor" biçiminde değerlendirildi. Yoldaşlarda yeniliğin getirdiği bir tedirginlik vardı. İşsizliğin yaygın, ve asgari üeretin 3700 TL olduğu düşünülünce bu tedirginliğin nedenini anlamak hiç de zor değildi. Menşevik dönemde keseneklerin alınmadığını ve kadroların hazıra alıştırıldığını da buna ekleyince zorlukların boyutu ortaya çıkıyordu...

Fakat karar karardı. Eylemi gerçekleştirmek için harekete geçtik ve o andan itibaren temeli atılan bir binaya tuğla koyan insanlar psikolojisine girdik. Ve gördük ki bu karar, telaş ve geri çekilme yerine, insanlara yaratıcılık ve örgütüne güven getirdi.

Daha önce, inşa edilen yapıya yüzeysel olarak sahip çıkan militanlar, inşa edilen yapının kendi canlarından, emeklerinden, üstün özverilerinden meydana geldiğini görerek örgütlerine tutkuyla sahip çıkmaya başladılar. Baştaki ürkekliğin yerini canlılık, yarış, heyecan ve güven aldı. İşsizler iş bulmak için yoğun bir arayış içerisine girdiler. İşte çalışanlar fazla mesai yapmaya, hafta tatili yapmamaya başladılar.

Özveri üzerine kurulan bu devrimci eylemden bazı canlı örnekler verelim.

Önce militanlardan ve sempatizanlardan Yaz Taarruzu'na ne kadar vereceklerini öğrenmek için taahütler istedik. Çok yakından tanıdığımız bir yoldaşın yapmış olduğu taahhütle ekonomik durumu arasındaki farkı görünce merak edip kendisiyle konuştuk. Arkadaş, uzun bir dönem işsiz kalmış, az bir süredir çalışıyordu. Almış olduğu ücret 3700-4000 TL'sini geçmiyordu. Gecekonduda oturuyordu ve iki çocuğu vardı. Bu tablo karşısında bu arkadaştan özveri ile Yaz Taarruzu için para istemek yerine, insanın onun için bir taarruz yapası geliyordu. Onun için, konuyu açarken, biraz da ürkerek, taahütünde belirttiği, maaşının iki katı parayı nasıl vereceğini sorduk. Verilen cevap, "Örgüt isterse ben elimden gelecek herşeyi yaparım" oldu. Bunun boş keseden bir laf olup olmadığını anlamak için ve aldığı ücreti ve geçimini hatırlatınca da, şimdiki işinden çıkacağını, daha zor da olsa geçici ama daha yüksek ücret veren iş bulacağını ve taahhütünü vereceğini söyledi. Ya sonra iş bulamazsan, işsiz kalırsan sorusuna verdiği cevap ise, "burjuvazi beni yıllardır işsiz bıraktı, bir de kendi örgütüm için işsiz kalsam ne olur" oldu. Ve şöyle ekledi: "Hem rahat yaşayacaksın, hem devrim yapacaksın. Bunu benim aklım almıyor. Bugün bunları yaparak örgütümüzü güçlendirelim, devrimi yapalım ki işsizlik korkusunu bizden sonra gelenler hiç düşünmesin. Eğer ben örgütümü yuvam gibi, evim gibi görmüyorsam, eve para getirmeyince, tencere kaynamayınca, çocuğumun ayakkabısı yokken nasıl içimde sızı hissediyorsam eğer örgütümün gazetesi yokken aynı şekilde içim sızlamazsa biz ne devrim yapabilir ne de devrimcilikten söz edebiliriz". Bu cevap karşısında söylenecek söz kalmamıştı.

Vereceğimiz ikinci bir örnek eylemin bir başka yönünü aydınlatıyor. Bu kez sempatizan bir kadın arkadaşımızın çalışmasından söz edeceğiz. Bu arkadaşımızın ana özelliği, bugüne kadar hiçbir işte çalışmamış olması, halk deyimi ile "hanım evladı" olarak yetişmiş olmasıydı. Evine giren para da ancak ölmeyecek kadardı. Bu arkadaş, verdiği taahütü yerine getirmek için iş aradı. Bulduğu iş mevsim gereği tarlada çapa işi oldu. Bu mevsimde sıcakların 40 dereceye vardığını düşünürseniz, hiç çalışmamış bir kişinin bu koşullar altında çalışacağına siz de inanmazsınız. Çevresinde olanlar ve doğrusunu söyleyelim, bizler de inanmadık. Hatta kimimiz "öğleye kadar çalış, sonrasını biz çalışırız" yollu alaylı şakalar bile yaptık.

Arkadaş çalışmaya başladı. Hem de öyle bir çalıştı ki bizi hayretler içinde bırakması bir yana, kararlılığı ve özverisiyle bizi de etkiledi. Arkadaşa saygımız ve hayranlığımız kat kat arttı. Arkadaşın ilk iki haftadan sonra halini görmek yeterdi. Elleri kabarmış, dudakları çatlamış, suratı simsiyah yanmış, evine zor dönüyordu.

Örgütü için böyle özverili çalışanların çevrelerinde yarattığı güven gerçekten çok önemli bir etken oluyor. Çapa işinde 40 kadar emekçi çalışıyormuş. Arkadaşımızın acemiliği, yabancı oluşu emekçilerin dikkatini çekmiş, etrafını çevirip soru yağmuruna tutmuşlar. "Kocan mı öldü? Evinden mi ayrıldın? Beyin işsiz mi kaldı?" ve benzeri sorular soruyorlarmış. Arkadaş hepsine hayır yanıtı verince merak etmişler, "o zaman ne için çalışıyorsun?" demişler. Arkadaş *İşçinin Sesi*'ni desteklediğini, onun Yaz Taarruzu eylemine katılmak için çalıştığını söyleyince şaşıp kalmışlar. Örgütlere ekonomik kaynakların nasıl sağlandığını bilenler, bu eylemin örgütü güçlendirme eylemi olduğunu görüyor, örgütü için bu denli özverili çalışan arkadaşın etrafında bir halka oluşturuyorlar. Arkadaşı evlerine davet edip kendisine, ve kendisi aracılığıyla örgüte saygılarını dile getiriyorlar. Böylece yeni bir örgütlenme alanı yaratılmış oluyor!

Yine bir öğretmen yoldaş da inşaatta amelelik yaparak Yaz Taarruzu'na katılıyor. Burada altı çizilmesi gereken nokta şudur. Menşevik yapıda aydınlardan böyle iş yapmaları katiyen istenmezdi. İstense de zaten yapmazlardı.

Yoldaşlar, bu pratik örnekler ve yaşam bize inanılmayacak kadar çok şey öğretti, zengin deneyim kazandırdı. Bunları kısaca özetlersek:

Başta kadrolarda "Ben Yaz Taarruzu için çalışırsam örgüt işi durur" gibi bir düşünce vardı. Bu Yaz Taarruzu'nun *başlı başına* bir örgütlenme çalışması olduğunu kavrayamamaktan kaynaklanıyordu. Yaz Taarruzu'nun nasıl bir eylem olduğunu pratiğe geçirmeden anlayamadık. Yaz Taarruzu, yüzeysel bir ekonomik yardım kampanyası değil üst düzeyde devrimci bir eylemimiz oldu. Yaz Taarruzu'nu "örgüte yardım" olarak alsaydık tabana da benimsetemezdik, tutmazdı. Yaz Taarruzu Türkiye'nin bugünkü koşullarına göre, üstün özveri isteyen bir eylemdi. Yığınlara doğru yönde eylem götürünce yanıtını alacağımızı gördük. Olmaz korkusu kafamızdan silindi. Doğruyu görüp korkmadan uygularsan mutlaka başarıya ulaşacağını öğrendik.

"Devrimci eylem devrimci özveri üzerinde yükselir" belgisi böylece hayata geçti. Militanların özveri düzeyi yükseldi.

"Yaz Taarruzu'nda emek eğitimi" belgisi herkesi sardı, herkes iş bulmak için koşturdu. Girişimcilik, yaratıcılık gelişti.

Hepsinin sonucunda "Savaşarak örgütlen — örgütlenmek için eylem" belgisi çeşitli düzeylerde hayata geçti. Yukarıda kadın sempatizan arkadaşımızın örneğinde anlattığımız gibi yeni örgütlenme alanları ortaya çıktı. Yığınların bize güveni arttı, bize daha çok bağlandılar. Yaz Taarruzu *İşçinin Sesi*'nin en iyi bir ajitasyon ve propagandası oldu. Ve bu aşamada bizim için en önemlisi, devrim savaşımında bizimle sonuna kadar, herşeyiyle birlikte savaşacak kadroları kaynaştırdı. Yeni kadrolar yetişti, nefesi yetmeyenler kısa yoldan elendi. Arkamızı güvenle dönebileceğimiz kadrolar çıktı. Ve doğal olarak örgütümüz maddi yönden de güçlendi.

Bu ilk Yaz Taarruzu bizim için eşsiz bir deneyim oldu. Yaz Taarruzu'nu daha başka devrimci eylemlerle bağlayarak sürdüreceğiz.

Devrimci savaşımı, devrimci özveri üzerinde kuralım!

Yaşasın *İşçinin Sesi*!

Yaşasın TKP'miz!

Yaz Taarruzu İngiltere'de görkemli bir kutlamayla sona erdi

4. Yaz Taarruzu İngiltere ve Avrupa'da büyük bir başarıyla sona erdi.

Yaz Taarruzları bugüne kadar hiçbir zaman hedefinin gerisinde kalmadı. Hedef her zaman aşıldı. Ancak bu yılın başarısı her yönüyle geçen 3 taarruzu gölgede bıraktı. Hedeflenen bağış tutarı %40 aşıldı! Bu taarruzda hedeflenen toplam bağış tutarının, birinci Yaz Taarruzu'nda hedeflenenin 4 misli olduğunu gözönünde tutarsak başarının büyüklüğü daha iyi anlaşılacaktır.

4. Yaz Taarruzu'nun başarısı, TKP'nin Leninci militanlarındaki üstün bilinç ve özverinin en parlak bir göstergesidir. Bu, aynı zamanda, Lenincilerin menşevizme karşı bir yıldır *açık olarak* yürüttüğü savaşın sağlam temellerde yükseldiğini gösteriyor. Açık savaşın, bu Leninci yöntemin, ne güçlü bir silah olduğunu dosta düşmana kanıtlıyor. Bu yıl hep birlikte bir kez daha gördük ki kararlı, inançlı ve özverili bir çalışma karşısında hiçbir engel dayanamaz. Çeşitli provokasyonların, gizli-açık saldırıların *İşçinin Sesi* üstünde yoğunlaştırıldığı bir dönemde, 4. Yaz Taarruzu'nun hem katılanların sayısı, hem toplanan bağışın yüksekliği ve hem de hedefin aşılma oranı bakımından geçmiş yılları geride bırakmasının anlamı büyüktür.

Bu Yaz Taarruzu'nun bir başka özelliği de, ilk kez Türkiye'de de uygulanması ve bunun somut sonuçlarının İngiltere'deki taarruz toplantılarına yansımasıydı. Örneğin, Londra'daki son taarruz toplantısında, Turgutlu'daki kadın yoldaşlarımızın gönderdiği el işlemesi örtüler, örgüler v.b. alkışlarla karşılandı. Turgutlulu kadın yoldaşlarımız, Emine Engin ve R. Yürükoğlu yoldaşlarımıza özel armağanlar yollamışlardı. Bunun dışında yolladıkları eşyalar ise toplantıda açık artırma ile taarruz yararına satıldı. Elde edilen gelir, özveri yarışında başı çeken iki yoldaş arasında eşit olarak paylaştırıldı. Deftere onların adına islendi.

Yaz Taarruzu'nun artık geleneksel olan kapanış gecesinde, özveri yarışında üstün başarı gösteren tüm yoldaşlara armağanlar verildi. Yürükoğlu yoldaş gecede bir konuşma yaparak, Lenincilerin, bir yıldır yürüttükleri varoluş savaşından başarıyla çıktıklarını, bugün artık *İşçinin Sesi* hareketini kimsenin durduramayacağını vurguladı. 4. Yaz Taarruzu'yla Leninci hareketin yeni bir aşamaya ulaştığını belirtti.

Gecede ayrıca, İzmir'de bir yıl önce Maocular tarafından öldürülen Ahmet Hakan yoldaşımız da ölümünün yıldönümünde anıldı. Yoldaşlarının gecede okunmak üzere gönderdikleri kısa bir yazı okundu.

Çok sayıda militan ve sempatizanın katıldığı, devrimci marşların söylendiği ve önemli konuşmaların yapıldığı kapanış gecesi de başlı başına devrimci eylem oldu.

Böyle bir başarının üstünde yükselecek olan 5. Yaz Taarruzu'nun başarısı daha büyük olacaktır.

Ahmet Hakan'ı ölümünün birinci yılında andık

Türkiye devrim hareketinin tarihinde nice yiğit savaşçılar vardır. Onlar devrim savaşımında hiç tereddüt etmeden ölümü kucaklamışlardır. Ahmet Hakan da ileri demokratik halk devriminin yiğit bir savaşçısıydı. Ahmet Hakan 1979 yılının 17 Ağustos'unda Gürçeşme'de bir eylemin örgütlenmesi sırasında bir maocu tarafından alçakça katledildi.

Ahmet 1952 yılında yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gözlerini açtı. Ailesinin geçim yükünü hafifletmek için çocukluğunu bile anlamadan genç yaşlarda çalışmaya başladı. Askerden döndükten sonra 1976 yılında tekel sigara fabrikasına işçi olarak girdi ve işe başladığı günden itibaren fabrikada devrimci mücadelenin ön saflarında yerini aldı. Lenin'i okuyarak kendisini sürekli geliştiriyor, devrimci kişiliğiyle çevresinde saygınlık uyandırdığı işçileri örgütlüyordu.

O komünizme inanıyordu. Sınıfının savaşçısı, sağlam demir disiplinli, sınıf savaşının yasalarını bilen iyi bir komünist olmuştu. Bir komünistin partisiz olamayacağını çok iyi biliyordu. Bu inançla 1978 yılında Türkiye Komünist Partisi'ne girdi. Bu, Ahmet Hakan'ın yaşamında önemli bir olaydı. Artık fabrikada TKP'nin çalışmalarını yönetmeye başlamıştı. Kararlılığı, devrimci özverisiyle, Leninizme bağlılığıyla etrafındaki sempatizanları yüreklendiriyor ve işyerinde devrimci hareketin gelişmesine önemli katkıda bulunuyordu.

Ahmet Hakan'ın yirmidört saati de parti çalışmalarıyla doluydu. Devrimci harekete bir kişiyi kazandığında sabaha kadar sevincinden uyuyamazdı. Onun kalbine o uğursuz kahredici kurşun saplandığında "yaşasın Türkiye Komünist Partisi" diye haykırmıştı. Ama tüm bunlarla birlikte bir gerçek daha vardı. Ahmet yoldaş partiye girdikten kısa bir süre sonra partideki oportünizmi fark etmişti. Ölümünden önce *İşçinin Sesi*'nin oportünizme karşı başlatmış olduğu kavgayı destekliyordu. TKP'de Leninizmin egemen kılınmasını istiyor ve bu doğrultuda savaşıyordu. Yürükoğlu yoldaşımızın yazmış olduğu *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye* kitabını okuduktan sonra bu kitaptaki tüm görüşlere katıldığını içtenlikle belirtiyordu. Oportünistlerin kitaba karşı tepkilerini duyduktan sonra oportünizme karşı içini kin ve öfke kaplamıştı. Yoldaşımız oportünizmi yenmeden burjuvazinin yenilemeyeceğini çok iyi biliyordu.

Biz Leninciler, Türkiye devrim hareketinin bu yiğit savaşçısını unutmayacağız, unutturmayacağız. Anısını yaşatacağız. Sana söz veriyoruz ki uğrunda savaştığın devrim mücadelesini utkuya ulaştıracağız.

Kavga Yoldaşları

İşçi ve sendika düşmanlarını iyi tanıyın

Emine Engin

Lenin, sendikalarda oportünizmin ve sosyal şovenizmin bütün iflah olmaz yöneticileri gözden düşürülene ve sendikalardan atılana dek bunlara karşı savaşım acımasızca sürdürülmelidir diyor. Bu savaşım belli bir noktaya getirilmeden devrim yapılamaz diyor. Leninci işçiler bu öğüdü yaşama geçiriyor.

Leninci görüşler işçi sınıfı içinde hızla yayılıyor. *İşçinin Sesi*, işçi sınıfı içindeki güçlenmesine dayanarak, menşevikler gibi paraşütle inmeden sendikalarda da sesini yükseltiyor. Bu gelişmeyi gören menşevikler telaşa kapıldılar. Telaş ve acz içinde, Maden-İş 3. Bölge Kongresi öncesinde ve sonrasında yoldaşlarımıza saldırdılar. İGD'lileri Leninci işçilerin üzerine sürdüler.

Saldırı polisin gözü önünde olduğu halde, polis saldırganların değil, saldırıyı gereği gibi yanıtlayan yoldaşlarımızın peşine düştü. Burjuva gazeteleri "İngiltere gurubu" saldırdı diye açıkça yalan yayarak ve Lenincileri bir "dış güç" olarak gösterme taktiği uygulayarak menşeviklere destek verdi. Bu sevindiricidir. *İşçinin Sesi*'nin büyük siyasal etkinliğinin ve tehlikeli bir "iç güç" olduğunun göstergesidir. Burjuvazi oportünizme artık *açıktan* destek vermek zorunda kalıyor.

Olaydan sonra menşevizmin sesi radyosu günlerce ağlaştı ve Lenincileri silahlı çete olarak göstermeye çalıştı. Menşevikler "Plenum" raporunda *İşçinin Sesi*'ni ideolojik olarak yenemediklerini kendi ağızlarıyla itiraf ettiler. Şimdi silahlı çete, diyerek, ideolojik olarak yenme umudunun son damlasını da yitirdiklerini kanıtlıyorlar. "İdeolojik savaşta pes ettik, tek umudumuz *İşçinin Sesi*'ne karşı silahlı çete savaşı vermek" demeye getiriyorlar. Yaptıkları da bu yöndedir. Ne var ki son olaylar bu alanda da umutlarını kırmış olsa gerek!

Menşevikler Maden-İş 3. Bölge'de kongreyi Maden-İş tabanına karşı savaşarak kazandılar. Haftalarca önceden Leninci işçilere saldırdılar. Birçok entrika çevirdiler. Maden-İş'li işçileri kongreye sokmadılar. Kongrenin sendika tabanına karşı "güvenliğini"(!) ancak İGD'ye yaptırabildiler. Menşevikler kazanmadılar, kaybetmeyi ertelediler.

Menşevikler sendikalarda giderek bir dış güç durumuna düşüyorlar. Tabana hepten yabancılaşıyorlar. Bu anlayışla olsa gerek, radyo *İşçinin Sesi*'ni sendika düşmanı ilan etti. *İşçinin Sesi*'nin menşevizme olan düşmanlığını, sendika düşmanlığı olarak görüyorlar. Şimdi kimin sendika düşmanı olduğuna daha yakından bakalım.

Sol Komünizm — Çocukluk Hastalığı yapıtında Lenin, sendikalara ilişkin olarak şöyle diyor: "Kapitalist gelişmenin ilk zamanlarında, işçilerin dağınıklık ve âcizliğinden sınıf örgütlenmesinin *çekirdeğine* doğru geçişini simgelediği kadarıyla sendikalar işçi sınıfı için büyük bir ileri adımdı. *Proletaryanın devrimci partisi*, proleter sınıf örgütlenmesinin *en yüksek* biçimi oluşmaya başlayınca (...) sendikalar kaçınılmaz olarak *belli* gerici özellikler, belli bir zanaat dar-kafalılığı, siyaset dışı kalmaya doğru belli bir eğilim, belli bir içe dönüklük vb. göstermeye başladılar" (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce basım, c.31, s.50).

Daha sonra Lenin, Menşeviklerin sendikalar içindeki etkinliğinin Rusya'da ve Avrupa'daki dayanaklarını şöyle açıklıyor:

"Sendikalarda belli bir gericilik. Rusya'dan daha ileri ülkelerde bizim ülkemizde olduğundan çok daha büyük ölçüde kendini gösterdi ve göstermek zorundaydı. Bizim menşevikler, sendikaların zanaat dar kafalılığı, zanaat bencilliği ve oportünizmi sonucunda buralarda destek buldular (ve az sayıda sendikada belli ölçüde hâlâ da buluyorlar). Batı'nın menşevikleri sendikalarda çok daha sağlam bir temel edindiler. Orada *zanaat-birliğine dayanan, dar kafalı, bencil, yüzsüzleşmiş, arsız ve küçük burjuva, emperyalist düşünceli ve emperyalizmin yozlaştırmış olduğu' işçi aristokrasisi'* bizim ülkemizde olduğundan çok daha güçlü bir kesim oluşturdu. Batı Avrupa'da Gomperslere, Hendersonlara ... Lejyen ve şürekasına karşı savaşım, *tamamen homojen* toplumsal ve siyasal tip olan bizim menşeviklere karşı savaşımdan çok daha zordur. Bu savaşım acımasızca sürdürülmelidir ve oportünizmin ve sosyal-şovenizmin bütün adam olmaz liderleri tamamen gözden düşürüldüğü ve sendikalardan atıldığı noktaya dek — bizim getirdiğimiz gibi — mutlaka getirilmelidir. Savaşım *belli* bir aşamaya ulaşana dek, siyasal iktidar ele geçirilemez (ve geçirme girişimi yapılmamalıdır). Bu 'belli aşama' değişik ülkelerde ve değişik koşullarda değişik olacaktır" (Lenin, c.31, s.51-52).

Lenin'in bu sözlerinden Türkiye için çıkaracağımız dersler vardır.

Birincisi, Lenin, parti çıktıktan sonra sendikaların göreceli olarak belli gerici özellikler göstermeye başladığını söylüyor. Rusya gibi, geniş bir işçi aristokrasisinin ekonomik tabanının bulunmadığı ülkelerde, menşeviklerin sendikalar içindeki gücünün bu göreceli gerici özelliklerde taban bulduğunu anlatıyor.

Bu fikir, Türkiye için de geçerlidir. TKP likidasyon uykusundan uyanıp güçlenmeye başlayınca, devrimci denen sendikalarda bile belli tutucu özellikler yansıdı. Bu özellikleri etkisizleştirmenin tek yolu, işçi sınıfının ekonomik ve siyasal savaşını, partinin önderliğinde sıkıca örmekti. Oysa menşevikler partinin propagandasını, eylemini, çalışmasını sendikalara bağladılar.

Evet partiyle sendikalar arasında bir yakınlaşma oldu ama olması gereken düzeyde değil, partiyi geri çekerek, sendikaların o göreceli tutucu özelliklerine dayanarak gerçekleşti. Bu hem partiye, hem sendikalara, hem de dolayısıyla tüm işçi sınıfına büyük zarar verdi. Parti en yüksek, öncü örgüt işlevini göremedi. Sendikalar, partinin komünist öncülüğü altında çok yararlı örgütler olabilecekken, özellikle sınıf savaşı sertleştikçe, onu boğan birer mengene durumuna girdiler. Menşeviklerin işçi ve sendika dostluğu budur!

Bunun örneğini bugün canlı olarak yaşıyoruz. Onbinlerce işçi grevde. Bugünkü biçimiyle bu grevler işçi sınıfının gücünü *boşuna tüketmekten* başka işe yaramıyor. Hatta, birçok işkolunda işvereni ücret vermek gibi bir sorundan kurtarma işlevi görüyor. Bu grevlerin böyle işe yaramazlığı, ekonomik istemlerin önemsizliği anlamına gelmiyor. Tam tersine bugün ekonomik istemler, çok geniş yığınları devrim savaşına çekmenin ana halkasıdır. Ama aynı zamanda, devrim, ayaklanma, silahlanma propagandası ile bağlanmazsa ve devrim savaşına bağlanabilir gerçekçi istemler olmazsa, bu ana halka koca bir sıfır olur.

Bugün TKP'nin menşevik kanadı sermayeyi kediye yüklemiş, sendikaların ağzına bakıyor. Sendikaların tutucu özellikleri temelinde bağladığı yeni anlaşmalarla, kaptığı yeni koltuklarla büyük bir utku kazandığını sanıyor. Sendikalar ise, sözde işçi sınıfının ekonomik çıkarlarını korumak için ve gerçekçi olmayan istemlerle greve gidiyorlar. Ekonomik çıkarları koruyamadıkları gibi, işçi sınıfının enerjisini boşuna legal sınırlar çerçevesinde tükettiriyorlar.

Yine Lenin'in sözlerine dönersek, çıkaracağımız *ikinci* ders şudur: Lenin Rusya gibi ülkelerde menşeviklerin sendikalardaki etkinliğini kırmanın Avrupa'dan çok daha kolay olduğunu söylüyor. Ve bu savaşım "belli bir aşamaya" gelmeden devrim olmaz diyor.

Bunların da doğruluğunu Türkiye'de somut görüyoruz. Türkiye'de menşeviklerin işçi sınıfı içinde geniş, güçlü, kalıcı bir tabanları yoktur. Bizim ülkemizde, özellikle devrimci durum koşullarında, menşevikleri sendikalardan silme savaşımını "belli bir aşamaya" getirmek, Batı Avrupa'dan daha kolaydır.

Menşevikler de bu gerçeği görmüş olsalar gerek. *İşçinin Sesi*' nin sendikaların tabanında güçlenmeye başlaması onları çok telaşa sürüklüyor. Bırakın sendikal hareket içindeki telaşlarını, BİP çığlıklarıyla illegal TKP'yi bırakıp gitmenin, kendilerine doğrudan küçük burjuvalar içinde sağlam bir yer ayarlamanın hazırlığını yapıyorlar.

Bize düşen görev, bir yandan likidasyona karşı partimize dört elle sarılmak, TKP'nin Leninci birliği için savaşımımızı daha da yükseltmek, öte yandan Leninci görüşleri özellikle sendikalarda yaymaktır. Bunlar birbiriyle bağlıdır.

Komünist Partisi için yığın örgütleri, legal olanaklar, herşey devrimci propagandanın bir kanalıdır. Sendikalarda da komünistler Marksizm-Leninizm ve parti siyasetinin özde aynısını savunurlar. İçinde bulunulan duruma göre devrimci propagandanın sunuşunu ayarlar ve genel siyasal hedefi somut istemlerle bağlarlar.

Bu menşeviklerle temel bir ayrılık noktamızdır. Onların işçi ve sendika "dostluğu" burada da önümüze çıkar. Menşevikler sendikalarda propagandanın sunuşunu değil, *özünü* sendikal düzeye göre ayarlarlar. Genel siyasal hedefi somut istemlerin çerçevesine büzüştürürler. Devrimle kendi denetimleri dışında, kendiliğinden olarak bile bağlanmasın diye somut istemleri de burjuvazinin kabul sınırları içine tıkıştırırlar. Menşevikler reformcudurlar ve Türkiye gibi bir ülkede, devrimci durumda bunun sıkıntısını çekiyorlar.

Lenin'in dediği gibi, "biz her reformdan (...) ve her legal dernekten yararlanırız. Ancak bunları yığınların devrimci bilincini ve devrimci savaşımını geliştirmek için kullanırız" (Lenin, c.20, s.500).

Bu bakımdan, menşeviklerle ekonomik istemler konusunda bile anlaşamıyoruz. İşçilerin maddi koşullarını iyileştirme konusunda yine Lenin'in dediği gibi, "sınıf çelişkilerinin bugünkü gelişme aşaması, bu iyileştirmenin var olan toplumun sınırları içinde nasıl garanti edileceği sorununda bile, kaçınılmaz olarak 'siyasal farklılıklar' getiriyor" (Lenin, c.13, s.467).

Gerçekten de menşevikler işçilere bir 40.000TL asgari ücreti bile yakıştıramıyorlar. Sonra da

kalkıp Maden-İş, sınıf ve kitle sendikacılığının önderlerinden olmaktan söz ediyor!

Siyasal farklılıklar yöntemlerde de en açık bir biçimde çıkıyor. İşçilerin en doğal hakkı olan ekonomik istemleri bile savunmaktan korkan menşevikler, burjuva anlayışlarını burjuva yöntemlerle, entrika, işlerine gelmeyen durumda kaba güç, vb., ile savunmaya çalışıyorlar. Oy karşılığında et, süt, tavuk dağıttıkları bile oluyormuş.

TKP'nin Leninci kanadı, menşevikler gibi al takke ver külah siyaseti izlemez. Bizim siyasetimiz hem gösterdiği hedefle, hem aracıyla, yöntemiyle ilkelidir. Biz sendikalar ya da öteki yığın örgütlerinde açık ideolojik savaştan yanayız. Bu göstermelik bir biçim değildir. Yığınlar demokratik bir işleyişle önlerine gelen değişik fikirler içinden ikna olarak doğruları seçebildiği ölçüde iyi bilinçlenir. Yani demokratik yöntem, açık ideolojik tartışma devrimden, bu yönde doğru bilinçten, amaçtan kopuk bir araç, bir yöntem değildir.

Türkiye sol hareketinde çok yaygın olan entrikacılık, sol içinde şiddet kullanma, vb., yöntemler de küçük burjuva sosyalizminden kaynaklanmaktadır. Yanlış yöntem, yanlış bilinçten kaynaklanmaktadır. TKP'nin menşevik kanadı da bu kervanda aktif yerini almıştır. Bu zavallı yöntem çeşitli siyasal hareketler için taban tutma aracına dönüşmüştür. Doğru devrimci çıkış yolunu gösteremeyenler, tabanı birbirlerinin üzerine sürerek oyalıyorlar.

TKP'nin Leninci kanadı doğru ideolojisiyle, doğru siyasal çizgisiyle birlikte, doğru yöntemlerini de yerleştirmek için savaş veriyor. Baştan beri açık ideolojik savaş diyor. Ne var ki, açık ideolojik savaşa bu denli sıkı bağlı olduğu için, *İşçinin Sesi* bu hakka el de uzattırmayacaktır.

Bir kongrede *İşçinin Sesi*'nin görüşleri benimsenmeyebilir. Böyle bir sonucu biz hiç huysuzlanmadan, telaşlanmadan kabul ederiz. Biliriz, gelecek bizimledir. Ancak, bir kongrede görüşlerimizi savunma hakkımız kaba güçle ve entrikayla önlenmeye çalışılırsa, bize saldırılır, fikirlerin yayılması fikirlerden başka yöntemlerle engellenirse, bunun sonuçlarından saldıranlar sorumludur. 3. Bölge'de olanlar da menşeviklerin sorumluluğundadır. Bundan böyle de öyle olacaktır!

Leninciler, "işçi sınıfı hareketinin geldi-geçti konuğu değildirler. Onlar bilirler ki sendikalar er geç Marksizm temelinde onların tutumunu alacaktır. Onlar geleceğin kendi fikirlerine ait olduğundan emindirler..." (Lenin, c.20, s.141) Bu nedenle de bizden yoğun devrimci propaganda, sendikalarda gerçekçi istemleri "işçiler silahlanın, devrime hazırlanın" belgisiyle bağlamak, menşeviklerden telaş, acz ve saldırı!

Haydi, yolcu yoluna!

İGD üy si Halil Babadağ'ın kat oportünizm ve pembe sendikacılardır

Maden-İş III. Bölge seçimleri iptal edilmeli yeniden demokratik bir seçim yapılmalıdır

— 26 Ocak "Demokrasi Mitingi"nde "Faşizmi ininde geberteceğiz!" sloganını atmak isteyen Maden-İş'li işçiler İGD'liler tarafından tehdit edildi...

— Şubat 980'de Teba Fabrikası'ndaki Maden-İş'li işçilere 40 kişilik bir İGD gurubu tarafından yaylım ateşi açıldı...

— Nisan 980'de BMC işçilerini Maden-İş'de örgütleyen bir işçi 8-10 kişilik İGD gurubunun silahlı, taşlı, sopalı saldırısına uğradı...

— Mayıs 980'de Tartan Fabrikasındaki Maden-İş'li bir işçinin evi İGD'liler tarafından kurşunlandı, kapısına ölüm ilanları yazıldı...

— 14 Ağustos 980'de Maden-İş III. Bölge Temsilcisi adayı iki İGD'linin saldırısına uğradı...

— 15 Ağustos 980'de fabrikaları dolaşmakta olan Bölge Temsilcisi adayı ve yanında bulunan iki işçi, 35 kişilik bir İGD gurubunun saldırısına uğradı...

— 17 Ağustos 980'de yapılacak olan Maden-İş Genel Kurulu'na katılacak olan üç Bölge Temsilcisi adayı ve kongreyi izlemek isteyen bir kısım işçi Kongre'nin "güvenliğini" sağladıkları söylenen İGD'liler tarafından salona sokulmadılar ve tartaklandılar...

— Aynı gün öğleden sonra Genel Kurul'un güvenliğini sağladıkları söylenen İGD'liler, Maden-İş binası çevresindeki işçilere saldırdılar ve saldırı sonunda meydana gelen çatışmada İGD üyesi Halil BABADAĞ öldü ...

İşçi arkadaş!...

Yukarıda sadece Maden-İş'li işçilere yapılan saldırıları saymaya çalıştık. Aynı tip saldırılar Tekel işçilerine, Sümerbank'a ve diğerlerine de yapıldı.

Tabanında binlerce yiğit ilerici-devrimci genci barındıran İGD'yi işçilerin üzerine kim sürüyor? Neden işçilere saldırıyorlar?

Saldırıya uğrayan işçiler savaş arkadaşlarına şöyle sesleniyorlardı:

Asgari ücret 40.000TL olmalıdır. Bunun altı açlık ücretidir. Toplu sözleşme taslağında bunun altında ücret isteyip "bunalımın yükünü taşımayacağız" diyen pembe sendikacıları tanı. Gerçekçi istemlerini haykır. Çözümün DEVRİM olduğunu göster!

Köylülüğün ve diğer kesimlerin desteğini sağlamak için ücretini net iste!

Tekil grevler sonuç alıcı değildir. Gerçek işçi ücretleri 1970'den beri devamlı geriliyor. Greve toplu olarak çıkmak gerek. En azından DİSK'e bağlı işçiler aynı anda masaya oturup, aynı anda greve çıkmalı. Ancak DİSK'in örgütlü olduğu özel sektörün elinde mal stoku vardır. Bu nedenle mal darlığı çekilen ve Türk-İş'in örgütlü olduğu kamu kesimini de toplu grevlere çıkar!

Grev alanlarını "sıkıyönetim izin vermiyor" diye boş bırakma. Savaş alanı yap. Grevlerimizi kırmak isteyen faşistleri, işverenleri dize getirmek ve grevleri her türlü devrimci yöntemle destekleyip, gerektiğinde "şiddet" kullanmak "barikata çıkmak" için "DEVRİMCİ İŞÇİ KOMİTELERİ" kuralım. Bu komiteler aracılığı ile fabrikalardaki savaşımızı işçi mahallelerine bağlayalım. Devrimci merkezler yaratalım. Son İzmir ayaklanmasında bunun örneklerini gördük. Bunları yaygınlaştıralım.

İşverenlerin lokavt ilanlarına karşı fabrikalara el koyalım.

Grevleri ertelenen işçi sayısı 100.000'i geçti. Bu zinciri kıralım. Boş fabrika binalarını bekleme. Aynı üretimi başka yerde yapmaya kalkan işvereni cezalandır.

15-16 Haziranların yaratıcısı işçi sınıfımız, bugün pembe sendikacıların elinde sesini yükseltemez oldu. İşçi önderi Kemal Türkler'in cenaze töreninde "sıkıyönetim izin vermiyor" diye slogan attırmak istemeyenleri saflarından at!

Olgunlaşan DEVRİMCİ DURUMLA birlikte burjuvazi FAŞİZMİ dayatıyor. Emekçi halk ise DEVRİM'den yana. 'YAŞASIN İŞÇİ-KÖYLÜ DİKTATÖRLÜĞÜ' belgisini yükseltelim. Halkımıza doğruyu gösterelim. Devrim yolunu açalım. Faşizme karşı silahlanalım. Yoksa kafalardaki DİKTATÖRLÜK istemini burjuvazi FAŞİZM'le karşılayacak, elimizi çabuk tutalım! SENDİKAL SAVAŞI DEVRİM SAVAŞINA BAĞLAYALIM! işçileri "mahkeme kararları" ile "yasalar" ile oyalamaya çalışan PEMBE SENDİKACILARI TEŞHİR EDELİM. Örneğin BMC'de işverenin en dar zamanında "direniş yapalım", "işvereni sendikamızı tanımaya zorlayalım" diyen işçiler, mahkeme sonucunu beklemeyi tavsiye edenler pembe sendikacılardır.

Maden-İş'de Ege Bölgesindeki yirmibeşbin metalürji işçisinden sadece 2500-3000 işçi örgütlüdür. Son üç yılda İzmir'de METAŞ, BMC, ASMAŞ, EGE TARIM, TARİŞ TAMİR ATÖLYESİ, AKDÖKÜM, Manisa'da ELBA, TEKTARIM, Uşak'da NİPEL işyerlerinde yetki düştü. Türk-Metal'de on bin işçi inim inim inliyor. Sarı sendikacılığa kan veren pembe sendikacıları tanı! Diyorlardı saldırıya uğrayan işçiler...

Böylece işçi sınıfının savaş yolunu net bir şekilde çizip, sendikal savaşı devrim savaşına bağlama hedefini gösterdiler. İşçi sınıfı haini sarı ve pembe sendikacıları sergilediler!

İŞTE Maden-İş III. Bölge'de işçilerin hainleri tanıyıp, saflarından temizlemeye hazır olduğunu gören oportünistler, pembe sendikacılar "koltuklarını korumak" için gençliği kışkırtıp, işçilere kurşun sıktırdılar. İşçilerin kongresine işçileri sokmamak için yüzlerce İGD'li genci "güvenlikçi" olarak görevlendirdiler. Maden-İş Kongresi'nde Maden-İş üyesi işçilere karşı silahlı olarak "bekçilik" yaptırdılar. İşçileri ve Bölge Temsilcisi adaylarını salona sokturmadılar.

Kongre salonunda ise işçilerin başına İGD'lileri nöbetçi olarak diktiler. Konuşmacıları ve muhalefete oy vermek isteyenleri "ÖLÜMLE" tehdit ettirdiler.

Şimdi de utanmadan muhalefetin kongrede ancak iki oy aldığını ve güçsüzlüğünü örtmek için kongreye saldırdığı yalanını ortaya atıyorlar. Ancak yalanları boyunlarına dolanacaktır. İşçi sınıfının elleri boğazlarındadır.

İşçiler demokratik bir seçim ve herkesin özgürce oy kullanıp konuşabileceği bir kongre istiyorlar. O zaman kimin ne oy alacağı belli olur.

İşçi arkadas!...

— İGD üyesi BABADAĞ'ın katili oportünizm ve pembe sendikacılardır!

— İşçilerin üzerine gençleri silahla sürüp şimdi de "ÖLÜ SÖMÜRÜSÜ" yapan işçi sınıfı hainlerini tanı ve hesap sor!

— Gençliği hainlerin elinden kurtar!

— Sendikal savaşı devrim savaşına bağla!

— Kahrolsun sarı ve pembe sendikacılık!

— Demokratik koşullarda seçim için ileri!

Maden-İş'de
Devrimci sendika hareketi

Maden-İş 3. Bölge Kongresi'nde menşeviklerin saldırısı bozguna uğradı

Yoldaşlar,
Aşağıdaki yazı özetle olayların nasıl geliştiğini anlatıyor. Ben de kısaca özetlersem durum şöyle:

Kongre sabahı delegeler ve adaylar binaya gelince, heryerin İGD'li menşeviklerce tutulduğunu görüyorlar. Adaylarımızın bazılarını ve bizi destekleyen üyeleri içeri alınmıyor. Küfürler, laf atmalar ilk andan başlıyor.

Saat 11 sıralarında 15-20 kişilik "güvenlikçi" ekibi dışarda bizim arkadaşlarımıza saldırıyor ama bozguna uğrayıp içeri kaçıyorlar. İçeri kaçan menşevikler hırslarından kapıdaki arkadaşlarımıza küfürle saldırıp, üstlerine yürüyorlar. Salonda da delegeler üstünde terör estirmeye çalışıyorlar.

Saat 2 sırasında içerdeki menşevikler bizim delegelere, "sizi burada esir aldık, dışardakilerini de esir alacağız" diyerek toplu halde dışarı çıkıyorlar. Dışarda, içeri girmek için bekleyen işçi arkadaşlara karşı saldırıya geçiyorlar fakat bozguna uğrayıp yine içeri kaçıyorlar.

Şu anda menşevikler panik içinde. İzmir'den Manisa'ya güç yığıp gövde gösterisi yapmaya çalışıyorlar. Hergün 20 kişilik bir gurupla Manisa'ya geliyorlar ama turistik gezi yapmaktan ileri geçemeyip dönüyorlar.

Olayın gelişmesi açıklığa kavuşturulduğu ölçüde tabandaki işçi arkadaşların menşeviklere öfkesi artıyor. Sahtekarlar her gelişmeyle işçilerin gözünde daha çok teşhir oluyorlar.

Z.K., Manisa

İşçinin Sesi adayının olayı anlatışı

Kongre öncesinde Maden-İş'e bağlı tüm fabrikalara gittik. İşçiler bizi çok iyi karşıladılar. Oportünizmin etkisi altında olan fabrikalara da gittik. Bu fabrikalarda, geldiğimizi gören oportünistler "sizinle konuşacak birşeyimiz yok" diyerek tabanla aramıza girmek istediler. Ama tabanda bu hareketleri endişe ve kuşku ile karşılandı. Bunların bizlerden korktuğunu tabandaki işçiler de gördüler.

Kongreden bir gün önce fabrikaları gezen bir adayımız ve iki arkadaşımıza İGD'li gençler saldırdı.

Kongre sabahı salonu işçilikle ilgisi olmayan İGD'liler doldurmuş, oportünistler işçilere karşı gençlerle her tarafı tutmuşlardı. İşin en ilginç yanı şu: Grevdeki işçileri, "size Pazar günü para dağıtacağız" diyerek sendikaya çağırmışlar. Daha sonra bunun bir aldatma olduğunu anlayan işçiler büyük tepki gösterdiler.

Lenінci delegeler kongreye girerken, bazı arkadaşlarımız kapıdaki oportünistler tarafından engellendi. Biz, Manisa'dan gelen 6 delege ile içeriye girmeyi başardık.

Açılış yapıldı ve daha sonra divan seçildi. Biz dışarıda olan arkadaşların içeriye alınması için önerge verdik. Bunu hasıraltı ettiler. Önerimizde ısrar edince bize verilen cevap, seçimler yapılırken dışarıdakilerin de içeriye alınacağı oldu. Yani "yapmayacağız" demeyi bile beceremediler, korktular. Böylece oyalama ile durumu geçiştireceklerdi. Nitekim sonunda olay çıkarttılar, Lenincilere saldırdılar ve bunu fırsat diye kullanıp delegelerimizi içeriye almadılar.

Konuşmalar sırasında *İşçinin Sesi* delegelerine karşı hazırlık yaptılar. İGD'lilerin hepsini salona soktular ve çevremizde bir baskı kordonu oluşturdular. Delegelerden sonra divan, sözü *İşçinin Sesi* adayına verdi. Bu arada muhalefetten aday olanlar, benim tek aday olmam için adaylıktan çekildiler.

Ben, Manisa'dan bir *İşçinin Sesi* adayı olarak konuşmaya başladım. Ve o anda salon birbirine girdi. Beni konuşturmamak için slogan atmalar, küfürler, bağırmalar başladı. Oportünistler hakaretler yağdırırken, ben de konuşmama devam ediyordum. Divandan salonun ve kenardaki adamların susturulmasını istedik. ama kime derdini anlatacaksın. Oportünizmin başını tutanlar gençlere, " bağırın, konuşturmayın" diye emirler yağdırıyorlardı. Bu hava içinde ne pahasına olursa olsun konuşmamı tamamladım.

Tam bu sıralarda içerdeki bir kısım İGD'lilerin dışarıya çıktığını gördük. Kısa bir zaman sonra içeri dönerek konukları çıkardılar. Dışarıda arkadaşlarının vurulduğunu söyleyerek bizlere ve delege arkadaşlara küfürler savurmaya, psikolojik baskı yapmaya ve bazı arkadaşları da tartaklamaya başladılar. "Sizin kanınızı içeceğiz", "sizi buradan çıkartmayacağız", "size burayı mezar yapacağız" diyerek silahla tehdit ettiler. Bu ortamda divan dağıldı, delegeler paniğe kapıldı. Oportünistler her delegenin başına dikilerek muhalefet listelerini yırttılar, kendi adaylarının listelerini zorla zarflara koydurdular ve sandığa attırdılar. Böylece demokratik seçimin d'si kalmadı.

Bizleri çembere aldılar. Ortada divan falan kalmamıştı. Ortalık anababa günü idi. Adaylık kâğıtlarımızı yırttılar. Beni tehdit ederek, kendilerinin hazırladığı bir kağıdı okutmaya çalıştılar. "Özeleştiri vereceksin" diye tehdit ettiler. Bunun üzerine ben kürsüye çıktım ama verdikleri yazıyı okumadım. Şöyle konuştum:

"Bizler Maden-İş'e karşı değiliz. Maden-İş bizim sendikamızdır. Bizim amacımız, Maden-İş'i içine düşmüş olduğu durumdan kurtarıp devrimci bir çizgiye gelmesini sağlamaktır. Dışarıdaki olaylardan haberim yok. Eğer bir işçi arkadaş vurulmuşsa bu iyi birşey değil tabii. Yoldaşlarla konuşup durumu öğreneceğim." Sonra kürsüden ayrıldım.

Daha sonra öğrendik ki dışarıda vurulan ve yaralananlar işçi değil, oportünist gençlerdenmiş.

Davamızı yılmadan, usanmadan ödün vermeden Lenінci bir disiplinle sürdüreceğiz.

Yaşasın devrimci sınıf sendikacılığı

Kongre'de menşevik İGD'lilerin tüm engellemelerine karşın konuşan bir *İşçinin Sesi* adayı konuşmasında şöyle diyordu:

"...Pembe sendikacıları içimizden söküp atalım. Sıkıyönetim izin vermiyor diye 1 Mayıs'ı 1979'da İzmir'de, 1980'de Mersin'de kutlayanlar onlardır. Belki 1981'de sıkıyönetim Türkiye'de izin vermezse Kıbrıs'da kutlayacaklar. Kemal Türkler'in cenaze töreninde sıkıyönetim izin vermiyor diye slogan atılmasına karşı çıkıp sonra yığınların durmaması üzerine demagoji yaparak "sıkıyönetime rağmen slogan attık" diyen yine bu oportünistlerdir.

Lâf yapıp kafaları demagojiyle bulandıran bu oportünistleri sendikamızdan atalım. Kahrolsun oportünist-reformist "pembe sendikacılık".

Yaşasın devrimci sınıf sendikacılığı!"

Hâlâ öğrenemediniz mi?

Menşevikler sendikalarda da çöküyor. Son dayanakları Maden-İş'te bunu her ne pahasına olursa durdurmak için her yola başvuruyorlar. İşte 3. Bölge Kongresi'nde yaptıkları:

— *İşçinin Sesi* aday ve delegelerini salona sokmadılar.

— İçeri girmeyi başaranları konuşturmadılar.

— İçerde ve dışarıda Lenінci işçilere saldırdılar. Böylece bir provokasyonla Lenincileri "saldırgan" gösterebileceklerini umdular.

— Lenincilerin adaylarına silah zoruyla "özeleştiri" yaptırmak istediler.

— Tek aday kalması için yapılan "adaylıktan çekilme"yi sahtekârca kullanmaya çalıştılar.

— Provokasyon sonrasında polise tek tek isim verdiler. Polisle birlikte kahveleri dolaşarak Lenincileri aradılar.

— Herşey yüzlerine gözlerine bulaşınca şimdi de "ölü sömürüsü" yapmaya çalışıyorlar.

Zavallı menşevikler, bu yolların çıkmaz olduğunu hâlâ öğrenemediniz mi? *İşçinin Sesi*

Delegelerimizin üstüne İGD'lileri sürdüler

Kongre'den iki gün önce menşevikler, temsilci adayımıza ve yanındaki iki kişiye alçakça pusu kurdular. Temsilci adayımız ve yanındaki iki kişi oldukça kötü dövüldü. Ardından kongre gününe gelindi. Menşevikler delegelerimizi salona almadılar. Bunun en demokratik hakları tanımamak olduğu belirtilerek içeri girmekte direnen yoldaşlarımıza saldırdılar. Yumruklaşmalar ve sopalarla kavga gelişti. Kongre salonunda dikkati çeken, işçilerin çok az, çoğunluğun İGD'liler olduğuydu. Bizim delegelerimizin üzerine İGD'liler sürüldü. Buna karşın delegelerimizin bir kısmı salona girmeyi başarabildi. Ve temsilci adayımız konuşmak için kürsüye geldi. Menşevikler yarım saat alkışlar(!) ve sloganlarla adayımızı konuşturmadılar.

Bu sırada Maden-İş salonunun önünde ve çevresinde çatışma başladı. Menşeviklerden 1 kişi öldü, 2 yaralı var. Yaralılardan biri onların güvenlik sorumlusuydu ve bu yaralıyı menşevikler polisin gözü önünde kaçırdılar. Çatışmadan sonra polise yakın çevrede aramalara başladı. Kahvelerde oturan ve menşeviklerin tanımadığı iki arkadaş şöyle bir olaya tanık oldular: Bir menşevik ve bir polis kahvedekileri kontrol ediyorlar. Polis menşeviğe "bu kahvede onlardan var mı?" diyor. Neyse ki arkadaşlar tanınmadığı için sorun olmuyor. Bu kanıtlı olay menşeviklerin içyüzünü bir kez daha ortaya koydu. Daha sonra polis İzmir'de genel bir operasyona girişti. Menşevikler polise delege işçilerin listesini ve onların arkadaşlarının bazılarının ismini verdi. Birkaç yoldaşın evi basıldı. Ayrıca, olay sırasında ve daha sonra gelişen menşevik ihbarlar sonucu şu anda 10'dan fazla arkadaş işkence görmekte. Menşevikler polise isim vermeyi açıktan açığa yaparak isimleri çevrede de açıkça yayıyorlar.

Genç Muhabirler

Oyunları bozuldu

Yoldaşlar,
Biz *Kızıl Ulak* olarak Maden-İş 3. Bölge kongresini izledik. Biz dışardaydık. Saat 11-12 arası kalabalık bir gurup İGD'li menşevik üstümüze geldi. Bir tanesi "gelin lan, içerdeki dört esirinizi kurtarın" dedi. Bu provokasyon karşısında sakin kaldık, yalnızca söyleneni sorumlulara ilettik.

Saat 14'e doğru İGD'li menşevikler daha kalabalık bir gurupla dışarı çıktılar, üstümüze yürüdüler. Önce taşlarla saldırdılar. Halk toplandı. Aralarında Kemeraltı karakolunda görevli bir komiser ve iki polis de vardı. Elleri bellerinde bu saldırıya seyirci kalıyorlardı. Sonra silah sesleri işitildi. Hemen ardından polis sirenleri duyuldu. Dağıldık. Olayların gerisini, menşeviklerin oyununun boşa çıktığını sonradan öğrendik. Menşevik saldırıları her zaman boşa çıkaracağız.

Kızıl Ulak

Doğru buluyoruz

Yoldaşlar,
İzmir'deki olayların bölgemizde bir yankısı olmadı. Biz, arkadaşlarımızın menşevik saldırıya gereken yanıtı verdiklerine inanıyoruz. Davranışlarını doğru olarak kabul ediyor ve benimsiyoruz.

Radyo iki işçinin özeleştiri vererek ayrıldıklarını söyledi. Bu doğru mu, yalan mı bilmiyoruz ama böyle birşey varsa, ideolojik olarak yetiştirilmemişlerse doğal görüyoruz.

Başarılar. *Kömür*

Pemb sendikacılığın mask sini düşüreceğiz

Mehmet Kartal, Aliağa

Menşevik TKP üst yönetiminin çöküşü yurt içi ve yurt dışı örgütlerinde hızla yaygınlık kazanıyor. Bu çöküşün nesnel ve öznel nedenleri vardır. En önemli nedeni ülkemizin uzun süredir yaşamakta olduğu devrimci duruma uygun çalışma yapmamalarıdır. Böylece çöküş kendi mantığı içinde hızlandı.

Menşeviklerin devrim maratonunda nefesleri bitti. Dökülmeye, nal toplamaya başladılar. Bu çürümenin en belirgin bir yansıması ellerinde bulundurdukları sendikalarda görülüyor.

Bu devrim kaçkınlarının sendikalarda içine düşmüş oldukları durumu, çevirdikleri entrikaları, yönetim mekanizmasının her düzeyini ellerinde bulundurdukları Petkim-İş sendikamızdan örnekleyerek anlatalım.

Hemen belirtelim ki Petkim'li işçilerin geçmişi burjuvaziye karşı amansız savaşlarla doludur. 16 Eylül DGM direnişi, Mersin Soda direnişi, 1 Mayıs eylemleri, vb. Petkim-İş üyeleri, bu savaşkanlıklarını, sülük gibi kanımızı emip işçi sınıfı adına demagoji yapan Mehmet Kılıç ve şürekasını tarihin çöplüğüne atarak da gösterdiler. Petkim-İş'in tabanı böyle savaşkan ve bilinçlidir. Bundan sonra da işçi sınıfı adına konuşup burjuvaziye yarananlara gerekli dersi mutlaka verecektir.

Bugün sendikamızın merkezini ve şubelerini Kılıç zamanından kalan kırıntılarla birlikte Birlik-Dayanışmacılar (menşevikler) ellerinde bulunduruyor. Bunlar yönetime geleli iki sene oldu. Yaptıkları boylarını aştı. Toplu sözleşmelerde oportünizmin baş belgisi "Ne kadar güçlü isek o kadar kazanırız" oldu. Buna dayanarak, "gücümüze göre isteyelim" dediler.

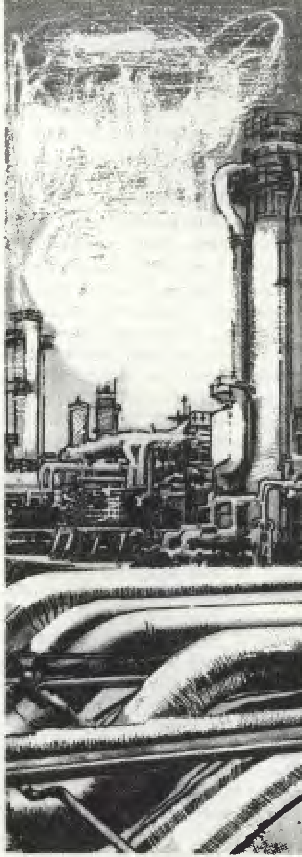
Emine Engin yoldaş, *Toplu Sözleşmeler ve Devrim Savaşımı* kitabının 9. sayfasında Lenin'den alıntı yaparak şöyle diyor:

"...Gerçekçi istemin burjuvazinin verebileceği ile bir ilgisi olmadığı gibi 'kazanabilirlik', 'elde edebilirlik', 'alınabilirlik' gibi ölçütlerle de bir ilgisi yoktur. (...)

Lenin şöyle diyor:

"Eğer biz, bir istemin 'uygulanabilirliğinden' onun genel olarak *toplumsal gelişmenin çıkarlarına* değil de, ekonomik ve siyasi koşulların o günkü durumuna uygunluğunu anlıyorsak, bu tamamen yanlış bir ölçüttür" (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İng. basım, c.4, s.248) (abç).

İşte gerçekçi istemin devrimci anlamda tek ölçütü toplumsal gelişmenin çıkarlarına uygunluktur. Gerçekçi istem ne burjuvazinin verebileceği ne de işçi sınıfının o günkü alabileceği ile kısıtlıdır".

Böylece Petkim-İş'in bu belgisinin ardında yatan anlayışı sergiledikten sonra, bir de pratiklerine bakalım: Dergilerinde çıkan istatistiklere dayanarak, dört kişilik bir aileyi geçindirebilmesi için bir işçinin aylık gelirinin net 32.380TL olması gerektiğini yazdılar. Ne var ki son dönemde imzaladıkları sözleşmelerle alınan ücretler aylık net 12-13 bini geçmiyor! Herşey açık değil mi?

Bunların sendika yönetimine gelmek için uyguladıkları oportünist yöntemlere gelince: Yakın geçmişte İzmir şube seçimleri yapıldı. Daha önce de şubeye bağlı işyerlerinde delege seçimleri yapıldı. İşyerimiz Aliağa rafinerisi, konumu nedeniyle seçimlerde tutulacak yol ve izlenecek siyaset bakımından çok önemli idi. Yönetimin çalışmalarını pembe sendikacılık olarak niteleyen işçiler işyerinde faşistlere karşı aktif savaşım verilmesini istediler. *İşçinin Sesi* militanları bu öneriyi desteklediler.

Oportünistler ünite için ayrı liste çıkardılar, diğer gurupların da liste çıkarmasını istediler. Hemen arkasından da, "bize oy vermeyenler faşistlerle birlikte olur" diye çirkin bir propagandaya başladılar. Sonuç olarak seçimleri çok az oy farkı ile aldılar. Buna karşın muhalefet de delege çıkardı.

Oyunun ikinci perdesi Manisa'da Çukurova Kimya'da açıldı. Burada yine aynı yöntemle iki listeyi zorladılar. Sandık başında yalnız Birlik-Dayanışma listesi ve *İşçinin Sesi* listesi çarpıştı. Şube başkanı dolmuşla adam toplatarak ancak iki oy farkla delege seçimlerini Birlik-Dayanışma'nın kazanmasını sağladı. Yine de 16 delegeden 5'i *İşçinin Sesi*'ndendi.

Böylece şube seçimine gidildi. Burada da ayak oyunlarını sürdürdüler. "Delegelerin çoğunluğu nasıl olsa bizden, seçimlere beş kala düşünmeye fırsat vermeden bir dayatma liste çıkarırız, istediğimizi seçtiririz" dediler ve aynen uyguladılar. 16 Eylül DGM eyleminin kırıcılığını yapmış bir kişiyi şube yönetimine seçtirdiler!

Şube seçimlerinde oportünist entrikaların ikinci örneği, divan başkanlığına getirilen genel sekreterin tutumu idi. O genel sekreter ki, bir zamanlar eski yönetime muhalefet yaptığı zaman dayak yemiş, bunu anti-demokratik saymıştı. Bugün kendisi yönetime geldi ve şimdi sendika içinde yürütülen muhalefete idam sehpaları hazırlıyor. "Divan başkanı" *İşçinin Sesi* adına söz alan arkadaşlardan birinin konuşmasını 3 defa kesti. Konuşmacı Çorum, Tariş, Tarsus örneklerini vererek barikat savaşlarını anlatırken çok ilkel bir anlayışla, "Hadi elimize birer sopa alıp sokaklara, barikat savaşına çıkalım, bu iş bitsin" diyerek sözde alay etmek istedi. Böylece kendinin ne denli acizleştiğini, devrimci bilinçten yoksun olduğunu ortaya serdi. Bu bize şunu gösterdi: İdeolojisiz pratik insanları körleştiriyor, Türkiye'deki sınıf savaşına şaşı gözle baktırıyor.

Yeri gelmişken "sayın" genel sekreterin grevde olan Çukurova Kimya'ya nezaket ziyareti yaptığı zaman kendisine yöneltilen soruya verdiği cevabı da hatırlatalım:

Grevci işçinin biri soruyor: "Sayın sekreter, grevde olan işyerimizin tel örgüleri içinde işveren yeni bir tesis yapıyor. Buna izin verecek miyiz?" Genel sekreterin cevabı şöyle: "Daha iyi ya, işsizler için yeni bir iş alanı açılacak demektir".

Son olarak Aliağa rafinerisinde oportünistlerin aldıkları tutuma değinelim. İşçi sınıfının devrimci savaşımında Aliağa rafinerisinin tarihsel bir yeri vardır. Burjuvaziye korku salan, dostlara güven veren Aliağa işçisi, son dönemde oportünistlerin eliyle pasifizme itilmek, devrimci savaştan çekilmek isteniyor. Burjuvazinin deyimiyle ülkenin (yani kendilerinin) uçurumda olduğu, düzlüğe çıkmak için çalışıldığı bu dönemde, özellikle stratejik önemi olan işyerlerinin önemi daha da artıyor. Bu durumda burjuvazi bizim oportünistlerden çok memnun gözüküyor. Neden olmasın? Tariş işçilerinin barikat savaşları verdiği dönemde oportünistler Aliağa rafinerisindeki işçilerin birşeyler yapma istemini gazlı-somunlu dayanışma ile geçiştirdiler. Tariş eylemlerinden sonra burjuvazi, MHP'li müsteşar aracılığıyla rafineri sendika yönetimine teşekkür etti! Bizim menşevikler "provokasyon olur" mantığıyla devrimci eylemden kaçarak kendilerini kurtardılar. Öyle ya, burjuvazi bunları işten atarsa, rahatları kaçarsa ne yaparlar?

Ülkemizin devrimci durum yaşadığı, işçilerin devrimci savaş verdiği ve vermesi gerektiği bu dönemde, menşevik yöneticiler her adımda işçilerin önünü kesiyorlar. Tariş'te binlerce işçi açlığa ve zulme atılırken hiç mi içiniz titremedi? Titremez çünkü sizler kendi çıkarınızdan başka birşey düşünmezsiniz.

Oportünistlere "çeşitli devrimci eylem türleri vardı, neden yapmadınız?" diye sorduğumuzda, verdikleri cevap çok çarpıcı idi: "Burası öyle her olayda direnişe geçmez. Ancak üst örgütümüz DİSK genel grev ilan ederse o zaman düşünürüz." Sonra, 30 Nisan'da Kemal Türkler'in ölümünde gerçekten de genel grev ilan edildi. O zaman ne yaptınız? Kocaman bir hiç! Oysa işyerinin direnişe geçmesi için sizin de içinde bulunduğunuz bir toplantıda karar alındı. Peki uygulamak için neler yaptınız? Yalnız bazı gazetelere, "rafineride satışlar ve bazı pompalar durduruldu" diye demeç verdiniz. Bu demeç sahibini araştırdık. Bulamadık(!) Rafineride 1500 işçi var. Yalanla avunacak işçi değil bunlar! İşçi sınıfı adına konuşuyorsunuz sözde. Yalan söyleyerek olmaz bu. Bütün bunların hesabını vereceksiniz.

Yılan gibi kıvrılarak bu işi götüreceğinizi sanıyorsanız aldanıyorsunuz. Yaşam ve tarih Leninci *İşçinin Sesi*'nden yanadır. Parti içinde verilen savaşım her gün pratikte doğrulanıyor. Bilinç bulandırıp hedef şaşırtanların kafalarına balyoz gibi inip, işçi sınıfımızı devrime hazırlamak için 24 saat militanca çalışacağız. Şiarımız şu olacaktır: "Oportünizm yenilmeden burjuvazi yenilemez". Herkes yerini bilsin: Sizler legal işçi partinizi kurun. TKP-TİP-TSİP hatta CHP ve MSP'yi de yanınıza alarak rüyanızı gerçekleştirin. Yalnız Suphilerin TKP'sine leke sürmeyin. Biz işçilerin TKP'si menşevizmden arınarak devrimi yapacak, emekçi halkın kurtuluşunu proletarya enternasyonalizmiyle pekiştireceğiz. TKP, merkez organı *İşçinin Sesi* ile, savaşan erleri ile, fabrikalarda, köylerde, mahallelerde, okullarda, emekçi halkın olduğu her yerdedir.

Yaşasın menşevizmden arınmış TKP'miz!

Bremen'de BİP semineri fiyaskoyla sonuçlandı

Heval Kızılçağlıyan

Mayıs ayı içinde toplanan TKP MK plenumunda, TKP menşevik kliği TKP, TİP, TSİP'in katılmasıyla "legal birleşik işçi partisi" kurma kararı aldı. Menşeviklerin bu kararı, TKP'nin 1973 öncesi ismi var cismi yok durumunu bilen tüm partili ve partisiz komünistler için nefret uyandıran önemli bir adım oldu. "Legal çalışma hastalığına tutulan menşevik bozuntuları "birleşik legal işçi partisi" formülünü diğer küçük burjuva sosyalist partileriyle (TİP-TSİP), yöneticiler düzeyinde çok uzun zamandan beri yapılan görüşmelerle hazırlandılar. Menşevikler bu durumu kendi tabanlarına eylem birliği olarak göstermeye çalıştılar. TKP'nin Leninci güçleri menşeviklerin bu ihanetini önceden gördü ve bunlar TİP-TSİP ve CHP sol kanadıyla politik birlik oluşturma peşindedirler dedi. Menşevikler bu değerlendirmeden eşek arısı sokmuş gibi huylandılar ve kendi tabanlarından gelebilecek tepkileri önceden engellemek için, "*İşçinin Sesi* eylem birliğine saldırıyor" demogojisine başvurdular. Yayınlarında "legal birleşik işçi partisi"nin gerekliği hakkında çarşaf, çarşaf yazılar yayınlayınca yalanları gün gibi ortaya çıktı. Örneğin, bu yayınlardan biri olan *Güneşli Dünya*'da şöyle deniyordu. "Legal birleşik işçi sınıfı partisi düşüncesi, Türkiye işçi sınıfının birliği yolunda yeni bir perspektif getiriyor, bu düşünce başta işçi sınıfı sıralarında, kamu oyunda geniş yankılar uyandırdı. Egemen sınıfların işçi hareketinin yasal konumlarına karşı yürüttüğü saldırı, işçi partileriyle eylem birliğinin gelişen düzeyi, bu Partilerin kurulduğundan bu yana geçirdikleri evrim, ... legal planda birleşik, yığınsal bir işçi sınıfı partisi düşüncesini pratik bir sonuç yapmıştır." Devrimci durumda legal çalışmayı öne çıkarmak "Ya faşizm, ya ileri demokratik halk devrimi" ikilemi dışında başka bir seçenek göstermek, yani hâlâ burjuva parlamentosunu, seçimleri, "legal olanakları" bir alternatif olarak göstermek, devrimci durumun dayatmış olduğu zorlu görevlerden kaçmak, işçi sınıfımıza, devrime ihanet etmek demektir.

Güneşli Dünya TİP ve TSİP için, "... bu partilerin, kuruldu-ğundan bu yana geçirdikleri evrim"den söz ediyor. İnsanın aklına hemen acaba TİP-TSİP ve CHP'nin sol kanadı mı evrim geçirdi, yoksa TKP'nin oportünistleri mi sorusu geliyor. Bizce evrim geçiren TİP-TSİP ve CHP'nin sol kanadı değil, TKP'nin menşevik kanadıdır. Hem de partiyi satacak, partiyi likide edecek şekilde evrim geçiriyorlar.

"Birleşik işçi partisi" düşüncesi, *Güneşli Dünya*'nın dediği gibi yığınların içinde, kamuoyunda hiç de olumlu yönde yankı uyandırmadı. Menşeviklerin tabanında bile tepkiyle karşılandı. Bu tepkiyi biraz somutlayalım:

Geçtiğimiz hafta Almanya'nın Bremen kentinde menşeviklerin "birleşik legal işçi partisi" üzerine bir seminer ve açık oturum düzenlediklerini, Maocular dışında bütün diğer siyasi örgütlere açık yapılacak olan bu seminerde söz almak istiyenlere, söz hakkı verileceğini öğrendik. Bunun üzerine toplantı günü (16.8.1980) salonun önüne geldik. Her zamanki gibi bizi kapıda "görevliler" karşıladı. Bir menşevik tarafından bol keseden hava atılarak toplantıya davet edilen bir yoldaşımız, yapılacak olan "birleşik legal işçi partisi" seminerine katılmaya geldiğimizi belirtince "görevliler" böyle bir seminerin yapılmayacağını, toplantıda yalnızca örgüt içi sorunların tartışılacağını söylediler. Daha sonra da bizim toplantıyı basmaya geldiğimizi iddia etmeye kalkıştılar. Bunun üzerine biz, herkese açık olarak salonun önünde BİP üstüne bir seminer yaptık. Bu arada 6-7 kişi menşeviklerin toplantısını terkedip, bizim seminere katıldı. Menşevikler toplantıya ara verdikleri zaman, salondan dışarı çıkanlara hitaben 10 dakikalık bir de konuşma yapıldı. Konuşmayı dinleyenlerin hiç bir ters tepki göstermemesi tabanın BİP hakkındaki düşüncesini çok güzel anlatıyordu. Yapılan seminere çok düşük sayıda insanın katılması da BİP'e karşı ilginin düzeyini gösteriyordu. Zaten menşevikler de ilginin azlığı nedeniyle "birleşik legal işçi partisi" seminerini iptal etmişlerdi. Ama Leninciler bu semineri verdiler, hem de bu oportünist BİP düşüncesinin bir ihanet düşüncesi olduğunu ayrıntılı bir şekilde açıklıyarak. Bu arada çok sayıda bildiri dağıtılıp kitap ve gazete satıldı. Toplantı dağıldığında da yumruklarımızı havaya kaldırıp TKP'mize *İşçinin Sesi*'ne ve devrime bağlılığımız bildiren bir and içtik. Vurgulamak istediğimiz nokta şu: *Güneşli Dünya*'nın "BİP düşüncesi kamuoyunda büyük ilgi uyandırdı" iddasının Almanya'da boşa çıktığı, çıkarıldığı.

Yoldaşlar, biz F. Almanya'daki Leninciler olarak, menşeviklerin TKP'mizi, TİP-TSİP gibi küçük burjuva sosyalist partilerine ve CHP'nin sol kanadına satmalarına burjuvazinin kuyruğuna takmalarına izin vermeyeceğiz. TKP'mizi devrim için güçlendirmek, işçi sınıfımızın *devrim için* savaş birliğini oluşturmak için savaşacağız. Devrim kaçkını menşeviklerin dersini vermek için, partimizin 5. Kongresi için tüm gücümüzle hazırlanıyoruz.

İşçiler silahlanın, devrime hazırlanın!

Oportünizme karşı savaş burjuvaziye karşı savaştan ayrılmaz!

TKP'yi likide ettirmeyeceğiz!

Yaşasın TKP'nin Leninci birliği!

Mannheim'da İşçinin Sesi ile dayanışma gecesi yapıldı

Almanya'nın Mannheim kentinde 26.7.1980 Cumartesi günü *İşçinin Sesi* ile dayanışma gecesi, kalabalık bir kitlenin katılımıyla yapıldı. Bir ay öncesinden gecenin çalışmalarına başlıyan *İşçinin Sesi* militan ve sempatizanları, geceyi gündüze katarak komünistlere yaraşır bir çalışma örneği gösterdiler. *İşçinin Sesi* militanları dört hafta boyunca Mannheim ve çevresinde afişleme yapıp, ana caddelerde *İşçinin Sesi*'ni tanıtmak amacıyla flamalar astılar, "stand"lar kurdular. Kurulan "stand"larda geceyle ilgili bildiriler dağıtıldı, gazete ve kitap satıldı. Bunun yanısıra Türkiye'nin içinde bulunduğu bunalımı anlatan konuşmalar yapıldı. Bu konuşmalar çevrede ilgi uyandırdı. Kısa bir sürede "stand" yeri miting alanına döndü. Ayrıca *İşçinin Sesi* militanları her hafta sonu işçi yurtlarını ve ailelerini ziyaret ettiler. Ziyaretlerde, gecenin önemi ve *İşçinin Sesi*'nin Türkiye devrim hareketindeki belirleyici rolü anlatıldı. Bu disiplinli ve örnek çalışma karşısında işçi sınıfımızın ve emekçi halkımızın düşmanlarıda boş durmadılar. Geceyi engellemek, katılımı azaltmak için ellerinden geleni artlarına koymadılar. Mannheim'da fiilen yok olan ve "illegal" çalışan birkaç tane oportünist çevrede, "geceye gitmeyin olay çıkar, adam ölür" şeklinde propaganda yaptılar. Bir maocu gurup da geceyi engellemek için bir hafta içinde bir başka "gece" düzenledi. Bunların hepsi boşa çıktı. İşçilerimiz artık lafazanlığa değil, işe, mücadeleye bakıyor.

Gecenin başlamasına bir saat kala Alman polisi 400 kişilik bir kuvvetle gecenin yapılacağı salonu çember içine aldı. Salona giriş ve çıkışları kontrol altına aldılar. Gerekçe olarak da 10 Mayıs olaylarını gösterdiler. Polisin bu engelleyici tutumundan ötürü bir çok kişi giriş kapılarından geri dönmek zorunda kaldı. Ama her türlü engelllemelere rağmen salon dolmuştu.

Gecenin en etkileyici yanlarından biri toplantı salonunun "Yaşasın ileri demokratik halk devrimi,", "Faşizmi ininde gebertece-ğiz", "Yaşasın proleterya enternasyonalizmi" yazılı ve resimli flamalarla donatılmış olmasıydı. Salonun bu yapısı kitleyi etkiledi. Daha gece başlamadan önce salon, "Faşizmi ininde gebertece-ğiz", "Yaşasın TKP'nin Leninci birliği" ve "Devrimci silahımız *İşçinin Sesi*" belgileriyle inim, inim inliyordu.

Gecenin açılış konuşmasını yapan yoldaş, "selam Türkiye işçi sınıfına, selam olsun TKP merkez yayın organı *İşçinin Sesi*'ne diyerek konuşmasına başladı ve salondakileri devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşuna çağırdı. Konuşmacı yoldaş Türkiye'nin genel durumunu anlattı. Daha sonra da, burjuvazinin içine girdiği bu bunalımdan yararlanıp, onun devlet mekanizmasını devrim yoluyla kırmak, yerle bir etmek gerektiğini bunun da TKP'nin Leninci kanadının parti içindeki menşevik bozuntularını temizlemesine bağlı olduğunu vurguladı. Konuşmacı yoldaş, *İşçinin Sesi*'nin önemini vurguladıktan sonra, "Yaşasın devrimci silahımız *İşçinin Sesi*" diyerek coşkulu alkışlar ve sloganlar arasında konuşmasını bitirdi.

Gecenin eğlence bölümünde devrimci halk ozanlarının coşkulu türküleri ve aralarda atılan sloganlar dinleyicileri coşturdu. Alman sanatçı Doris Yarate'nin çeşitli dillerdeki devrimci şarkıları büyük ilgiyle dinlendi. 5 saat süren gecede çok sayıda *İşçinin Sesi* yayını satıldı.

Sonuç olarak şunu söyleyebiliriz: *İşçinin Sesi*'yle Dayanışma Gecesi yığınsallığı ve devrimci içeriğiyle oportünistlerin ve maocuların anti-propagandasını geri püskürttü. *İşçinin Sesi* militanları bir sınavdan daha bilenerek ve güçlenerek başarıyla çıktılar.

Kızılordu

Karkerên hemû welatan yekbin!
İşçi sınıfının tek güvencesi devrimci bilincidir!
İŞÇİNİN SESİ
Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!
Yıl: 7, Sayı: 136-137
1 Eylül 1980

ÇEK-AL SAYFASI

B lgil r Üstüne II

R. Yürükoğlu Yoldaş'ın İşçinin Sesi yayınlarında çıkan *Propaganda ve Ajitasyonun Güncel Sorunları* kitabının "Belgiler Üstüne" başlıklı bölümünün birinci bölümünü geçen sayımızda yayınlamıştık. Yazının ikinci bölümünü bu sayımızda yayınlıyoruz.

Belgiler Nasıl Olmalıdır?

Sınıf savaşında doğru taktiklerin ve dolayısıyla doğru belgilerin önemi, savaşta orduya çıkarılan emirlerden çok daha büyüktür. Siyasal savaş hem daha karmaşık, hem daha büyük ölçeklidir. Bu nedenle, belgileri doğru kullanabilmek için bazı yönlere dikkat etmek gerekir.

Birincisi, parti taktiklerinin kısalmış, keskinleşmiş bir özeti demek olan belgiler, "belirli bir siyasal ortamın kendine özgü özelliklerinin tümünden çıkartılmalıdır." (Lenin, c.25, s.185). Siyasal yaşamın o günkü acil gereksinimlerini yansıtmalıdır.

İkincisi, belgiler, birinci özelliğe bağlı olarak, a) halkın önünde duran ana düşmanı; b) devrimci başkaldırışa karşı halk sınıfları içindeki ana engelleri deşifre etmeli; c) devrimci ögelerle birlik yolunu açmalıdır (Lenin, c.25, s.190).

Üçüncüsü, "taktik belgilerimizin olayların gerisinde topallamasıyla ve olaylar geçtikten sonra onlara uyarlanmasıyla yetinemeyiz. Bizi ileri götüren, yolumuzu aydınlatan ve hareketin acil görevlerinin üzerine çıkaran çeşidinden belgilerimiz olmalıdır. Tutarlı ve dayanıklı bir savaşım yürütebilmek için proletarya partisinin taktiklerini olaydan olaya saptamaması gerekir. Taktik kararlarında, Marksizm ilkelerine bağlılığı, devrimci sınıfın ilerici görevlerine gereken önemi vermekle birleştirmesi gerekir" (Lenin, c.9, s.153).

Dördüncüsü, belgiler açık ve anlaşılır olmalıdır. "Taktikler tartışılmalıdır ama bu tartışmada, en büyük netliğe ulaşmak amaçlanmalıdır. Taktik sorunlar, partinin siyasal tutumunun sorunlarıdır. Bir tutum çizgisi teoride, tarihsel olaylarda, tüm siyasal durumun çözümlenmesinde vb. temellendirilebilir ve *temellendirilmelidir.* Ama bütün bu tartışmalarda, savaşım veren bir sınıfın partisi, siyasal tutumumuza ilişkin sorunlarda, *çifte anlam çıkarmaya yer vermeyen,* kesinlikle net yanıtların gerekliliğini gözden kaçırmamalıdır. "Evet" mi, "hayır" mı? Şu anda, bu belli durumda şu ya da bu yapılmalı mıdır, yapılmamalı mıdır?" (Lenin, c.9, s.262).

Demek ki, belgileri doğru ve zamanında üretebilmek, doğru kullanabilmek, komünist partisinin *yetişkinliğinin* ve önderlik yeteneğinin bir göstergesidir.

İşçinin Sesi'nin Belgileri

Görüldüğü gibi, Leninizmle oportünizmin taktik ve dolayısıyla belgi anlayışları birbirinin tam karşıtıdır. Bu karşıtlık, TKP içindeki kavgada da yansımıştır. Bugün taktikler ve belgiler konusunda partimizde başlıca iki anlayış vardır. Bu anlayışları bir kez daha belirtmekte ve bu arada, *İşçinin Sesi* belgileri arasında bir zaman yanlış anlaşılmış bir belgiyi ve siyasal ortamın gelişmesi sonucunda yarın yanlış yorumlanabilecek bir saptamayı açmakta

R. Yürükoğlu

yarar vardır.

Önce, TKP'nin Leninci kesiminin belgileri arasında bir zaman çok yoldaşın kafasını karıştırmış belgiyi ele alalım: "Faşist katillere ve onları kayıranlara karşı herkese silah taşıma hakkı."

Bu belgi ile ilgili olarak sorulan soruları iki soruda toplayabiliriz. Bunlardan birincisi, "ayaklanmaya mı çağırıyoruz?" sorusudur. Bunu, önceki sayfalarda yanıtlamaya çalıştık.

Can Güvenliğini Kendimiz Sağlayalım
Can Güvenliği Komitelerinde Örgütlenelim

İkinci sorun, "silahlanma hakkını kimden, burjuvaziden mi istiyoruz?" sorusudur. Bu soruyu soran yoldaşlarımız, menşeviklerin "MHP kapatılsın, can güvenliği sağlansın" belgisi ile bizim belgimiz arasında dilbilgisi yönünden varolan bir benzerlik nedeniyle bu soruya varıyorlardı. *İşçinin Sesi*'nde çıkan menşevik belgiyi eleştiren yazıların *özüne*, ana fikrine, ana ölçütüne değil, yan bir fikrine takıldıkları için varıyorlardı: "Öznesi belirsizlik".

"Öznesi belirsizlik", *tek başına* bir belginin devrimci mi, reformcu mu olduğu sorusunu yanıtlayamaz. Tarihte, dilbilgisi anlamında "öznesi belirsiz" belgi çoktur. Örneğin, büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin iki temel belgisi, "tüm iktidar Sovyetler'e" ve "ekmek, barış, özgürlük"tür. Rus devriminde, "sekiz saatlik işgünü" çok önemli bir belgi olmuştur. "Ulusların yazgılarını kendilerinin belirlemesi" belgisi, böyle öznesi belirsiz bir belgidir. Demek ki, "öznesi belirsizlik" *tek başına* hiçbir şeyi belirleyemez. Ancak ve ancak herhangi bir belginin, Leninizmin getirdiği *ana ölçütlerde* (önceki sayfalarda değindik) bir bozukluğu varsa, bu da bir nokta olarak eleştiri içinde yer alabilir. Menşevik belginin durumu işte böyledir, Leninci ölçütlerin dışındadır.

Şimdi, söz konusu belginin durumunu daha yakından görelim. Önce, *İşçinin Sesi*'nin bu belgiye yönelttiği eleştirileri bir daha okuyalım.

Emine Engin yoldaşım, 31 Ağustos 1979 tarihli 102. sayıda, "Devrimci Durum, Devrimci Eylem Gerektirir" adlı yazıda şöyle demiş:

" 'MHP, ÜGD kapatılsın, can güvenliği sağlansın'. Bu belgi yarım ağız, *burjuvazinin kabul edebileceği sınırlar içinde* (abç) bir belgidir. Bir kez, özne olarak gösterilen, yani MHP'yi kapatması istenen, ya CHP hükümeti, ya da sıkıyönetim vb.dir. Yığınlar yoktur. İkincisi, *Milliyet*'inden *Cumhuriyet*'ine kadar liberal gazetelerin liberal yazar çizerleri de bunu geveliyor. Üçüncüsü ve *en önemlisi* (abç) (Dikkat ederseniz, yoldaşımız maddelemesinde önemsizden önemliye doğru bir sıra izlemiştir—İ.S.), yarım ağızdır çünkü gerçekleşse bile, faşist tehlikenin kökü kazınmış olmayacaktır. (Daha sonra ÜGD kapatıldı (!) değil mi?—İ.S.) ...

"Peki, bu yarım ağız burjuva reformist belgiyi 'biz' neden kullanıyoruz? Sanıyoruz ki, tekelleri, emperyalizmi işin içine katmayınca, bu belgiyi yarım ağızlaştırınca hem proletarya, hem de liberal, reformist burjuvazinin yani sosyal-demokrasinin bir kesimi, 'birlik' içinde davranabilecek ve belgi de gerçekleşecek!

"Oysa bunu sanarak, değil faşizmin tarlasını sürmeyi, değil 'geriletmeyi', MHP'nin kapatılmasını bile güçleştiriyoruz. Çünkü, işçi, emekçi *yığınların bilincini bulandırıyoruz* (abç). Reformların bile en güvenilir dayanağını torpilliyoruz.

"Gerçekten faşizmin, cinayetlerin kökünün nasıl kazınacağını göstermiyoruz. Yığınların bunu ancak kendi devrimci savaşlarıyla sağlayabileceklerini anlatmıyoruz. Üstelik liberal burjuvaziye, sıkıyönetime, anayasa mahkemesine, anti-faşist savaşta umut ve güven uyandırıyoruz. Tam mahkemeler piyasaya sürülmüşken, tam 'yetkili ağızlar' bile MHP'ye karşı açıklamalar yaparken, bu belgi ister istemez sıkıyönetime de göz kırpıyor. Listede 'sıkıyönetime hayır' sloganının 16. sırada olması pek raslantı değildir.

"Sloganlarda yansıyan mantık, kullanılan yöntemlerde de açığa çıkıyor. Yöntemler de burjuvazinin kabul sınırları, hatta sempatisi düşünülerek seçilmiş. Başbakana imzalı dilekçe vermek gibi. Ve bu yığınları boşlamayı getiriyor. Sürekli, 'demokratik örgüt, sendika ve sosyalist partilerin *temsilcileri*'nden söz ediliyor. Etkili kişilerden söz ediliyor. Eylemde *yığınların* birliği atlanıyor" (Emine Engin, "Devrimci durum, Devrimci Eylem Gerektirir", *İşçinin Sesi*, 31 Ağustos 1979, sayı: 102).

Bu yazıdan iki ay sonra yine Emine Engin yoldaş, 22 Ekim 1979 tarihli 107-108. sayıda-

ki "Boş Çuval Dik Durmaz" adlı yazısında şöyle demiş:

"'MHP kapatılsın, can güvenliği sağlansın'. Bu belgi reformist bir belgidir. Reformisttir çünkü gerçekleşse bile faşist tehlikenin kökü kazınmış olmayacaktır. (...)

"Bu belgi reformisttir demekle iş bitmiyor. Tam sıkıyönetim mahkemelerinde göstermelik yargılamalar yükselmişken, tam liberal yazarlar bunu sayıklarken komünistlerin bu belgiyi atmaları reformizmin de ötesindedir. İşçi-emekçi *yığınların bilincine karşı işlenmiş bir cinayettir* (abç). Yalnızca liberal burjuva kuyrukçuluğu değil, aynı zamanda sıkıyönetim kuyrukçuluğudur.

"Sıkıyönetim 'suçlu'lar için istenen cezaları artırdı. Liberal burjuvazinin bir kesimi suçlu MHP'dir diye söylenmeye başladı. Birden bazı katiller yakalanmaya ve 'müthiş' itiraflarda bulunmaya başladılar. Bu ne içindi? Yığınlarda faşist çetelere karşı taşmak üzere olan sabırı biraz yatıştırmak içindi. Aynı anda 'komünistler', 'MHP kapatılsın, can güvenliği sağlansın' diye ortaya çıktılar. Gramer olarak öznesi belirsiz olan bu belginin öznesini Türkiye koşulları belirliyordu: Sıkıyönetim ve CHP! Böylece yığınların bilinci de allak bullak oluyordu.

"Yığınlarda gerçekten faşist çetelere karşı büyük bir kızgınlık vardır. Bu kızgınlığı devrimci yığınsal, anti-faşist eylemde yansıtmaya çalışmak bir görevdir. Ancak bunu yapmak için eylemin belgisini liberal burjuvazinin kabul sınırlarının ötesine geçirmek, ilerletmek gerekir. (...)

"Şimdi gelelim MHP'nin, ÜGD'nin kapatılması yararlı mıdır? Can güvenliği yığınsal bir istem midir? Evet, hem de nasıl. Öyleyse ne yapmak gerekir?

"Bir kez belgiyi ilerletmek, *liberal burjuva sınırlarından çıkarmak* gerekir. Her belgi bir bilinç kaynağıdır. Bu, yığınların doğru bilinci açısından önemlidir. Başka güçlerin nefessizliğini sergilemek açısından önemlidir. Bu proleter hegemonyasının en önemli bir temel taşıdır!

"Bolşevikler yığınları doğru devrimci belgiler ardında savaşa çağırırlar. Bununla bağlı olarak yığınların devrimci enerjisinin alabildiğine önünü açarlar. Proleter yöntemleri, devrimci savaş biçimlerini egemen kılarlar.

"Bolşevikler, yığınlar arasından gelen istemleri hem belgileri ilerleterek, hem de yığınsal devrimci enerjinin önünü açarak devrim savaşımıyla bağlarlar.

"Ayrıca çok özel koşullar nedeniyle kısıtlı belgiler atılırsa da yığınsal devrimci savaş yöntemleri o eyleme başlıbaşına proleter damgası vurur. Kısıtlı belgi, yoğun siyasal ajitasyonla devrimci savaşım hedefleriyle bağlanır.

"Neyse. Bizim oportünistlerimizin devrimci eyleme gönlü yoktur! Onlar daha devrimci durumu bile kabullenmediler. *İşçinin Sesi*'nin amacı onlara kalp transplantasyonu yapmak değildir. Biz diyoruz ki, reformcu yöntemler kadroları telef ediyor! Militan yoldaşlar, canını, başını koymuş bu savaşa. Devrimci enerjiyle dolu. Bu enerji telef oluyor. Moral olarak, can olarak telef oluyor! Devrimci durumda reformizm serüvendir! Devrimci durumda devrimci eylem!" (Emine Engin, "Boş Çuval Dik Durmaz", *İşçinin Sesi*, 22 Ekim 1979, sayı: 107-108).

Yukardaki alıntılarda menşevik belgiye yöneltilen eleştirilerin *özü*, ana fikri nedir? Eleştirinin özü, belgiyi, dolayısıyla siyasal tutumu liberal burjuvazinin kabul sınırlarına hapsetmektir. Bu hapsedişin doğal sonucu olarak da, yığınların bilincini bulandırmak ve faşizmin asıl kaynağına vurmamak ana eleştiriler olarak yöneltilmiştir. "Öznesi belirsizlik" eleştirisi, bu eleştirilerle birlikte yönetildiği için anlam kazanmakta ve oportünizmin daha iyi ortaya çıkmasına yardımcı olmaktadır.

Söz konusu menşevik belgi, belgiler konusunda Lenin'in işaret ettiği ölçütlerden ancak sonuncusuna uymaktadır. Görelim.

Birinci ölçüt, belginin, siyasal yaşamın o günkü acil gereksinimlerini yansıtması gerektiği idi. Can güvenliğini sağlamak, faşist odakları dağıtmak, tartışmasız acil bir istemdir. Demek ki, bu istemi dile getirmek gerekir. Ne var ki, o günlerde tekeldışı burjuvazi hem faşist saldırılardan rahatsızlık duyduğu için, hem de asıl olarak halkın anti-faşist tepkisini "anayasal" yollar içinde boğmak için MHP ve ÜGD'nin kapatılması gerektiğinden söz etmektedir. Öyleyse, komünistlerin görevi, tekeldışı burjuvazinin ulaştığı noktadan daha ileri hedefle çıkmak. Böylece anti-faşist savaşımı ve genel olarak devrim savaşımını ilerletmek, daha köklü istemlere ulaştırmaktır. Böylece, tekeldışı burjuvazinin "anti-faşist" tutumun yüzeyselliğini, cılızlığını yığınlara göstermek ve onu halk sınıflarından soyutlamaktır. Böylece, işçi sınıfının öncü partisinin, öteki sınıf ve katmanlar karşısındaki sınıfsal bağımsızlığını korumaktır. Menşevikler bunu yapmadılar. Onlar, günün acil gereksiniminin yalnızca bir yönünü vurguladılar, öteki yönünü hasır altı ettiler. Bunun sonucunda tutarlı bir reformcu bile olamadılar. Çünkü, bakın Lenin ne diyor:

"Her reform, iyiye doğru belli bir adım, bir 'aşama' oluşturduğu sürece reformdur (ve de gerici ve tutucu bir önlem değildir). Ama kapitalist toplumda her reformun *ikili* karakteri vardır. Reform, egemen sınıfların devrimci savaşımı durdurmak,zayıflatmak ya da gizlemek *için*, devrimci sınıfların güçlerini ve enerjisini bölmek için, onların bilincini bulandırmak için, vb. verdiği bir ödündür.

"*Bunlar* için, devrimci Sosyal-Demokrasi (Komünizm-İ.S) reformları devrimci sınıf savaşımını geliştirmek için kullanmayı hiçbir zaman reddetmez ("avans ödemeleri kabul ederiz"... diyor Frederick Engels) ama hiçbir koşul altında da yarım-ağız burjuva reformist belgileri 'kendisinin' yapmaz.

"...Reformlara yol açan gerçek güç, devrimci proletaryanın, onun bilincinin, dayanışmasının ve savaşımda sarsılmaz kararlılığının gücüdür.

"Bunlar ise, burjuva reformist belgilerimizi yığınlara götürerek, *yığın* hareketinin bizim zayıflattığımız ve felce uğrattığımız niteliklеridir. Alışılagelmiş burjuva safsatası der ki, devrimci isteklerimizden ve belgilerimizden... biraz ödün vererek, bu daha düşük önlemin *uygulanmasını daha* olası kılıyoruz, çünkü hem proletarya, hem de burjuvazinin bir kesimi ondan yana olacaktır.

"Uluslararası Sosyal-Demokrasi (Komünizm—İ.S) der ki, bu burjuva safsatasıdır. Çünkü böylelikle biz bir reformun uygulanma olasılığını azaltırız. Çünkü... burjuvazinin sempatisini kazanmaya çalışırken, yığınların devrimci bilincini azaltıyoruz, o bilinci köreltiyor ve yozlaştırıyoruz. ... Reformlar için tek *sağlam* temel, göstermelik olmamaları için halkın yararına kullanabilmeleri için tek ciddi garanti, proletaryanın, belgilerinin *düzeyini düşürmeyen* bağımsız devrimci savaşımıdır..

"Yığınlar arasında devrimci ajitasyonu artırmalıyız. Dolu dizgin, budanmamış sloganlarımızla daha geniş alan açmalıyız. Onları net bir biçimde geliştirmeliyiz. *Bu yoldan*, en iyi durumda, devrimin tam utkusunu yakınlaştırırız. En kötü durumda ise bazı yarım ödünler ... gasp ederiz ve kendimize, onları devrimin bir silâhına döndürme olanağı açarız. Reformlar, devrimci proletaryanın sınıf savaşımının *birer yan ürünüdür*. Bu yan ürünü elde etmeyi 'kendi' işimiz yapmak liberal burjuva reformizmine düşmek demektir" (Lenin, c.12, s.237-239).

Emperyalizme, Tekellere, Faşizme ve Ulusal Zulme Karşı İDHD

İkinci ölçüt, belginin, halkın önünde duran ana düşmanı, devrimci başkaldırışa karşı halk sınıfları içindeki ana engelleri deşifre etmesi ve devrimci ögelerle birlik yolunu açmasıydı. Menşevik belgi, ana düşmanı göstermiyor. Tersine, MHP'yi ana düşman göstererek hedef şaşırtıyor. Devrimci başkaldırışa karşı halk sınıfları üzerinde etkili ana engeli deşifre etmiyor. Bu engel, en başta sosyal demokrasi denen burjuva reformculuğudur. (Sonra da kendi oportünizmleridir!) Liberal burjuvazinin kabul sınırları dışında bir belgi öne sürmek, işte bu ana engeli deşifre etmek demektir. Bu iki özelliğe sahip olmayan belgi, doğal olarak devrimci ögelerle birlik yolunu da açamaz.

Üçüncü ölçüt, belginin olayların gerisinde

sürüklenmemesi ve savaşımı ileriye götüren bir belgi olmasıydı. Bunun için, burjuvazinin verebileceği ödün sınırını aşmak ve tekeldışı burjuvazinin taktiklerinden ve belgilerinden farklılaşmak gerekir. Tekeldışı burjuvazinin savaşım hedeflerinden farklılaşmak, toplumun en ileri sınıfı olan ve *tüm* toplumun gerçek çıkarlarını en doğru düzeyde *yansıtabilen* işçi sınıfının *bu* konumunun anlatımıdır. Ayrıca, devrimi ilerletme ve proleter hegemonyasını sağlamanın da yoludur. Menşevik belgi, bu açıdan da fena halde sınıfta kalmıştır.

Dördüncü ölçüt, belginin açık ve anlaşılır olmasıydı. Eh, menşevik belgi anlaşılıyor!

Bu menşevik belgi karşısında Leninciler beş belgi ileri sürdüler: 1) Gelin canlar bir olalım, MHP'yi ÜGD'yi susturalım. 2) Can güvenliğini kendimiz sağlayalım, can güvenliği komitelerinde örgütlenelim. 3) Faşizmi besleyen parababalarını cezalandıralım. 4) Faşistlere destek olan tekellerin ve toprak beylerinin mallarına el koyalım. 5) Faşist katillere ve onları kayıranlara karşı herkese silah taşıma hakkı... Bu belgilerin her biri, *bütün* tutumun belirli bir yönünü işlemektedir ve birbirleriyle uyum ve bütünlük içindedir. Beşinci belgiyi bu çerçeve içinde değerlendirdiğimizde, ayrıca kendi başına değerlendirdiğimizde, hangisini yaparsanız yapın, baştaki soruya varmanın olanağı yoktur. Tüm halkı silahlandırmak, *teorik olarak*, aynen topraktaki özel mülkiyeti kaldırmak gibi, kapitalizmin sınırları içinde bir istemdir. Bu nedenle, Marx, Engels ve Lenin düzenli ordunun dağıtılması ve bunun yerine halkın silahlandırılması istemini partinin *minumum* programı içinde ele almışlardır. Halkın silahlanması, evet teorik olarak kapitalizmin sınırlarını aşmaz ama işçi sınıfının *bağımsız* bir güç olarak belirdiği hiçbir toplumda da burjuvazinin kolay kolay yapamayacağı bir iştir. Hele, Türkiye'nin bugünkü koşullarında burjuvazinin *hiçbir* kesiminin rüyasında görmeye cesaret edemeyeceği bir istemdir. Böyle bir istemi burjuvaziden, hükümetten isteme olanağı var mıdır? Yoktur. Belginin de böyle bir amacı yoktur. "Silah taşıma hakkı" sözcükleri, Türkiye'nin *bugünkü* ortamında silah taşımanın aynen "ulusların yazgılarını belirleme hakkı" gibi, herkes için yaşama hakkı kadar sınırlanamaz bir *hak* olduğunu yığınların bilincine iletme amacını taşır. Yılda artık en az 3000 kişinin öldürüldüğü, hükümetlerin bunu önleme yolunda hiçbirşey yapmadığı ya da yapamadığı ya da yapmak istemediği Türkiye'de, halkın kendi canını koruması bunun için silah taşıması hakkıdır.

Şimdi, TKP içindeki iki farklı taktik ve belgi anlayışını bir kez daha belirtelim ve özellikle yanlış yorumlanmasından büyük zarar görebileceğimiz bir saptamayı açalım.

TKP içindeki farklı taktik ve belgi anlayışlarını, *Sınıf Savaşının Vardığı Aşama Ve Komünist Partisi'nin Taktikleri* adlı kitapçıkta şöyle değerlendirmiştik:

"Leninci kanat, Türkiye'nin ortamını devrimci durum olarak belirlemiştir. Devrimci durumun düz bir çizgi gibi sürekli yükselen bir gidiş olmadığının, gerileme, yükseliş, duraklama gibi çeşitli düzeyler taşıyabileceğinin bilincindedir. Bu nedenle, devrimci durum içinde ortaya çıkan gerilemeleri ve kısmi yenilgileri yalnızca yeni ve daha güçlü saldırılar için koşulların oluşma dönemi olarak değerlendiriyor. Özellikle Türkiye'nin bugününde, işçi sınıfındaki her çeşit *'yasal'* ön yargıları yok etmeye büyük önem veriyor. Tariş'te başlayan barışçıl bir grevin, sokak savaşlarına, küçük çaplı bir ayaklanmaya dönüşmüş olabilmesine büyük önem veriyor. Bu olayı, Türkiye ortamını gözler önüne seren en güzel gösterge olarak değerlendiriyor. İzmir ayaklanmasının sınıf savaşını bir üst aşamaya yükselttiğini ve geniş yığınlara ülke çapında genel ayaklanma için zorunlu olan pratik deneyim kazandırdığını söylüyor. Maden-İş grevlerinin ve İzmir ayaklanmasının, Emine Engin Yoldaş'ın *Toplu Sözleşmeler Ve Devrim Savaşımı*'nda üstünde durduğu, *TKP Leninciler Konferansı*'nın ısrarla vurguladığı bir fikrin, *barışçıl grevlerin bugün işlevini yitirdiği* fikrinin ne denli doğru olduğunu kanıtladığına işaret ediyor. (Maden-İş grevlerinin, İzmir ayaklanmasının, Tarsus olaylarının ve yüz kızartıcı Mersin 1 Mayıs'ının dersleri tüm yoldaşlarca dikkatle özümlenmeli, işçi sınıfına götürülmeli ve tüm "yasal" hayaller yerle bir edilmelidir.)

"TKP içindeki ikinci anlayış, menşevik yelpazenin türlü çeşit yayın organlarında temcit pilavı gibi kotarılan anlayıştır. Onlara göre Türkiye'de devrimci durum yoktur. Ya da onlardan birinin dediği gibi, 'devrimci durum olsa ne olur, olmasa ne olur, parti o denli, güçsüz ki, devrimci durum var demek yanlış olur'. Onlara göre devrimci bir çıkış olasılığı yoktur, *ama* 'faşizm tehlikesi reeldir'. Bu nedenle, devrim hedefini bir yana bırakın, önce bir 'demokratik konumlarını koruma' aşaması olmalıdır (bak: İ.Bilen'in Şubat 1980 tarihli *Barış ve Sosyalizm Sorunları*'ndaki yazısı). Bu aşamada, tekeldışı burjuvazinin partisi CHP'nin oynayacağı önemli bir rol vardır, onun için CHP'yi tedirgin edecek eylem çeşitlerinden sakınmak gerekir. Tariş olayları kışkırtmadır, provokasyondur. Silah kullanmak anarşizmdir, terörizmdir. Bu aşamada tekelci burjuvazi ile çatışmak doğru değildir. '1 Mayıs şurada şurada yapılmayacak' mı dedi, öyle olsun. İstanbul'da? Provokasyona gelmeyelim, Mersin-de yaparız. 'Kızıl bayrak taşıyamazsın, İstiklal Marşı dışında marş söyleyemezsin, Türk büyükleri dışında resim taşıyamazsın' mı dedi, öyle olsun. Biz bu kez 'şenola düğün' ü söyleyelim, sonra yapacağımızı biliyoruz! Günün en önemli görevi, tüm enerjiyi sendikal harekete yoğunlaştırmaktır.

"Görüldüğü gibi, TKP'deki iki çizginin farklılığı derindir. Oportünistler, devrim ve ayaklanma konusunu ağızlarına almıyorlar, 'reel' tehlikeye karşı CHP'yi etekliyorlar. Leninciler göre ise, devrim ve ayaklanma giderek yakın görev oluyor. Bu nedenle, her çeşit 'yasal sınırlar' basitliğine karşı amansızca savaşmak, en başta parti örgütlenmesi olmak üzere *illegal* örgütlenmeyi başa almak, legal sendikal hareketi yaşamdaki mütevazi yerine oturtmak gerekiyor" (R. Yürükoğlu, *Sınıf Savaşının Vardığı Aşama ve Komünist Partisi'nin Taktikleri*. İşçinin Sesi yay. Üçüncü basım, Haziran 1980, ss.20-22).

Aynı kitapçıkta TKP'nin Leninci kesiminin taktiklerini ve belgilerini belirleyen ana değerlendirmeyi şöyle koymuştuk:

"Bugün Türkiye'de devrimci durumdayız, devrimin ve devrime uluşan yolların *doğrudan propagandası* aşamasındayız. Yarın devrimci durum en üst aşamasına, ülke çapında krize yükseldiği zaman, bu yolların propagandası, değil, uygulanma aşaması gelecektir." (agy, s.65).

Ve bu ana değerlendirmeyle yakından bağlı olarak şöyle demiştik: "(Leninciler) toplumsal süreçteki aşamaların düz bir çizgiyle birbirinden ayrılmadığını, ve de birşeyi yüksek sesle istemenin, eğer yeterince toplumsal destek bulabilmişse, şurada ya da burada, şu ya da bu düzeyde yaşama geçmesinin kaçınılmaz olduğunu bildiklerinden, gelecek *yığın* patlamalarına hazırlık açısından bu yolların sınırlı ve denetimli biçimde kadro eğitiminde kullanılması gereğini reddetmiyorlar." (agy, s.65-66).

İşte, yanlış yorumlamalara karşı dikkat çekmek istediğimiz bu saptamadır. Bu saptama, TKP'nin Leninci kesimi için can alıcı öneme sahiptir. Parti örgütlerinin somut görevlerini, örgütsel hedeflerin yönünü belirler. Özellikle iki açıdan önemlidir.

Birincisi, Leninci örgütlerin "terörizm" fobisinden uzaklığını belirler. Komünizmin, terörizmle uzak yakın ilgisi yoktur. Komünistler sorunların çözümünde şiddet kullanma yanlısı değillerdir. Şiddeti kan dökmeyi "seven" garip yaratıklar değillerdir. Proletarya ve komünistler kendilerine başka bir yol bırakılmadığında devrimci şiddete başvururlar. Ve kullanacakları zorun biçimini ve derecesini, egemen sınıfların kendilerine yönelttikleri şiddet belirler. Komünistler böyle bir anlayışa sahip oldukları için, kendilerine "terörist" denmesine güler geçerler.

Terörizm, yığınların psikolojisini yansıtmaz, savaşçı yığın önderleri yetiştirmez. Ülkede ayaklanma koşulları olmayışının, halk ayaklanmasına inançsızlığın sonucu ve belirtisidir. Küçük burjuva aydınının bireylere yönelttiği *komplocu intikam* eylemidir. Örneğin, gerilla eylemi ise, terörizm değildir, intikam eylemi değildir, askersel eylemdir. Avcı birliklerinin, düşmanın cephe gerisine akınlar düzenlemesi bir insanı suikastta öldürmeye nasıl benzemezse, gerilla eyleminin de serüvenci eylemle, terörizmle ilgisi yoktur. Gerilla eylemi, savaşçı yığın önderleri eğitir, gelişmekte olan ayaklanma ve iç savaşın zorunlu bir parçasıdır. (Lenin)

TİP-TSİP-İlerleme yelpazesi, sınıf savaşında şiddet kullanan tüm savaşçı hareketleri "goşist-terörist" olarak yaftalıyor.

Doğrudur, sınıf savaşında şiddeti reddetmeyen ve kullanan savaşçı guruplar içinde, bunu bireysel terörcü bir ideolojik konumdan yapanlar vardır. Onlar, gerilla eylemleri *devrimci durumda* hem kadroları hazırlamak, hem yığınların psikolojisini geliştirmek, hem düzeni kemirmek için kullanılmalı, ve devrimci durum kendi içinde üst aşamalara geçtikçe kullanımı yaygınlaştırılmalıdır anlayışıyla davranmıyorlar. Emperyalizmin işgali altında yarı-sömürge(!) bir ülkede *her zaman* silahlı öncü savaşının toplumsal ortamı vardır diyorlar. Bu yanlış görüşlerle, komünistlerin bir ilgisi yoktur. Devrimci hareketi başıbozukluğa çeken bu görüşleri her zaman eleştireceğiz. Yalnız, savaş arkadaşlığı, eylem birliği, bağla-

şıklık kuracağımız güçleri değerlendirirken kullanacağımız *ölçüt*, onların herşeyi bizim konumumuzdan değerlendirip değerlendirmedikleri olamaz. O, *bizden* olmanın ölçütüdür. Ölçütümüz, ne ideolojik gerekçeyle alırlarsa alsınlar, aldıkları tutumun *sınıf savaşının bugünkü düzeyinin istediği* savaşkanlığı taşıyıp taşımadığıdır.

Oportünistler, "laflama"ya gelince, devrimci şiddeti kabul ederler, "her yol uygulanmalı" derler. Oysa, yıllardır bu çeşit *tüm* olayları "terörizm-goşizm" olarak yorumladılar. Hatta, İzmir ayaklanmasına "provokasyon" dediler. O zaman lütfen neyin terörizm olmayacağını bir açıklasalar.

İkincisi, yukarıda sözünü ettiğimiz saptama Leninci örgütlerin, *ülke koşullarının gelişimine paralel olarak* almaları gereken örgütsel önlemleri belirler. Bugün Türkiye ayaklanmaya ulaşan yolların propagandası aşamasındadır (devrimci durum), ülke çapında kriz geldiğinde eylem aşaması (ayaklanma) gelecektir diyoruz. Ama bugün için de bu yolların kullanımını kapamıyoruz. Sınırlı ve denetimli bir biçimde kullanılmak zorundadır, kullanılmalıdır. Sınırlı sözcüğü, bu yolların ve yöntemlerin *bugün* parti çalışmasının tümünü belirleyen ana görev olmadığını anlatır. Bugünün temel parti çalışması, ayaklanma ve devrimin ve o hedefe ulaştıracak yol ve yöntemlerin propagandasıdır.

İşçinin Sesi'nin bu değerlendirmesi, bilimsel-teorik bir doğrudur. Bu doğruyu, *ülke koşullarının gelişimine paralel olarak* yorumlayamazsak, özünden koparmış oluruz. O zaman da, yapılması gerekenin tam tersine varırız. Her teorik doğruyu olduğu gibi, bu değerlendirmeyi de zaman ve yer içinde ele almazsak, sağ ya da "sol" yanlışlar kaçınılmaz olur. Örneğin, bugünkü genel aşamanın özelliklerini ve başta gelen görevini doğru değerlendirip savaşçı yöntemlerin uygulanmasını bu genel çerçevenin içinde ele alamazsak, zamansız ve aceleci çıkışlara ("sol" yanlışlara) düşeriz. Bu da hareketimize zarar verir. Ama bugünün Türkiye'sinde asıl öldürücü yanlış, bu değerlendirmeyi şöyle bir klişeye indirmekten doğar: Bugün propaganda aşaması, yarın eylem aşaması, o yolları o zaman uygulayacağız. Bu da, Türkiye'nin toplumsal-siyasal ortamına, işçi hareketinin görevlerine tümüyle ters bir sağ yanlış olur.

Örgütlerimiz, savaşçı yol ve yöntemleri *bugünden* sindirmiş, giderek daha yaygın uygulayan örgütler olarak çalışmak zorundadır. Bunun birkaç önemli nedenini sayalım.

Bir kez, orduya yalnızca "nefer" yazmakla savaş verilemez. Yıllar süren hazırlıklar olmadan ordular çarpışamaz. İşçi sınıfının siyasal ordusu, genel kurmayı, öncü müfrezesi olan, olması gereken bir parti, kadrolarını savaşçı eylemlerde eğitmeden devrim görevini üstlenemez. Sınıf savaşının sıcağında, sertinde kavrulmamış kadrolar, genel ayaklanma anı geldiğinde yığınlara öncülük edemez.

Sonra, Türkiye'nin çok dinamik ve hızlı bir ortamı var. Belli başlı dönemleri, ana aşamaları çözümleyen teorik değerlendirmeler ancak bu dönemlerle birlikte değişir. Ama bu değerlendirmeleri, dönemler içindeki ara aşamalara, yere ve zamana vurarak alınacak somut önlemler sık sık değişmek zorundadır. (İleriye ya da geriye doğru.) (Bu gerçek ışığında, yönetim kadromuzun üstünde nasıl ağır bir tarihsel sorumluluk taşıdığı daha iyi anlaşılır. Geçtiğimiz yılın en önemli kazanımlarından birisi, yönetim kadromuzun bu sorumluluğu derinden kavramış, birbirinin eksiğini artığını bilen, "süpermen"ler yerine kollektivizme dayalı çalışan, birbirine kenetlenmiş bir kadro olarak biçimlenebilmesidir.) Örneğin, 1 Mayıs 1980 taktik yenilgisinin ardından moral çöküntüsü hemen bastırdı. Devlet terör aygıtları ve faşistler cesaretlenip daha yoğun saldırıya geçti. 13 Haziran 1980'de İnciraltı kıyımı geldi. Devrimci hareket, 15-16 Haziran ayaklanmasının yıldönümünde ciddi bir çıkış yapamadı. Ardından Çorum (bölgesel, küçük ölçekli bir iç savaştır) ve Fatsa olayları geldi. Bunlar karşı-devrim güçlerinin silkinme çabalarıdır, ama sınıf savaşı eğrisinde de yeni ve büyük bir zıplama yarattı. 1 Mayıs'dan sonra, iki-ikibuçuk ay içinde. "Fetih geleneği"ne sahip, "ilerici geleneklere" sahip "600 yıllık Türk ordusu"nun kendi ülkesini ve halkını fethe çıkışı, onun desteği altında faşist (sivil) çetelerin saldırısı, halk yığınlarının öfkesini birdenbire yine yükseltti...Ülkenin siyasal ortamındaki gelişmeleri yakından izlemek ve teorik-siyasal değerlendirmeleri *ülke koşullarının gelişimine paralel olarak* uygulamak zorundayız.

LENİNCİ VE OPORTÜNİST BELGİLER

Leninci Belgiler	Oportünist Belgiler
1 Sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimi	1 Sosyalizme açılan ileri demokrasi.
2 Emperyalizme, tekellere, faşizme ve ulusal zulme karşı İDHD.	2 Emperyalizmin baskısına, faşist zorbalığa, holdingci burjuvazinin saldırısına karşı bütün ilerici, demokratik güçlerin eylem birliği.
3 Faşizmi ininde geberteceğiz.	3 Faşizme geçit yok.
4 Gelin canlar bir olalım, MHP'yi ÜGD'yi susturalım.	4 MHP kapatılsın, can güvenliği sağlansın, Türkeş tutuklansın.
5 Can güvenliğini kendimiz sağlayalım, can güvenliği komitelerinde örgütlenelim.	5 (Belgilerini geri çektiler.)
6 İşçiler silahlanın, devrime hazırlanın.	6
7 Faşist katillere ve onları kayıranlara karşı herkese silah taşıma hakkı.	7
8 Faşizmi besleyen parababalarını cezalandıralım.	8 —
9 Faşistlere destek olan tekellerin ve toprak beylerinin mallarına el koyalım.	9
10.	10. Türkiye Komünist Partisine özgürlük.
11. Kürt halkına ayrılma hakkı, kendi yazgılarını belirleme hakkı	11. Kürt halkına ve öteki azınlıklara hak eşitliği.
12. Yaşasın Türk ve Kürt halklarının birliği.	12. Yaşasın Türk ve Kürt halklarının birliği.
13. Kıbrıs halkına kendi yazgısını belirleme hakkı.	13.
14. Yığın savaşımı, parlamenter savaşımdan her zaman daha önemlidir.	14. —
15. Toplu sözleşmelerde gerçekçi istem, devrimci yöntem.	15. !!!
16. Toplu sözleşmeleri devrim savaşına bağlayalım.	16. İşçiyiz haklıyız, işçiyiz güçlüyüz.
17.	17. İşçi sınıfının birliği yolunda TİP, TSİP, TKP'nin eylem birliği.
18. Oportünizme karşı savaş, burjuvaziye karşı savaştan ayrılmaz.	18. ?
19. Devrimci savaş devrimci özver üstünde yükselir.	19. ?
20. İdeolojik gücü, örgütsel güce dönüştürelim.	20. —
21. Yaşasın dünya devrimci merkezi Sovyetler Birliği	21. Yaşasın Sovyetler Birliği

Üçüncüsü, Türkiye'nin ekonomik, toplumsal, tarihsel ve kültürel gelişimi, şiddeti toplumsal yaşantının süregen bir parçası yapmıştır. Bu durum, Türkiye toplumunun toplumsal psikolojik özelliklerinden birisidir. Türkiye, bir futbol maçında 40 kişinin öldürüldüğü bir ülkedir. Doğruluğun ve haklılığın bilek gücüyle(!) ölçülmesi yaygındır. Yaşanan orman düzeni, insan canının değerini de düşürmüştür. Bu durumun, devrim hareketi açısından yararı ve zararı vardır. Bu ayrı bir konudur, ama durum da budur. Bu yapısal özelliğin sonucunda, devrimci durumun alt aşamalarında bile savaş sert yöntemler izlemiş, devrimci şiddet uygulanmasını kaçınılmaz kılmıştır. Kızıldere'de devrimcilerin nasıl bombalandığını, Nurhak'da Sinanların silahsız oldukları bir anda nasıl öldürüldüklerini unutmadık. Bugün ise artık en basit bir ajitasyon ve yığın çalışması için "dolu" olmak gerekmektedir. Herhangi bir semte girebilmek için silahlı-hazırlıklı olmak, halkını kazandığın semtleri faşist saldırılardan koruyabilmek için silahlı-hazırlıklı olmak gerekmektedir. Yani, içinde bulunduğumuz propaganda aşamasının temel görevi olan propaganda ve ajitasyon çalışmasını yürütebilmek için de, yukarıda sözünü ettiğimiz yolların giderek yaygınlaştırılan kullanımı gerekmektedir.

Dördüncüsü, ülke çapında ayaklanmaya varacak yollara ve yöntemlere bugün yaygınlık kazandırılması, ayaklanmanın toplumsal psikolojik koşullarını olgunlaştırma, yığınları sonul kavgaya hazırlama açısından da büyük bir değer taşımaktadır.

Sonuç olarak, bugün savaşçı yöntemlerin tüm parti örgütlerinin *alışkanlığı* durumuna getirilmesi, giderek daha yaygın kullanılması zorunludur. Ve bu, "eylem aşaması" (ayaklanma) geldi demek değildir. Ülkemizin özgül koşulları altında, "propaganda aşaması" nın sınırları içinde bir zorunluluktur. Onun için bu aşamanın belgisi, İŞÇİLER SİLAHLANIN DEVRİME HAZIRLANIN olmuştur.

TKP'nin Leninci kesiminin taktiklerinin ve belgilerinin altında yatan anlayış böyledir, Lenin'in öğrettiği yoldadır.

TKP Leninciler Konferansı, bu anlayışı çalışmalarına temel almış ve gerektirdiği taktik tutumları bir dizi kararla işlemiştir. Bunlar arasında konumuz açısından en önemli olanı, *Gösteri ve Direnişlerde Komünistlerin Tutumu* adlı karardır. Son olarak bu kararın tümünü bir daha okuyalım. Göreceğiz ki, ayaklanma ve devrimin doğrudan propagandası açık bir hedef olarak koyulmuş ve bu hedefin çerçevesi de çizilmiştir.

"Ülkemiz yıllardır devrimci durum yaşıyor. Bir yanda sosyal-demokrasi ve oportünizm devrimci sınıf ve katmanları pasifize ederken, öte yanda küçük burjuva 'sol' devrimciliği yararcı ve hazırlıksız çıkışlarla enerjiyi harcıyor. Bu durumda, işçi sınıfımız, devrimci durumun sağladığı olanaklardan yararlanarak, düzeni yıkacak örgütlü gücü toparlayıp seferber edemiyor.

"Türkiye'nin bugün içinde bulunduğu ortamda, *siyasal yığın çıkışları* (siyasal grev, gösteri, direniş, işgal, vb.) halk sınıflarının en geniş kesimlerine siyasal eğitim sağlamada, komünizmin etkisini yaygınlaştırma ve derinleştirmede en önemli araçtır.

"Türkiye'nin bugün içinde bulunduğu ortamda *siyasal yığın çıkışları* aynı zamanda devlet aygıtını sistemli çözme ve çökertme çalışmasının da en önemli aracıdır.

"Türkiye'nin bugünkü ortamında her yığın çıkışı, devlet güçleri ve faşistler tarafından silahlı saldırıyla karşılanmakta, silahlı çatışma ve direniş biçimini almakta, böylece yığınları Türkiye çapında genelleşecek halk ayaklanmasına hazırlamaktadır.

"Bu gerçekleri gözönüne alan Konferansımız, tüm örgütlerimizin, her olanağı kullanarak, siyasal yığın çıkışları örgütlemeleri, kendiliğinden gelişen her yığın direnişinin en ön safında çarpışarak onu bilinçli siyasal savaşıma dönüştürmek için en üstün çabayı harcamaları gerektiğini vurgular.

"Siyasal yığın çıkışları örgütlerken, komünistler şu noktalara dikkat etmelidirler:

"Eylemin öncesinde eylemin ve komünistlerin amaçlarını halk sınıflarına duyuran yaygın bir ön ajitasyon çalışması yapılmalı, halkın bu amaçlara sempatisi sağlanmalıdır.

"2. Eylemin zamanlanmasında yığın psikolojisi önemle dikkate alınmalı, zorlama eylemlerden kaçınılmalıdır.

"3. Eylemin çekirdeğini oluşturacak bilinçli kadrolar yeter sayıda ve iyi örgütlü-hazırlıklı olmalıdırlar.

"4. Büyük bir olasılıkla polis ve faşist sürülerinin silahla saldıracağı gözönünde tutularak, eylemi ve kadroları korumak, saldırganları püskürtmek için ciddi hazırlık yapılmalıdır.

"5. Son iki yıldır işçiye-emekçiye karşı yoğun biçimde ordu güçleri sürülüyor. Bu, ordunun tabanını sınıf savaşımına çekebilmek için önemli bir olanaktır. Bu olanağı kullanabilmek için, askerlere eylemin amaçlarını anlatmalı, onları halk saflarına çağırmalıyız. Eylemcilerin askerleri gereksiz yere antagonize etmelerini önlemeliyiz.

Konferansımız, parti örgütlerinin bu noktalar çerçevesinde her türlü olanağı değerlendirmesi gereğini karar altına alır" (*TKP Leninciler Konferansı Kararları).*

"Plenum" Raporu neleri gizlemeye çalışıyor

Seyit Havran

Geçen sayı *İşçinin Sesi* ağırlıkla menşevik "Plenum"u inceleyen yazılara ve menşeviklerin yayınlamadıkları "Plenum" raporuna ayrılmıştı. Şöyle denmişti: "Plenum'un toplandığını açıkladıklarından bu yana uzunca bir zaman geçti. Oportünistler "Plenum" belgelerini yayınlamadılar. Yayınlayamazlar. Bazı bölümlerini dağıtabilirler. Ama *tüm* metni, taşıdığı o incilerle kolay kolay yayınlayamazlar" (Editör'ün notu).

Burada kısaca bu incilere bakacağız.

Birincisi, "politik gelişmeler"in değerlendirilişi. Burada, "CHP ağırlıklı hükümetin düşmesi ve gerici Demirel hükümetinin kurulmasıyla, *yeni bir politik durumun* ortaya çıktığı" söyleniyor. "Plenum"u zorunlu kılan da bu yeni politik durummuş.

Rapora göre "eski politik durumun" özellikleri şöyleydi: Uluslararası durum gerginleşmeye başlamıştı. Kapitalist dünyanın tüm merkezlerinde ekonomik bunalım derinleşmişti. Türkiye, tarihinin en derin ekonomik bunalımına girmiş, ülkemizde sınıf savaşları sertleşmişti. Bir avuç tekel, devlet erkini sınırsız ele geçirmek, devlet tekelci kapitalizmine sıçramak, bunalımın yükünü zorbalıkla emekçilerin üstüne yıkmak için daha elverişli koşullar yaratmaya çalışıyordu. Emperyalizmin baskıları artıyordu..., vs.,vs. Bildiğimiz temcit pilavı.

Şimdi aynı "Plenum"a göre "yeni politik durum"un çizgilerine bakalım: Yine emperyalizmin baskıları artıyor, ekonomik bunalımın derinleşmesi *en sert* çizgileriyle ortaya çıkıyor, tekelleşme süreci *daha da* hızlanıyor, ülke ekonomisi İMF'lere *daha da* teslim ediliyor, *daha çok* askersel raylara oturtuluyor. Bir avuç tekel ekonomik bunalımın yükünü emekçilerin sırtına *daha fazla* yüklemek istiyor. Ülkemiz *büsbütün* Amerikan emperyalizminin nükleer silah deposuna ve sıçrama tahtasına çevrilmek isteniyor. Sınıf savaşı *daha da* sertleşiyor...vs. vs.

Aynı pilavın ısıtılmışı! Aynı şeyler değişik cümlelerle, önüne bir "daha da" eklenerek sıralanmış. Evet, bunların hepsi oluyor, ama lütfen söyler misiniz, "yenilik" bunun neresinde? Siz "Plenum"u bunun için mi yaptınız?

"Plenum"u neden yaptıklarını biliyoruz. Özellikle Leninciler Konferansı'ndan sonra iman tazelemek ve tabanda yükselen Kongre istemini bir ölçüde bastırabilmek umuduyla yaptılar.

"Politik gelişmeler" kılıfı altında raporun dörtte birini böyle laf kalabalığıyla doldurmalarının anlamı başkadır. Oportünistler böyle yaparak devrimci durumu, CHP'nin rolünü, kendi oportünizmlerini gizleyeceklerini sanıyorlar.

Bunun en belirgin örneği, buldukları "ikilem"dir. "Eski durumun (yani CHP hükümete geldiği sıradaki durumun) özelliklerini sıraladıktan sonra diyorlar ki, "bu durum, tüm politik güçlerin önüne şu ikilemi koymuştu: Ya emperyalizm ve işbirlikçi tekellerle birlikte tüm ulusun çoğunluğuna karşı olmak, ya da halkla birlikte emperyalizme ve işbirlikçi tekelci burjuvaziye karşı olmak". Herhalde bu ikilem *daha da* güncelleşmiş olacak ki, 23 Temmuz tarihli MK bildirisi, "yeni politik duruma" aynı ikilemi dayattırmış!

Aslında, 40 yıl ülkede devrim olmasa yine bu ikilem kalır. O kadar *genel*, o kadar *yuvarlak*, o kadar *anlamsızdır*. Yeni durumlarla, eski durumlarla ilgisi yoktur. Başka türlü nasıl olacak ki? Ya halkla birlikte olunur, ya halka karşı. Oportünistlerin böyle kaba bir mantık oyununa başvurmalarındaki amaç, *üç* şeyi gizlemektir: asıl ikilemi, devrimci durumu ve tekeldışı burjuvazinin siyasal temsilcisi CHP'nin sınıfsal tutumunu.

Asıl ikilem ya faşizm ya ileri demokratik halk devrimi ikilemidir. Devrimci durumda halkla birlikte emperyalizme ve işbirlikçi tekellere karşı olmak demek somutta *devrimden yana* olmak demektir. Ana düşmana karşı atılan her adım devrimci bir adımdır. Böyle bir durumda siyasal güçlerin nasıl bir tutum alacağını sınıfsal yapıları belirler.

İkilemi doğru koyarsak bir CHP hükümetinin ne yapacağı çok açıktır. Bu koşullarda ondan ileri adımlar atmasını istemek, burjuva bir hükümetten devrimci olmasını istemek, burjuva olmaktan vazgeçmesini istemektir!

Oportünistlerin yaptığı budur. Yalnız, doğru ikilemi koysalar çok açık düşecekler, onun için böyle bir safsatanın arkasına gizleniyorlar. Yine de beceremiyorlar, çünkü bütün hesapları tekeldışı burjuvazinin nesnel olarak "anti-emperyalist, anti-tekelci" bir güç olduğu varsayımına dayanıyor. Oysa Yürükoğlu yoldaşın çok açıkça gösterdiği gibi, tekeldışı burjuvazi bırakın antiemperyalist, anti-tekelci olmayı, demokrat bir güç bile değildir. (Bak: *İşçinin Sesi*, "İleri Demokratik Halk Devriminde Tekeldışı Burjuvazi", sayı: 115-116).

Oportünistlerin ne ikilemi ne de CHP dönemini değerlendirişleri sınıfsal değildir. CHP hükümetinin ileri adım atamamasının nedenini bir takım karanlık güçlerin "zavallı" hükümetin başına çorap örmesine bağlıyor. "Faşist yeraltı örgütleri, CIA, MİT... Sol görünümlü terörcü örgütler... hükümet içindeki truva atları... Sosyalist Enternasyonal'in yöneticileri" vs.,vs.

Raporun diğer konulardaki "çözümlemeleri" de bundan aşağı kalmıyor.

Örneğin TİP, TSİP ve bunlara bağlı olarak BİP. Rapora göre işçi sınıfının bir Marksçı-Leninci partisi vardır. Bu TKP'dir. Bir de "Marksizm-Leninizm"den esinlenen", "sosyalizmi amaçlayan "işçi partileri" vardır. Bunlar TİP ve TSİP'tir.

Daha düne kadar oportünistler de TİP ve TSİP'i küçük burjuva sosyalist partiler olarak niteliyordu. Rapor öyle bir havada kaleme alınmış ki, bunu da inkâr edecekler. Bunların eskiden tek kusuru legalist olmakmış (sanki legalizm küçük burjuva bir illet değilmiş!) ama bugün artık kendileriyle (menşeviklerle) eylem birliğine yanaştıkları için o da geçmiş. Üstelik o, gerçekten ilkesel ideolojik savaşa sığmayan küfürleri de Lenincilere yüklemeye kalkıyorlar. Yazılanlar ortada, isteyen okur.

Diyorlar ki TİP ve TSİP, TKP'yle eylem birliğine yanaşarak legalizmden arındı. Kendi deyimleriyle "legalizmle savaşta günümüzde ortaya çıkan değişimi kavramak gerekir"miş. Sonra kitaplarda okumuşlar, "legalizmle savaş süreklidir" diye hemen eklemişler: "O nedenle şimdi biz burjuva yasalcı önyargılara karşı savaşı, temel olarak yığınları eğitmenin zorunlu bir görevi sayıyoruz". Güzel ama BİP'i nasıl açıklayacaksınız o zaman?

Burjuva yasalcı önyargılar nelerdir? Legal yolların, legal örgütlenmelerin bir yere varacağı sanısıdır. Bunları illegal örgütlenmenin *önüne koymaktır*. Yürükoğlu yoldaş yasal örgütlenme sahtekarlığını göstermenin önemini şöyle anlatıyor:

"İşçi ve emekçi yığınlarda varolan 'legal örgüt' anlayışına ve alışkanlığına karşı ısrarlı bir savaşım yürütmeliyiz. Onlara, devrimci durumda ve özellikle Türkiye'nin bugünkü ortamında *asıl olanın* illegal örgütlenme olduğunu anlatmalıyız. Propaganda, ajitasyon ve örgütlenmemizi geliştirme yolunda hiçbir legal olanağı küçümsemeyiz ama bu yolun önemi ve süregenliği konusunda da hiçbir legalist hayale izin vermeyiz".

İşte BİP böyle bir legalist hayalciliktir. Oportünistler 2 temel noktada BİP'i illegal örgütlenmenin önüne koyuyorlar. Birincisi, işçi sınıfının komünist partisi içinde ve çevresinde birliği demek olan siyasal birliğini doğrudan BİP'e malederek. İkincisi, illegal temelde örgütlenmiş komünist öncünün yürüteceği devrimci propaganda ve ajitasyonun yerine, BİP' in doğası gereği yürüteceği reformist propagandanın yığınları savaşıma çeken bir "çekim merkezi" oluşturacağını söyleyerek. Bunun adı likidasyondur.

BİP'le bir kez daha kanıtlanan reformizmin kaçınılmaz olarak likidasyona varacağını Emine Engin yoldaş geçen sayıdaki yazısında teorik gerekçeleriyle birlikte açıkladı. ("Bütün Ülkelerin Oportünistleri Birleşin", *İşçinin Sesi*, sayı:135). Pratik de bunun böyle olacağını *bugünden* kanıtlıyor.

Partimizin menşevik kanadı "illegaldir", ama *illegal değildir.* İllegalite, yalnız burjuva yasalarınca yasaklanmış olmak değildir. Asıl olarak, partinin örgütsel eylemini yürüttüğü örgütsel biçimdir. Menşevikler uzunca bir zamandır işin bu yanını rafa kaldırmış durumdalar. Giderek içine battıkları reformizm ve oportünizm böyle bir örgütlenmeyi battal kıldı. Yıllardır toplantı yapmayan il komiteleri, toplanmayan kesenekler, işlemeyen parti kanalları bunun göstergeleridir.

Giderek "Parti" legal derneklere, sendikalara "taşındı". Parti eylemi oralardan yürütülmeye başlandı. Komünistlerin yığın örgütlerinde çalışmasına kimse birşey diyemez ama o yığın örgütleri partinin iç işleyişini yürütemez. Ne işlevleri ne de yapıları buna uygun değildir. (Bu aynı zamanda menşeviklerin yönetimde oldukları derneklerde takındıkları çiftlikçi tutumun da açıklamasıdır. Öyle ya, başka siyasal guruplan bu örgütlere sokmamak ne anlama geliyor. Böylece hem partiyi, hem de yığın örgütlerini zayıflattılar.) Şimdi bu örgütler bir bir kapanmaya başladı. "Plenum" raporu "legal olanaklar daralıyor" derken bunu anlatmak istiyor. Böyle olunca parti eylemi de fiilen durmuş ya da kısıtlanmış oluyor. İşte BİP, oportünistlerin bu soruna buldukları "çözümdür". Siyasal partiler düzeyinde TİP ve TSİP'in tekelini tuttuğu "legal piyasa"ya sızma çabasıdır. Bu partilere bütün yaltaklanmaların, tutarsız teorik kılıfların altında yatan budur.

Dernekler düzeyinde likidasyonda parti adını biçimsel olarak korumak bir ölçüde yine anlam kazanıyordu. Ama bu yeni düzeyde buna da gerek kalmayacaktır, göreceğiz.

Komünistler, partimize sahip çıkalım! TKP'nin Leninci saflarında örgütlenelim!

K mal Türkler'in katl dilmesinden oportünist ihanet sorumludur

Muhiddin Cantürk, Manisa

Kemal Türkler, burjuvazinin faşist cellatları tarafından katledildi. Ama Türkler'in öldürülmesinde büyük sorumluluk oportünizmindir. Yürükoğlu yoldaşımızın "devrimci durum yenilik ister, devrimci yöntemlerle örgütlenme ister" diye bastırması boşuna değildi. Oportünizm, devrimci durumda Can Güvenliği Komitelerini silahlı serüvencilikle suçluyor. Oysa burjuvazinin artan saldırıları karşısında silahsızlanmanın gerçek bir serüven olduğu Türkler'in katledilmesiyle yaşamda yine kanıtlandı.

Işbirlikçi-tekelci burjuvazi, kendi sınıfsal çıkarları için ülkeyi korkunç yıkımın uçurumuna atmış. Devlet İstatistik Enstitüsü'ne göre Türkiye tarihinde ilk defa olarak, ulusal gelir 1980'de yüzde 7 ile yüzde 10 azalacak. (*Demokrat*, 26 Temmuz) Burjuvazi devlet terörü estirerek yıkıma karşı devrimci patlamaları önlemek istiyor. Terörün bilançosu korkunç: 20.000 tutuklu, 100.000 gözaltına alınma. Zam, zulüm, zindan, işkence, ölüm kol geziyor. Ordu, adeta bir işgal ordusu niteliğiyle istediği kente dalıyor. Orayı "düşman"dan kurtarıyor. Fatsa'yı yeni yeni yerlerin izleyeceği ilan ediliyor. Burjuvazinin tüm kanatları devletin faşistleştirilmesinde, karşı devrimci terörün ülke düzeyine yayılmasında görüş birliğinde. Liberal burjuva, sosyal demokrat Ecevit'in kaygısı, bunları desteklerken durumunu nasıl kurtaracağı. Bunu da, Fatsa işgaline evet derken maskelilere karşı çıkarak, ya da DGM'ye (Ecevit'çesi ihtisas mahkemelerine) evet derken bunu Demirel'e istemeyip "devlet"e isteyerek yapıyor. Liberal burjuvazinin her "ileri" adımını destekleyen TKP'nin oportünist yönetimi de tabanını şimdilik bu şekilde idare ediyor.

TKP'nin başındaki oportünistkliğin devrime ve işçi sınıfına ihanet içinde bulunduğu bu siyasal ortamda, boşluğu devrimci küçük burjuva sosyalizmi doldurmaya çalışıyor. Onun için intihar uçuşlarına hız verdi. MHP elebaşılarından Gün Sazak ve 12 Mart elebaşılarından Nihat Erim gibi iki faşistin öldürülmesi bu tür tırmanışın boyutlarını gösteriyor. Ama devrimci durum bireysel yiğitlikler değil yığınsal yiğitlikler ister. Bu yüzden intihar uçuşları devrim için çıkmaz sokaktır.

Devrimci durumun derinleştiği, patlayıcı maddenin aşırı sıkıştığı Türkiye ortamında ufak bir kıvılcım tüm ülkeyi bir anda saracaktır. Kemal Türkler'in katlinin ardından kendiliğinden gelişen işçi direnişleri ve mahşeri cenaze töreni bunu gösteriyor. Öyle ki, cenazedeki yüzbinlerin devrimci potansiyelini *Tercüman*, "İstanbul tedirgin bir gün yaşadı" diye açıklarken burjuvazinin derin korkusunu açığa vuruyordu. Bu durumda menşeviklerin yaptığı,işçi ve yığın direnişlerini kendiliğinden düzeyde bile frenlemek oldu. Oportünist sendika şefleri Ecevit'le Maden-İş'te boy gösterdiler. Ecevit "Türk işçileri provokasyona gelmeyecektir" buyurdular. Oportünistler de proletaryanın içindeki müthiş birikimi, ustaca bastırdılar. Provokasyona gelinmedi (!) Durum, çarşaf çarşaf gazete ilanları ve demeçlerin gırla gitmesiyle savuşturuldu. Cenaze törenine katılan yüzbinlerin devrimci bilinci bulandırıldı, devrimci enerjileri buharlaştırıldı. (Türkler'in katlinden sonra çıkan *Güneşli Dünya* hâlâ somut devrimci görev koymuyor. "Faşist tehlikeye karşı eylem birliği" gibi yuvarlak tekerlemelerle devrim kaçkınlığını ortaya koyuyor).

Biz, devrimci durumun üstümüze yüklediği görevleri yerine getireceğiz. En başta Leninci ideolojimizi dalgalandırarak TKP'mizden oportünizmi silip atacağız. Savaşlara dalarak yığınlara bağlanacağız. Bolşevik ruhla, devrimci yöntemlerle örgütleneceğiz. İleri demokratik halk devrimini yapacağız. Sosyalizme varacağız. Şunu da unutmayacağız: Kadrolarını korumayan bir hareket başarıya ulaşamaz.

Devrim çiçekle olmaz

Filiz Bıçakçı, Ankara

Nevşehir'de silahlı saldırı sonucu öldürülen CHP Nevşehir ilçe başkanının cenaze töreninde faşistler kortejde bulunanlara ateş açtı. Birkaç parlamenter yaralandı. CHP genel başkanı olaylar yatıştıktan sonra yaptığı konuşmada "geçmişte silaha boyun eğmediklerini, şimdi de silaha boyun eğmeden faşizmi ezeceklerini" açıkladı.

Sosyal-demokrasi tarihsel rolünü oynamak için gene sahnede. Umut taciri CHP genel başkanının ağzından gene yığınların devrimci enerjisini köreltici, yığınların faşizme karşı mücadelesini pasifize edici sözler dökülüyor, gene dostluk, gene barış edebiyatı yapılıyor. Lenin şöyle diyor: "Gericilik üstüne gerçek bir zafer kazanmak için yığınları, onlara gericiliğe karşı savaşın doğası ve amaçları hakkında sahte fikirler veren Kadetlerin ideolojik etkisinden kurtarmalıyız". (Lenin, c.11 s.156). Lenin'in mantığına göre burjuvazinin havuç siyaseti uygulayan kesimi yani liberal burjuvazi yığınların bilincini bulandırır, yozlaştırır. Böylelikle küçük bir azınlığın özlemi olan faşizmin çoğunluk üzerinde egemenlik kurmasına, o çoğunluğun pasifize edilmesini sağlamak yoluyla yardım eder. Bu yüzden burjuvazinin havuç siyasetini uygulayan bu kesimine karşı ideolojik savaş vermek, devrimin önkoşuludur.

Bugün CHP'nin yapmaya çalıştığı, anti-faşist savaşım üzerinde hegemonyasını kurmaktır. Devrimci durumun olgunlaştığı ve faşizm tehlikesinin yükseldiği dönemlerde liberal burjuvazinin hegemonyasını kırmak meselesinin canalıcı önemi vardır.

Ecevit'in demecini bu Leninci tespitler ışığı altında değerlendirdiğimiz zaman görüyoruz ki CHP, gene yığınların savaşımını durdurmak amacındadır. Onun istediği faşizme karşı *konuşarak*, yükselen halk muhalefetinde taban bulmaktır. Ecevit, gene 'silah kullanmak anarşizmdir, terrörizmdir' mantığını yerleştirmeye çalışıyor, faşizmi ezeceğiz diyor, ama nasıl? Silaha boyun eğmeden! Yani etten kaleler oluşturarak. O, aslında yığınlara "faşizme karşı savaşmayın, mezara girmeyi şimdiden kabullenin" demektedir. Biz ise gün ve gün olgunlaşan devrimci durumun, ya faşizm ya ileri demokratik halk devrimi ikilemini dayattığı bu koşullarda savaşmamak, geri çekilmek, peşin yenilgi demektir, yığın savaşımlarını yükseltelim diyoruz. İşçi sınıfındaki her çeşit "yasal" önyargıyı yok etmeye çalışarak, işçileri, emekçi halkı devrimci eylemlere çarpışmaya, barikat savaşlarına hazırlıyor ve doğru Leninci belgilerimizi bir kez daha haykırıyoruz.

Faşizme karşı silahlanalım!
Faşizmi ininde gebertelim!

İdeolojik çalışma ve örgütlenme

Yaşar Egeli, Londra

Ülkemizde devrimci durum günden güne derinleşiyor. Devrimi istiyorsak önümüze çıkabilecek ani değişimlere hazırlıklı olmalıyız. Devrimin önünde duran engelleri temizleyip atacak biçimde hazırlanmalıyız. Bu da Leninci militanların Leninci ideolojiyi ne derece öğrendiklerine bakar. Leninci ideolojiyi özümseyemeyen bir işçi sınıfı partisi, karşılaşabileceği ani değişimlere ayak uyduramaz.

Devrimci durum giderek derinleştiği gibi, karşı devrimin güçlendiği bir dönem yaşıyoruz. Bunda partimize egemen olan oportünizmin suçu büyüktür. Oportünistler işçi sınıfının savaşarak elde ettiği kazanımları bir bir geri veriyorlar. Günün koşullarına göre hazırlanıp savaş vermek yerine, kadroları kış uykusuna yatırıyorlar. İşçi sınıfının savaşımını burjuva yasallığı içine hapsediyorlar. CHP'nin kuyruğuna takılıyorlar. Yılgınlığı, pasifizmi yayıyorlar.

"Sol"ların durumu ve izledikleri politika oportünistlerinkinden farklı değil. Etkileyebildikleri kitleyi ortalıktan kaçırıyorlar. Birbirlerinin etkin olduğu bölgeleri ele geçirme "eylemleri" yapıyorlar. Küçük burjuva solculuğunun ideolojik ve siyasal yetersizliğini, kararsızlığını açıkça gösteriyorlar.

Sonuç olarak her ikisinde de yılgınlık ve siyaseti bırakma yaygındır. Leninci çizgi kendisini bunlardan ayırıyor. Özellikle bu ortamda komünistlerin, devrimcilerin görevi, teslimiyet, geri çekiliş değildir. Tam tersine, daha örgütlü, yığınlarla birlikte tek bir yumruk olarak düşmanın üstüne yürümektir. Burjuvazinin artan baskısı altında susmak değil, daha bilinçli, daha kararlı savaşmaktır.

Yığınlar içinde Leninci ideolojinin, ona dayalı taktiklerin propagandasını yapmalıyız. Yığınları merkezi bir biçimde, yayın organının çevresinde örgütlemeliyiz. İşçi sınıfı ve halkımızın kurtuluşunun yolu ileri demokratik halk devriminden geçmektedir. Bunun için ayaklanmanın ve silahlanmanın propagandasını yapıyoruz.

Oportünistler ve "sol"lardaki yılgınlık, teslimiyet, geri çekilme tutkusu en başta teorisizliklerinden geliyor. Lenin, oportünizm yenilmeden burjuvazi yenilemez diyor. Oportünizmi yenmek için Leninizmi özümsemek gerek. *Zayıf Halka*, "ideolojik savaşım tüm görevler arasında ana halka"dır diyordu. Bugün de ana görevimiz oportünizmin her türüne karşı amansız savaşmak, bu savaşlar içinde de örgütlenmektir. Lenin, örgütü ayakta tutan, ideolojisidir, diyor. Leninci ideolojimiz temelinde, devrimi gerçekleştirecek örgütü yaratacağız. TKP'yi likide ettirmeyeceğiz, ülke çapında yükselteceğiz.

Yaşasın Leninci TKP kavgamız!

TÜRK-KÜRT HALKLARI BİRLEŞİN! GELÊN TIRK Û KURD YEKBIN!

Yaşasın Türk v Kürt komünistl rinin birliği

Daha önce İsmet Şerif Vanlı'nın göndermiş olduğu mektubu aynen yayınlamıştık. Daha sonra yine Kürt sorunuyla ilgili başka kişi ve örgütlerden de sorunun çeşitli yanlarına değinen mektuplar aldık. Bunlara gazetemizde yer vermenin yararlı bir tartışma forumu yaratacağı düşüncesiyle gelen mektupları aynen yayınlamayı uygun gördük. Bu sayımızda Fransa Komünist Partisi üyesi olarak devrimci savaşa katılan Demen Rowar'ın mektubunu yayınlıyoruz.

TKP, *İşçinin Sesi* Lenincileri,

Değerli Yoldaşlar,

Dünya çapında kapitalist ve emperyalist sistemin bunalımı derinleşiyor. Kalelerini birer birer yitiren emperyalizm gittikçe azgınlaşıyor, saldırganlaşıyor. Emperyalizmin son dayanakları olan faşist rejimler, emperyalizmin yeni sömürgeci politikasına göre yeniden askerileştiriliyor

Kapitalist-emperyalist sistem, dünya sosyalist sistemine karşı, (başta SSCB ve diğer sosyalist ülkeler olmak üzere) hızla silahlanıyor. Batı Avrupa nükleer silahların gölüne dönüştü, dönüşüyor. Saldırgan NATO askeri manevralarını sürdürüyor.

Ülkemiz Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda bugün ABD emperyalizminin ajanları, faşist Türkeşler, Demireller, hakim sınıfların temsilcileri, ideologları *biryandan* Türkiye ve Kürdistan halklarına, tüm sosyalistlere, komünistlere, saldırırken, *öte yandan*, açık faşist diktatörlüğü ayakta tutabilmek için, Kürdistan ilerici demokrat yurtseverlerine, sosyalistlerine ve "bölücüler", "Kürtçü-komünistler" anti-komünizmiyle azgınca saldırıyor. Türkiye'de ve Kürdistan'da yüzbinlerce ilerici-yurtsever komünist zindanlarda, işkencelerde. Yıllardan beri süren baskı, sömürü, zulüm düzeni bugün açık faşist yüzüyle tüm katliamların, işkencelerin sorumlusu. Bu düzeni ortadan kaldırmak Türk ve Kürt komünistlerinin eseri olacaktır.

Yoldaşlar,

Yine bugün emperyalizmin ve faşizmin Türkiye ve Kürdistan halkları üzerinde saldırılarının yoğunlaştığı, devrimci demokrat, yurtseverler arasında güç ve eylem birliğinin sağlandığı ve Kürdistan'da Ulusal Demokratik Güçbirliğini gerçekleştiren hareketlerin Türkiye'de Demokratik Güç ve Eylem Birliği'nin oluşturulması çağrısında bulundukları bir dönemde *Savaş Yolu*'nun 29. sayısında, çıkan bir yazı, yalnız "Kürt ve Türk komünistleri" arasındaki eylem birliğine saldırmakla kalmıyor, fakat aynı zamanda, faşizme, emperyalizme, sömürgeciliğe ve feodal gericiliğe karşı mücadelede, kendi burjuvazisinin sosyal şoven politikasına katılarak şunları dile getiriyor.

"*İşçinin Sesi*'nin 'Kürt komünistleri' olarak ilan ettiği unsurlar, Kürdistan'ın savaşımını emperyalizme satan, objektif koşullardan yararlanıp, yani Kürt halkı üzerindeki ulusal baskı ve ayrıcalıklardan yararlanıp Kürt ve Türk halkı arasına kama sokanlardır. Sömürgecilik tezini işçi sınıfının ayrı örgütlenmesi için kılıf olarak kullananlardır. 'Türk solunu Kürdistan'a sokmayız' diyenlerdir. Kürt devrimci demokrat hareketinin önderlerinden Sıvan'ı, Ali Esker'i ve daha nicelerini kahpece katledenlerdir. Halkını yüzüstü bırakıp Amerikan emperyalizminin kucağına kaçan ve orada geberenlerdir... Ey Berzanioğlu... senin 'Kürt komünistleri' olarak ilan ettiklerin bunlar mıdır?"(*Savaş Yolu*, sayı:29).

HAYIR! Alçak ikiyüzlü sosyalşovenler, oportünistler, menşevikler HAYIR! Kürt komünistleri onlar DEĞİL... Kürdistan komünistleri bugün ulusal ve uluslararası planda, ABD ve AET emperyalizmine, faşizme, sömürgeciliğe, yeni sömürgeciliğe ve feodal gericiliğe karşı mücadeleyi yürütenlerdir. Emperyalizmin askeri ve siyasi örgütlerine, CİA'sina, MİT'ine karşı savaşanlardır. Onlar başta Sovyetler Birliği olmak üzere, dünya komünist hareketinin birliğine yürekten bağlı olanlardır. Başta Sovyetler Birliği olmak üzere, dünya sosyalist sistemi,uluslararası işçi sınıfı hareketi ve ulusal kurtuluş hareketleri üçleminden hareket ederek Kürdistan'da gelişen mücadeleyi dünya komünist hareketinin bir parçası sayanlardır. Kürdistan komünistleri sadece Kürdistan'ı bölen, sömürgeleştiren ülkelerin, proletarya partilerinin, komünist partilerinin üyeleri değil, aynı zamanda SSCB KP partisi olmak üzere, onlar dünyanın birçok ülkesindeki komünist ve işçi partilerinin de üyesidirler.

Senin oportünist, sosyal şoven ve menşevik hedefin açık *Savaş Yolu*. Bir yandan, Türkiye Kürdistanı komünistlerine saldırmak, onlarla Irak Kürdistanı'nda ABD emperyalizmi ve Şah'ın faşist diktatörlüğüne, CİA'ya, Savak'a teslim olmuş Barzani alçaklığını ve onun bugün Kürdistan'daki çömezlerini aynı kefeye koyarak, Türk hakim sınıflarının yıllardır sürdürdüğü "bölücü", "Kürtçü-komünist" formülasyonunun borusunu öttürmek, cepheden kaçmak, Kürdistan Ulusal Demokratik Güçbirliği ve Türkiye'de oluşturulmak istenen güç ve eylem birliğini parçalamak, reformistlerin kuyruğuna takılarak, darbe beklemek, *öte yandan*, gerçek Türk komünistlerinden Yürükoğlu yoldaşı "Berzanioğlu" biçiminde karalayarak, ezilen Kürt ulusunun ilerici yurtsever, demokrat, sosyalist ve komünistlerinin, gerçek komünistlere olan sempatilerini aşağılamak, kitlelerde yanılgılar yaratmak, yıllardır sürdürülen sosyal şoven ve ikiyüzlü oportünist politikayı ustaca gizlemek, partili militanları bu alicengiz oyunlarıyla avutmak... Bu senin burjuva görevin *Savaş Yolu:* Kürt komünistlerine "Berzani milliyetçisi" demekle, kendi ezen ulus milliyetçiliğinin Türkeş'çi karargahına kadar uzandın. Yıllardır emperyalizmin, işbirlikçi sömürgeci burjuvazinin "bölücü", "Kürtçü-komünist" formülasyonunu tekrarlayarak, komünistlere karşı burjuvazinin anti-komünist taktiğinin seviyesine düştün, ve o taktikle biz Kürt ve Türk komünistlerine saldırdın.

Savaş Yolu, Türk ve Kürt komünistleri arasındaki dostluk, dayanışma ve birlikten korkuyor. Çünkü bu birlik Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizmi üzerine kuruludur. *Savaş Yolu*'nun çizgisi ise, anti-Marksist-Leninisttir. *Savaş Yolu*'nun Kürt ve Türk komünistlerine karşı tavrı, Bağdat-Tahran ve Ankara hükümetlerinin tavrıyla bağdaşıyor. Çünkü, bu hükümetlerin tek korkusu komünistler ve onlar arasındaki birliktir.

Türkiye devriminin ve Kürdistan özgürlük mücadelesinin güvencesi komünistlerdir. Kürt komünistleri ulusal ve sosyal kurtuluş savaşımı emperyalizme satmadı. Onlar, bugün fiilen, emperyalizme, faşizme ve sömürgeciliğe karşı savaşırken, Kürt burjuva ve toprak ağalarının yerel gericiliğine karşı da sınıf mücadelesi temelinde amansız bir mücadele yürütüyorlar. Elbette, bu mücadele, sosyal şovenizme de karşıdır. *Savaş Yolu*'nun sancısı bu noktada tutuyor. O, Kürt burjuva ve toprakağalarının hatalarını komünistlere yüklemekle, sosyal şoven politikanın alçak bir temsilcisi oluyor. Bu sosyal şovenler, her zaman savaşta kendi hükümetlerinin saflarında yer almışlardır. Onlar, halkların özgürlük mücadelesinin arkasında hep emperyalizmin ve onun gizli örgütlerinin parmağını aramışlardır. Onlar, bugün de Kürt ve Türk komünistlerinin birliğinin arkasında başka karanlık güçlerin parmağını arıyorlar.

Kürt ve Türk komünistlerinin birliğini yaratan emperyalizm olamaz. Emperyalizm, halkları ve onların komünistlerini boğan güçtür. Emperyalizmin yardakçıları komünistlerin yayın organlarını da çoğaltıp yayamazlar. Eğer ezilen ulusun milliyetçileri, ezen ulusun gerçek komünistlerine gerçekten güven duyuyorsa, ezen ulusun komünistlerinin yayınlarını dağıtmak, onları kitlelere ulaştırmak doğru bir harekettir. Kürt komünistleri, elbette bu noktada, daha başka görevlerle yüzyüzedirler. Ama *Savaş Yolu*, hiçbir noktada demokrat olmadığı gibi, bu noktada da değildir. O, emperyalizmin Kürt feodalleri ile olan politikasıyla, Kürt demokrat hareketinden ilerici unsurların gerçek Türk komünistlerine olan güven politikasını ve Kürt ve Türk komünistlerinin birlik politikasını bile bile birbirine karıştırıyor. Birincisinde, her iki ulusun komünistleri, bu politikanın amansız düşmanıdırlar. İkincisinde Türk komünistlerinin demokrat görevleri, Kürt komünistlerinin ulusal ve sınıfsal görevleri vardır.

Kürdistan Komünistleri (yani her parçadaki Kürt komünistleri), elbette Kürdistan sosyalist ve komünist hareketinin temsilcisidirler. Onlar, daha 1972 Ağustos'unda 16 Ağustos tarihli *Pravda*'da "Savaş içinde çelikleşen parti ve

onun lideri" yazısından üç yıl önce, Erivan Radyosu'nun yayınlarından çok önce, Barzani'yi Kürt burjuva ve toprak ağalarının antisosyalist ideolojisinin, başka bir deyişle Kürt burjuva milliyetçiliğinin temsilcisi olarak ilan etmiştir. Bugün *Savaş Yolu*'nun göklere çıkardığı Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi içindeki sağ sapmanın temsilcisi Şıvan'ı da biz Kürt komünistleri değil, peşine takıldığı ve sağ kolu olduğu Kürt feodallerinin ve burjuvazinin lideri, ABD emperyalizminin ajanı Barzani, onların CIA ve MIT'le işbirliği yapan çeteleri tarafından öldürüldü. Biz komünistlerin Şıvan'ı ve Ali Eskeri öldürmediğimizi bütün Kürdistan halkı ve Türkiye emekçileri çok iyi biliyor. Ama *Savaş Yolu* ne zamandan beri, bir zamanlar Barzani'nin sağ kolu olmuş Şıvan'ı, onun kurduğu partiyi savunuyor? Bu partinin programının Barzani' nin partisinin kopyası olduğunu hemen belirtelim. Bu partinin kurucuları arasında hiçbir işçi yoktur. Bu partinin dava dosyası sırasında, susan sosyal şovenler, bugün nasıl oluyor da bu partiyi savunuyorlar? Buna şaşmamak gerekir. Çünkü bu partinin ulusal programıyla sosyal şovenlerin programı, bir nokta hariç, diğer alanlarda tamamen çakışıyor. Unutmamak gerekir ki, *Savaş Yolu*'nun ateş püskürdüğü İsmet Şerif Vanlı, bu hareketin saflarındadır. İsmet Şerif'in Kürt komünistleriyle en ufak bir ilgisi yoktur.

Savaş Yolu şöyle diyor:

"İşçi sınıfından yana olmayan, onun politik örgütüne, gericilerin KDP'lilerin barikatlarından saldıranlar burjuvaziden yanadırlar". Doğru. Ama asıl KDP'nin bir çizgisinden ötekine geçen *Savaş Yolu*'dur. Marksizm-Leninizmden yana olan, proleter enternasyonalizmini savunan, işçi sınıfının politik örgütünü Leninist temellere oturtmak isteyen Leninistlere saldıran, asıl burjuvaziden yana olan bu sosyal şoven çizgidir. Bu çizginin özüdür. Biz komünistlere gelince; bir daha belirtelim: Emperyalizme, faşizme, sömürgeciliğe ve feodal gericiliğe karşı mücadele, Kürt burjuva milliyetçiliğine ve Türk sosyal şovenizmine karşı mücadeleden soyutlanamaz. Sosyal şovenizme karşı mücadele bu mücadelenin bir parçasıdır. Bu savaşta komünistler arasında birlik esastır. Komünistlerin birliği, Markizm-Leninizmden kaynaklanır. Kürdistan üstüne geliştirilen tezler, komünistlerin birliğine esas teşkil etmez. Esas teşkil eden nokta, bu tezlerin Marksizm-Leninizme uygunluğudur. Kürdistan komünistleri şu ya da bu tezi kabul etmekte asla çıkarcı değildir. Elbetteki, biz, komünist partilerin saflarında Marksizm-Leninizm doğrultusunda, komünist yoldaşların bilimsel adımlarını saygıyla karşılarız, onları alkışlarız. *İşçinin Sesi* yoldaşlarına gönderdiğimiz mesaj da bunun bir parçasıdır. Bu mesaj için, sosyal şovenlerden icazet almaya gerek yok. Çünkü biz kendi ülkemizin komünistleriyiz. TKP üyesi değiliz*. Ama bizim de yüreğimizin üstünde orak-çekiçli bir komünist partisinin kimliği var. Bu mektubu da kişisel olarak *İşçinin Sesi*'ne yazmıyoruz. Bölgedeki hücrelerin görüşü alınarak, yazılmıştır. *Savaş Yolu* istiyorsa, ona partimiz** aracılığıyla, yayınlamak koşuluyla, bir mahkumiyet mesajı yollayabiliriz.

Kürdistan'ın sömürge statüsü, yeni bir şey değil. Kürt burjuvazisi belli dönemlerde sömürge tezinden yararlanmıştır. Ama bu mücadelesi başarıya ulaşmamıştır. Komünistlerin sömürgeciliğe karşı mücadelesi de "işçi sınıfının ayrı örgütlenmesi için kılıf" değildir. Sömürge bir ülkede, o ülkeyi temsilen bir komünist partisinin inşası, dünya komünist hareketinin genel çıkarlarına, o ülkenin işçi sınıfıyla, uluslararası işçi sınıfı hareketleri arasındaki esnekliğe, bir bütün olarak o ülkede gelişen sınıf mücadelesinin sömürgeci ülkenin komünist partisi tarafından omuzlanıp omuzlanmamasına, o sömürgedeki sömürge burjuvazisi ve feodallerinin siyasal partilerine karşı, sömürge komünistlerinin komünist görevlerine bağlıdır. Buna ilişkin görüşlerimizi ileride açıklayacağız.

Kendi burjuvazisinin safında sosyal şoven yerini alan *Savaş Yolu*, kendi burjuvazisi gibi, Kürdistan'da gelişecek hareketten korkuyor. Kürt ve Türk komünistlerin birlik ve dayanışması onu ürkütüyor. Bu korku yıllardır, uluslararası plandaki tüm yalanlarının su üstüne çıkışı ve siyaset olarak da, dünya komünist hareketinden silinişinin korkusudur. Komünistlerin birliği ne sömürge tezi üzerine kuruludur, ne başka vaadlerle. Onların birliği, dünya komünist hareketinin birliğinin kaynağı Marksizm-Leninizm üzerine kuruludur. Onlar, Marksizm-Leninizmin ışığında Türkiye ve Kürdistan devrimlerine bakarlar. Dünya bakış açılarının ölçütü her alanda olduğu gibi, örgütlenme, ulusal sorun, sömürgeler sorunu, devrim, cephe ve ittifak vs. alanlarında — tek ölçüt Marksizm-Leninizmdir. Marksizm-Leninizmin Leninist ulusal sorun çözümlemesinin karşısında yer alan *Savaş Yolu* şöyle yazıyor. "TKP'ye sosyal şoven saldırısı, ulusların kendi yazgılarını tanıma hakkını tanımadığının iftirası yeni değildir, yıllardan beri Berzani milliyetçiliği ve hersoydan milliyetçi akımlar bu demagojiyi sürdürüyor."

Evet sizler sosyal şovensiniz, oportünist ve menşeviksiniz. Sizin ulusal sorun karşısındaki tavrınız, menşevik bir tavırdır. Siz diğer alanlarda olduğu kadar, ulusal sorun konusunda da, Rozacı, Bukharinci, Troçkici oportünist tezleri savunuyorsunuz. İşte iki örnek.

"TKP, ulusların kendi yazgılarını kendilerinin çizmesi konusunda Leninci ilkelere bağlıdır. Ülkemizde komünistler, hangi ulustan olursa olsun, Türk işçi ve köylüleriyle öteki halk ve azınlıkların emekçilerinin kardeşce birliği için savaşırlar" (*Atılım*, Nisan 1975, sayı:4, s.6).

Atılım, bunu şu şekilde açıklıyor. "Bunun gerçek anlamı halklara,*ulus olan azınlıklara* (Kürtlere, Lazlara, vs.) tam demokratik, *eşit anayasal haklar tanınmalı*, bu *ulusların* kültürlerini geliştirme, kendi dilinde okuma yazma imkanı sağlanmalıdır. Bu olanaklar yaratılmalıdır. Ulusal azınlıkların, halkların bu anayasal özlem ve isteklerini TKP kurulduğundan beri savunuyor."

Eğer "bunun gerçek anlamı" yani ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkının "gerçek anlamı" *Atılım*'ın formülasyonuna göre "halklara,ulus olan azınlıklara (Kürtlere, Lazlara vs.) tam demokratik, eşit anayasal haklar" tanı-

maksa, bu ulusların kendi kaderini tayin etme hakkı değil, ulusal sorunu ulusal özerkliğe, kültürel özerkliğe indirgemektir. Bu indirgemeci formülasyonunun temsilcileri, Leninistler değil, II. Enternasyonal oportünistleridir. Çünkü onlar, ulus sorununu azınlıklar sorununa indirgiyorlardı. Çünkü ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkı, ezilen ulusların siyasal bakımdan ayrılarak, kendi devletlerini kurma hakkıdır. Oportünistler, sosyal şovenler ise, ezilen ulusların bağımsız devlet kurma hakkına karşı çıkarak, ulusu azınlık biçimde göstererek, kendi burjuvazilerinin ilhakçı politikalarını yasal göstererek, devlet kurma hakkını kayıtsız şartsız egemen ulusun kendisine vererek yukarıda olduğu gibi iki yüzlü bir politika izliyorlar. Lenin sosyal şovenlerin iki yüzlü politikasını şöyle dile getiriyor.

"Milli meselede sosyal şovenlerin programı nedir? Ya ... kendi kaderlerini tayin hakkını inkar etmektedirler, ya da o hakkı açıkça iki yüzlü biçimde, yani kendi milletleri ya da onun askeri müttefikleri tarafından baskı altında tutulan milletlere uygulamaksızın tanımaktadırlar".(Lenin, *Doğuda Ulusal Kurtuluş Hareketleri*, s.155).

Sosyal şovenler, ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkını "açıkça iki yüzlü biçimde" sabote ediyorlar.

Dikkat edersek, *Atılım*, "ülkemizde komünistler hangi ulustan olursa olsun" ... "halk ve azınlıkların kardeşçe birliği"nden söz ederken, *Savaş Yolu*, parti programından aktardığı yazıda "memleketimizde yoğun kaynaşmış yığınlar halinde yaşıyan *uluslara, ulusal azınlıklara* (Kürtlere, Lazlara..) tam demokratik eşit anayasal haklar" dan sözediyor. Tıpkı kemalistlerin ulus anlayışı gibi!

Atılım'a göre "*halklara, ulus olan azınlıklara* (Kürtlere, Lazlara vs.)", *Savaş Yolu*'na göre ise "*uluslara, ulusal azınlıklara* (Kürtlere, Lazlara, vs) tam demokratik ve eşit anayasal haklar tanınmalı" dır. Birincisinde halk(lar) "ulus olan azınlıklara", ikincisinde ulus(lar) "ulusal azınlıklara" indirgeniyor.

Kürt komünistleri, TKP'nin bu ulusal sorun anlayışını, konuş biçimini, özünü yanlış buluyor. Bu konuş biçimi, "Leninci ilkelere" bağlı olmak değil, tam tersine "Leninci ilkelere" sırt çevirmektedir. Çünkü sorunun çözümü burada ulusal kültürel özerkliktir. Bu tez her bakımdan bir burjuva tezidir. Ulusal özerklik, ulusal sorunu çözmez. Kürt komünistleri bunun bilincindedir. Onlar, Lenin ve Stalin'in bunun yerine coğrafi temele dayanan bölgesel özerkliği* önerdiklerini, çok iyi bildikleri gibi, Kürdistan'da özerkliğin Kürt işçi ve köylülerini Kürt burjuva milliyetçiliğine yaklaştıracağı için buna karşı çıkıyorlar. Onların bu karşı çıkışı ulusal harekette görevlerini yapmaya engel değildir. Özerklik tezi özü itibariyle emekçilerin sınıf çıkarlarına aykırı bir tezdir. Sosyal şovenlerin programıyla, Kürt burjuva ve toprak ağalarının örgütlerinin programları hemen hemen aynıdır.

İkinci örnek yine *Atılım*'dan

"ABD elçiliğinde ele geçirilen belgelerde, İran halkının anti-emperyalist birliğini bozma, yani yönetime güvensizlik ve kargaşalık yaratma özellikle de Kürt halkının özerklik savaşını yozlaştırma, halkların birliğini bozma girişimlerinin yönetim merkezi olduğunu kanıtlıyor. 'İran halkının anti-emperyalist savaş birliğinin *kaçınılmaz koşulu olarak* KÜRT ULUSUNA ÖZERKLİK' verilmesi yolundaki savaş belgisinin güncelliğini ortaya koyuyor" (*Atılım*, 1 Aralık 1979, s.3).

Kürt komünistleri, İran'daki Kürt feodallerinin Şah döneminde

Savak ve CİA aracılığıyla desteklendiğini, Kürt ulusal demokrat hareketini boğmak için ABD emperyalizminin emellerini çok iyi biliyorlar. Fakat, Kürt komünistleri "Kürdistan'a Otonomi" belgisini Kürt burjuva ve küçük burjuva örgütü İKDP'nin siyasal istemi olduğunu, bunun Kürt işçi ve köylülerinin sınıfsal talebi olmadığını da çok iyi biliyorlar. *Atılım*'ın "Kürt ulusuna özerklik" talebini "kaçınılmaz koşul" olarak görmesi, burada kendi çizgisini sinsi bir biçimde savunduğu çok açıktır. Çünkü, demokratik muhteva koşula bağlı değil.

Yine 1 Mart 1980 tarihli *Atılım*'a göre "Yarım yüzyıldan beri gelip giden hiçbir burjuva hükümeti, milyonlarca Kürt emekçisine Türkiye Cumhuriyeti içinde kalmak isteyip istemediğini sormamıştır. İleri demokratik devrimin hükümeti bu soruyu soracaktır" (*Atılım*, Mart 1980, s.7). *Atılım*, ayrılma hakkı sorusunu sorma hakkını neden burjuva hükümetlerine veriyor? O hükümetler ki, Kürdistan'ı sömürgeleştirmişler, jenositleri işlemişler, Kürdistan pazarına kayıtsız şartsız hakim olmak için en azgın zulme başvurmuşlar, bunlar nasıl Kürt emekçilerine ayrılma hakkı talebinde bulunacaklardı? O hükümetler, hem Türk, hem Kürt emekçilerini sömürmüyor mu? TKP'sinin kurucularını öldürüp, yıllardır partiyi yasaklamıyor mu? Bugün tüm komünistleri öldürme, hapse atma girişiminde bulunmuyor mu? 100.000 kişiyi gözaltına alan, 60.000 kişiyi tutuklayan faşist bir rejim Kürt emekçilerinin ayrılma hakkını nasıl sorabilir? Hem *Atılım* kendi görevini niye burjuva hükümetlerine yüklüyor? Bu görevi kendisi niçin yapmıyor?

Bu iki yüzlü bir politikadır. Çünkü ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını burjuva hükümetleri değil, komünistler savunur. *Atılım* siyasetinin baştan beri savunduğu ise, özerkliktir. Yürükoğlu yoldaşa, Lenincilere ve Kürt komünistlerine saldırmasının hedefi, onun bu iki yüzlü politikasından kaynaklanmaktadır. Çünkü, bu sorunun gerçek savunucusu onlardır.

Atılım ekliyor "Ve TKP inanıyor ki, böylesi bir devrim içinde çıkarlarının bilincine varan milyonlarca Kürt emekçisi, devrim kaçağı Kürt burjuvalarının ve toprak ağalarının milliyetçi ve ayrılıkçı politikasına değil, Türkiye işçi sınıfının, hangi somut biçimde olursa olsun, birlikçi politikasına kulak verecektir" (agy).

Atılım bir yandan "Kürt ulusu kendi yazgısını özgürce belirlemelidir. Bu hak hiçbir ulusun ve ulusal azınlığın elinden alınamaz. Ayrılma, ayrı devlet kurma hakkı olmadan ulusların hak eşitliğinden sözedilemez" diyor. Öte yandan Kürt emekçisinin "Kürt burjuvalarının ve toprak ağalarının milliyetçi ve ayrılıkçı politikasına değil", *Atılım*'ın politikasına kulak vereceğini vurguluyor.

Atılım bir yandan burjuva hükümetlerinin, Türk hakim sınıflarının, ülkenin siyasal sınırlarını muhafaza etmek, ayrı milletlerin yaşadığı bölgelerin ülkeden kopmasını ne suretle olsun, engellemek yolunda, büyük çaba gösterdiklerini unutuyor, öte yandan ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkını emekçilerin kendi kaderlerini tayin etme hakkını birbirine karıştırarak, Bukharinci bir çizgiye düşerek, egemen ulusun imtiyazlar politikasını dört elle sarılıyor. Oysa Lenin bu konuda şunları dile getiriyor.

"Kendi kaderlerini özgürce belirleme taraftarlarını yani ayrılma özgürlüğünü savunanları ayrımcılığı teşvik etmekle suçlamak, boşanma özgürlüğü taraftarlarını aile bağlarını tahrip etmekle suçlamak kadar saçma ve iki yüzlü bir davranıştır. Tıpkı burjuva toplumunda burjuva evlenme kurumunun üzerine dayandığı ayrıcalıkların ve ahlaksızlığın koruyucularının boşanma özgürlüğüne karşı çıkmaları gibi aynı şekilde kapitalist bir devlette ulusların kendi kaderlerini belirleme özgürlüğünü reddetmek, egemen ulusun ayrıcalıklarını ve demokratik yöntemlerin aksine polis yöntemlerini savunmaktır".

Savaş Yolu, Kürt ve Türk komünistlerine karşı bu polis yöntemlerini seçmiştir. Lenin'in belirttiği gibi, bunlar bütün meselelerde olduğu gibi, siyasal meselelerde de, bir elini halklarına uzatırken, öteki elini arkada polis ajanlarına uzatırlar.

Kürt ve Türk komünistlerine gelince, onlar, herhangi bir ulus lehine en ufak bir imtiyaza, bir eşitsizliğe karşıdır. Komünistler, hiçbir imtiyazı savunmadıkları gibi, devlet kurma imtiyazına da karşıdırlar. Komünistler, "hangi ulus olursa olsun her türlü imtiyazın kesin olarak ortadan kaldırılması, ulusların kendi siyasal kaderlerinin tayin etme meselesinin çözüme bağlanması; ulusların birine bir imtiyaz tanıyacak olan ulusların hak eşitliğini ihlal edecek olan ya da ulusal azınlığın haklarını baltalayacak her türlü davranış ve yasalara aykırı ve hükümsüz sayılmasını talep etme hakkını tanıyan ve aynı zamanda böyle hareketlere girişebilecek olanları cezalara uğratan genel bir yasadan yanadırlar" (Lenin, *Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı*, s.13).

Kürt komünistleri, bütün ezilen uluslar ve halklar üzerindeki ezen ulusların imtiyazlarına karşı oldukları gibi hakim Türk milletinin hakim sınıflarının ezilen Kürt ulusu ve diğer bütün uyruk milliyetler üzerindeki imtiyazlarına da karşıdırlar. Çünkü komünistler böyle imtiyazları hiçbir zaman desteklemezler. Devlet kurma hakkının herhangi bir ulus tekelinde imtiyaz olmasını reddederler. "Eğer ulusların ayrılma hakkı sloganını ileri sürmez, onu savunmazsak, o zaman ezen ulusun sadece burjuvazisinin değil, ama feodal derebeylerinin ve despotizmin oyununa gelmiş oluruz". Bu oyuna gelen, *İşçinin Sesi* değil, *Savaş Yolu*'dur.

Bir kez daha Lenin'den aktaralım:

"Ezen ülkelerde işçilerin enternasyonalist eğitiminin ağırlık merkezini, zorunlu olarak, ezilen ülkelerin ayrılma ve bağımsız devlet olarak mevcut olma özgürlüğünün propagandası ve savunması teşkil etmelidir. Bu olmadan enternasyonalizm gerçekleşemez. Bu propagandayı yapmayan ezen ulusun sosyal demokratını (o dönem de sosyal demokrat terimi işçi sınıfı sosyalistleri için kullanılmakta idi — D.R.) emperyalist ve şarlatan diye nitelendirmek hakkımız ödevimizdir. Bu istek mutlak bir istektir, hatta sosyalizm kurulmadan önce böyle bir isteğin gerçekleşmesi ihtimali binde bir olsa bile" (Lenin). *Savaş Yolu* menşevikleri, bu propagandayı yapmadıkları sürece, onlara sosyal şoven demek hafif gelir, onları Lenin'in deyimiyle birer "emperyalist ve şarlatan" diye nitelendirmek hakkımız ve ödevimizdir.

"Ulusal sorunda sosyal şovenlerin programı nedir? Ya ... kendi kaderlerini tayin hakkını inkâr etmektedirler, ya da o hakkı açıkça ikiyüzlü biçimde, yani kendi ulusları, ya da onun askeri bağlaşıkları tarafından baskı altında tutulan uluslara uygulamaksızın tanımaktadırlar."

Bu şarlatanlar, Yürükoğlu yoldaşın "Kürt komünistlerinin ve devrimci hareketinin tutumu da önemli bir göstergedir" tümcesini de bile bile tahrif ediyorlar. Onlar, "Marksizm-Leninizme katkılarda bulunma (!) hastalığına tutulmuş olan Berzanioğlu" biçiminde Yürükoğlu yoldaşa ve Marksizm-Leninizme karşı psikolojik bir savaşa başladılar. Bu saldırıların hedefi açıktır. *Savaş Yolu*, "sırtında yumurta küfesi olmayan için bunlar kolaydır" diyor. *Savaş Yolu* "sırtındaki yumurta küfesi"yle burjuvazinin altında kulukçaya mı yatmak istiyor? Bu bayların sırtındaki "yumurta küfesi"nin yeri ya pazardır, orada burjuvazinin %243 fiyat yükseltmesiyle, bunları halka pahalı satmadır, ya da burjuvazinin altında kuluçkaya yatarak yirmi bir günde civciv çıkartmadır, ya da yumurtaları kırılacak diye, emperyalizme, faşizme, sömürgeciliğe, feodal gericiliğe karşı savaşta eylemsizliği seçerek burjuvazinin safında yerini almadır, sırtında taşıdığı "yumurta küfesini" faşistlere kahvaltı olarak sunmadır. Başka bir çözüm yok onlar için.

Kürt komünistlerine gelince, onlar Barzani milliyetçisi değil, Kürdistan'daki sosyal sınıfların tahlilini, somut sosyo-ekonomik yapısının çözümlemesini yapacak kadar Marksist-Leninist bilgiye sahiptirler. Sonra Marksizm-Leninizm donmuş kalıplaşmış bir şey de değil. Marksizmi böyle anlayanlar, elbette komünistler değil. Komünistler, Marksist bilgi teorisinde, neyin yeni bilgi, neyin doğru ya da yanlış bilgi olduğunu bilirler. Diyalektik ve tarihi materyalizm temelinde, sınıflar mücadelesi temelinde, komünistçe görevlerinin teoride ve pratikteki sorunlarını bilirler. Yürükoğlu'nun da ortaya koyduğu tezlerin bilgisel ve kuramsal temeline, ve bu temelin özünü Marksizm-Leninizmde bulup bulmadığına bakmak gerek. Marksizm-Leninizme sırtını çevirmiş menşevikler elbette bu yolu seçmezler. Onlar, komünistlerarası birliğe saldırırlar. Onlar komünistlerarası birliğin temelinde "küçük burjuva bozgunculuğu ve TKP düşmanlığı"nı görürler. Hayır, Kürt komünistleri ve Türk komünistleri TKP düşmanı değildirler.

Bizim zindanlardaki komünistlere bir diyeceğimiz yok. Ama Yürükoğlu'nun "Kürt komünistleri" dedikleri yoldaşlar da zindanlardan geçtiler. Bunlar arasında bir yoldaşımız 1973 Nisanı'nda sıkıyönetim Askeri Savcılığı'nın tezleri üzerine hazırladığı sonra siyasal savunma olarak sunduğu bir yazıda şunları söylüyordu:

"Burada kendimi değil, emperyalizme ve faşizme karşı silahlı mücadeleyi yürüten ezilen ulusların ve halkların ulusal kurtuluş savaşlarını ve dünya devrimci hareketini savunuyorum. Çünkü günümüzde emperyalizme ve faşizme karşı silahlı mücadele, dünya devrimci hareketinden soyutlanamaz. Emperyalizmin CİA damgalı faşist dikta rejimlerinin ezilen uluslara ve halklara uyguladığı sömürücü zulüm, işkence ve baskı politikası ülkemizin halklarına, emekçilerine, bütün uyruk milliyetlere ve özellikle Kürt ulusu ve halkına da uygulanmıştır. Milli baskı ve sınıfsal baskı politikasına karşı mücadele, emperyalizme ve faşizme karşı mücadeleden soyutlanamaz" (*Savunma Giriş*, s.2).

"Dâvâda temel probleme, Kürt ulusunun ve halkının varlığı, ezilen ulusların ve halkların ulusal kurtuluş savaşlarının engellenemeyeceği, zaferin ergeç bütün ül-

kelerin emekçilerinin olduğudur. Hiçbir zaman ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkı çiğnenemez. Hiçbir askeri mahkemenin şimdiye kadar gücü yetmedi, şimdiden sonra da gücü yetmeyecektir" (agy, s.3).

"Bu davalarda, askeri mahkemeler ve burjuvazinin diğer bütün kurumları güdümlüdür. Bu alanda söylenecek gerçek şudur: ezilen ulusların ve halkların olduğu kadar, sömürge ulusların ve halklarının da ulusal kurtuluş savaşlarını saldırganca bastıran, dünya proletaryasının ve sosyalist dünya sisteminin baş düşmanı ABD ve AET emperyalizminin uşağı her askeri mahkeme ve faşist dikta rejimi ezilen ulusların ve halkların genel çıkarlarını değil, tam tersine uluslararası finans kapitalin, yerli ve yabancı tekelci kapitalizmin, işbirlikçi hakim ulus burjuvazisinin emperyalist çıkarlarını, toprak ağaları büyük feodal beyler Küfrevizadelerin sömürgen çıkarlarını savunmaktadır. Reddedilemez tarihsel gerçek, askeri mahkemenin Türkiye proletaryasının düşmanı olduğudur. Emperyalist kampın Ortadoğu jandarmalığında ve bütün ülkelerin işçilerinin iktidarlarına karşı tezgahladığı ve ülkemizde proletaryanın iktidara yönelen politik mücadelesini silahlı baskı altında tutan faşist yönetimin yüzü budur..(agy, s.3).

"Anti-faşist ve anti-emperyalist mücadelede sanığın silahı sonuna kadar faşizmle ve emperyalizmle savaştır. Uzlaşma ve teslimiyet, pasifizm, doğrudan doğruya devrime, Marksizm-Leninizme ve proleter enternasyonalizme ihanettir. Ben devrime ve tarihe ihanet etmedim. Ben, küçük burjuvazinin vereceği hainlik ve kahramanlık madalyaları ile, askeri mahkeme karşısında kişiliklerinden ve düşüncelerinden taviz verenleri terazinin aynı kefesine koyuyorum. Çünkü her iki çizgi dünya devrimci hareketine ihanettir. Anti-faşist ve anti-emperyalist mücadelede tarihi savunacağım. Çünkü 'tarih sınıfların mücadelesidir'. Yine emperyalizme ve faşizme karşı mücadelede dünya proletaryasını savunacağım. Çünkü dâvâ şu anda insan olarak tarihle benim aramdadır" (agy, s.3).

"Çağın en âcil sorunları dururken, metafizik yapamam. Ama savunmamda, eksik bir yan kalacaksa, gelecek çağların düşünürleri, bunu yüzyılın bilgi çeşidi açısından daha olumlu bir biçimde yorumlayabilirler. Bu nedenle, ezilen ulusların gelecek toplumdaki düşünürleri, benim hatamı bağışlasınlar. Yüzyılların devrimci mirasını daha ileri kuşaklara yaratıcı bir özle armağan etsinler" (agy, s.4).

"Yargıçlar, şunu söylemek istiyorum. Askeri mahkeme karşısında devrimi savunmaktan gurur duyuyorum. Bunu kişiliğimin ve sorumluluğumun bir gereği sayıyorum. Çünkü devrim yalnız zihnimde yansımış objektif bir bilincin ifadesi olarak değil, dünyanın bütün ezilen ulusları ve halklarının devrimini de askeri mahkeme karşısında savunuyorum. Onun için burada devrimi savunmayı, etimin, kemiğimin, beynimin hücrelerinden birinin, açılıp kapanan faşizme ve emperyalizme karşı savaşta silahın tetiğine uzanan parmağım, kanımın sıcaklığı, ciğerlerime dolan havanın her parçası ve dünyanın ezilen uluslarının ve halklarının sosyalizm için gelecekteki mutluluğunun bir parçası sayıyorum" (agy, s.5).

Dolayısıyla, bu komünistlerin 1971'lerden 1974'e kadar Kürdistan zindanlarında morallerini bozduğuna sosyal şoven *Savaş Yolu* hiçbir maddi neden gösteremez. Çünkü o zaman ne *Savaş Yolu* vardı, ne de onun çörekçileri. Bugün zindanlardaki komünistlere de hiçbir diyeceğimiz yok. Yalnız 1973'te komünistlerden bir yoldaş yine şunları söylüyordu savunmasında:

"Ülkemizde, üretim araçlarının sahibi ve ücretli çalışmayı sömüren çağdaş kapitalist burjuvazi, ittifakları, emperyalist dostları olduğuna göre, ülkemizde zaten işçi sınıfı üzerinde faşist dikta yönetimi kurulmuştur. Ben, burada hiçbir üretim aracına sahip olmayan proletaryanın devrimci çıkarlarını savunuyorum. Kuşkusuz onun sömürü düzenine son vermesinden yanayım. (...) Sosyal bir sınıf olarak burjuvaziyi ortadan kaldırmak, proletaryanın tarihsel görevidir. Bu görevi yapmak Türkiye proletaryasına düşer ve Türkiye proletaryası birgün mutlaka burjuvazinin yönetimine ve emperyalist sömürgeciliğine son verecek, burjuvazinin, uluslararası finans kapitalin, ABD ve AET emperyalizminin faşist kukla yönetimlerini yerle bir edecektir" (agy, s.7). (...) "Proletarya faşist diktatörlüğe karşı savaşırken, diktatörlüğü ortadan kaldırması, halkın siyasal iktidarını ve Türkiye halklarının siyasal iktidarlarını kurması gerçek demokrasidir. Diktatörlük ve faşist yönetim Demirel'in, Erim'in, Feyzioğlu'nun, Türkeş'in, Talu'nun, Melen'in ve faşist emperyalist ortaklarının tatlı kârlarının işçi sınıfının sosyalist mücadelesini silahlı baskı altında tutma esası üzerine kurulacağı her an yıkılacaktır. Halkın gücü faşizmi yok edecektir. Bu devrimle gerçekleşecektir. Çünkü 'her devrim, eski toplumu parçalar, bu bakımdan toplumsaldır. Her devrim varolan egemen erki devirir bu ölçüde siyasaldır. (...) Genel olarak devrim, varolan egemen erkin devrilmesi ve varolan toplumsal ilişkilerin çözülmesi adına siyasal bir eylemdir' (Marks-Engels). Devrim olmadan Türkiye kurtulamaz. Ancak emperyalizmin elinde oyuncak olarak kalır. Bay savcının savunduğu tez budur. Oysa devrim, ezilen sınıfların kölelikten, ezilen ulusların sömürgecilikten kurtulmasıdır" (agy, s.9).

Bugün Kürt ve Türk komünistlerine saldıran *Savaş Yolu* ve taraftarlarının hiçbirisi 1971'den bu yana burjuvaziye bir tek kurşun bile sıkmadılar. Sırtında taşıdıkları yumurtaları kırılacak diye. Kürdistan zindanlarındaki ve Türkiye zindanlarındaki komünistlerin menşevik küfelerdeki yumurtaları uzun süre koruyacakları söylenemez. Çünkü bugün bu sosyal şoven çizginin, Kürt komünistlerini "Kürt halkının düşmanı" olarak ilan etmeleri, aslında, kendilerinin sosyal şoven politikasının Kürt halkının düşmanı olduğunu ortaya koymaktadırlar. Zindanlardaki komünistler, faşizme, emperyalizme, sömürgeciliğe ve feodal gericiliğe karşı savaşırken, bu savaşın şovenizme karşı bir savaş olduğunu da asla unutamazlar. Komünistlerin safı, Bolşevik saftır, her zaman, her yerde.

Kürt komünistleri devrimi ve partiyi savundular. Şunu söylediler:

"Bay savcı, ...'yu proletarya partisinin çalışma tarzıyla aynı görmektedir. Askeri mahkemelerin baştan beri bu tavırları hukuk dışıdır. Çünkü ... demokratik ve yasal bir kuruluştur. Ne Marksist-Leninist parti, ne Türkiye işçi sınıfının öz örgütüdür. Proletarya partisinin sorumluluğunu ... 'ya yüklemesinin temelinde, birinci derecede Türkiye proletarya partisinin yapamadığını, ...'nun gerçekleştirmiş olması yatar. Bu da proletarya partisinin kesin zorunluluğunu ortaya koyar. Proletarya partisinin zorunluğu ise, partiyi kayıtsız şartsız savunmadan geçer. Ne... ne de diğer örgütler Türkiye' de proletarya partisi durumunda değildirler. Çünkü 'parti işçi sınıfının bir parçası, bir müfrezesidir. Gerçi işçi sınıfının bir çok müfrezesi vardır, ama işçi sınıfının her müfrezesine, işçi sınıfının partisi adı verilemez'. Kaldı ki, legal küçük burjuva örgütlerinden de, işçi sınıfı partisinin çıkacağı düşünülemez. Çünkü 'Parti, işçi sınıfının diğer müfrezelerinden, öncelikle, sıradan bir müfreze, olmamasıyla, öncü bir müfreze, sınıf bilincinde bir müfreze, işçi sınıfının Marksist bir müfrezesi olmasıyla, toplumun yaşayışı, toplumun gelişmesinin ve sınıf mücadelesinin yasalarına ilişkin bilgiyle donatılmış olmasıyla ayrılır, bu yüzden de işçi sınıfına önderlik edebilir ve onun mücadelesini yürütebilir' (*SBKP(B) Tarihi*, s.68). Küçük burjuva örgütleri ise, proletarya partisi değildirler, proletaryanın mücadelesini yürütemezler. Onlar ancak yolda kalırlar. Yahut kurtuluşu şunda, bunda ararlar. 'Bu yüzden proletarya partisinin önderliği olmadan örgütsel mücadele yürütülemez. Faşizme ve emperyalizme karşı silahlı mücadele ancak proletarya partisinin önderliğinde, demir disipline sahip bilinçli kitlelerin devrimci insiyatifini elinde bulunduran partinin bayrağı altında toplanmakla olur. Burada Bay Savcı'nın, demokratik örgütleri proletarya partisi biçiminde gösterme eğilimi, faşizmin bütün alanlarda demokrasinin, demokratik kuruluşların düşmanı olduğunu açıklamaktadır.

"Ayrıca 'parti, işçi sınıfının sadece öncü, sınıf bilincinde müfrezesi değil, aynı zamanda üyelerini birbirine bağlayan disiplini ile de işçi sınıfının örgütlü müfrezesidir. Eğer parti, örgütlü bir sınıf müfrezesi, bir örgütlenme biçimi değil de, kendilerini örgütlü olmayan, parti kararlarına uymak zorunda olmayan bir insanlar yığını olsaydı, parti hiçbir zaman birleşik bir iradeye sahip olamaz, hiçbir zaman üyelerinin birleşik eylemini sağlayamaz ve bütün bunların sonucu olarak da, işçi sınıfının mücadelesini yönetemezdi. Parti ancak bütün üyelerini ortak bir müfrezede örgütlemişse, irade, eylem ve disiplin birliği içerisinde bir araya gelmişse, işçi sınıfının politik mücadelesine önderlik edebilir ve onu hedefe yöneltebilir" (agy, s.69). Lenin'in belirttiği gibi 'parti sadece örgütlü bir müfreze değil, aynı zamanda işçi sınıfın bütün örgüt biçimlerinin en ilerisidir ve işçi sınıfına kılavuzluk etmek, partinin görevidir. En ileri örgüt biçimi olan, sınıfın en sağlam üyelerinden meydana gelen, ileri bir teori, sınıf mücadelesi kanunların bilgisi ve devrimci hareketin tecrübesiyle silahlanmış olan parti, işçi sınıfının diğer bütün örgütlerine kılavuzluk etmek için, kılavuzluk etmekle yükümlüdür. Her türlü imkâna sahiptir' (Lenin, *Seçme Yapıtlar*, c.11, s.466).

"Lenin bize göstermiştir ki, proletaryanın iktidar mücadelesinde, örgütten başka hiçbir silahı yoktur. Burjuva dünyasında, ezilen, sömürülen, durmadan yoksulluğun, vahşetin ve yozlaşmanın derinliklerine itilen proletaryanın Mark-

TÜRK-KÜRT HALKLARI BİRLEŞİN! GELÊN TIRK Û KURD YEKBIN!

sizm-Leninizmin ilkelerine dayanarak ideolojik birliğe, ancak ezilen milyonları, işçi sınıfının ordusuna dönüştürecek olan örgütün maddi birliği ile sağlamlaştırıldığı zaman yenilmez bir güç olabilir ve mutlaka olacaktır da. Bu ordunun karşısında o zaman ne faşizm ve faşist dikta rejimi ne ABD ve AET emperyalizmi ayakta duramayacaktır. Bunların sonu emperyalist Çarlığın sonu olacaktır. Dünya halkları ve ezilen ulusları bugünleri birgün mutlaka göreceklerdir. Onlar, yeryüzünden emperyalizmin yokoluş günlerini göreceklerdir. Ülkemizin halkları, ezilen ulusları ve ülkemizin proletaryasının kurtuluşu ise, şu mücadeleden geçecektir: Günümüzde, faşizme ve emperyalizme karşı savaşmak, halkların ve ulusların sosyalist iktidarlarını kurmak ancak her alanda bir proletarya partisinin bayrağı altında toplanarak, yeni-narodnizme, ekonomizme, anarşizme, oportünizme, revizyonizme, Marksist kılığına bürünen küçük burjuva aydınlarına, emperyalist tekellerin izniyle çıkan gazete ve dergilerdeki tezlere, işçi sınıfı hareketini burjuva toplumun çıkarlarına boyun eğdirmek istiyenlere, her türlü burjuva kuyrukçuluğuna, her türlü burjuva milliyetçiliğine, işçi sınıfını burjuva bayrağı altında harekete sürmek isteyen her türlü cuntacı eğilime, uvriyerizme ve Buntculuğa... vs. karşı kesin savaş vermekle mümkündür" (*Savunma*, s.12).

(...)

"**B**ütün bunlar Sıkıyönetim Askeri Mahkemesi, askeri savcılığının proletarya partisi hakkındaki görüşlerinin yanlışlığını ortaya koymaktadır. Marksizm-Leninizmde ve Marksist-Leninist öğretideki parti kavramını, üniversitelerin dar gurupları arasına hapsetmek, olsa olsa eski kadrocu hareketin başvuracağı 'cuntacılık' tezlerini geliştirmekten başka bir şey değildir. Gerçekten, bu gurupların çoğu, başta Türkiye proletaryasına ihanet ederek, faşist diktatörlüğü desteklemişler ve sonradan teslimiyet bayrağını çekerek, hain Vahdettin ve Morison Süleyman'a sarılmışlardır. Bu kadrocu unsurların, proletaryanın mücadelesini veremeyeceklerini, proletarya partisinin bayrağı altına toplanmadan, proletarya partisi olmadan devrimin gerçekleşemeyeceğini söylemiştik. ABD emperyalizminin saldırgan askeri teşkilatlarının, CIA, FBI, MİT'in emri altındaki ordunun proletaryanın omuzdaşı olmadığını, askeri birliklerin ayaklanmasının (bile) devrim sayılamayacağını, ayrıca hiçbir 'cunta'cı eğilimin proletaryaya yarar sağlayamayacağını, böyle bir desteklemе hareketinin, Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizmine ihanet olacağını iddia etmiştik. Bu noktada tarih bizleri haklı gösterdi, yarın da gösterecektir" (agy, s.13).

(...)

"**P**roletarya partisi, ister istemez Marksizm-Leninizmden kaynaklanır. Proletarya partisi, Marksizm-Leninizmden, proleter enternasyonalizminden şaşmaz. Ezilen ulusların ve halkların ulusal kurtuluş hareketlerinde ve ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkında, ancak böyle bir parti yol gösterebilir, ve proletaryayı kurtuluşa götürebilir. Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizminden kaynaklanan proletarya partisi, 'toplumun maddi hayatının gelişmesinin doğurduğu ihtiyaçları doğru olarak ifade eden ileri bir teoriye dayanır, teoriyi hayata uygun bir düzeye yükseltir, bu teorinin harekete getirici ve yeniden şekillendirici gücünü son damlasına kadar bütün dünya halkları ve ezilen ulusları için kullanmayı görev bilir' (*SBKP (B) Tarihi*, s.140). (...)

"Sıkıyönetim Mahkemesi Askeri Savcılığının 1973/5 esas ve 1973/ 213 kararına itiraz olarak:

"Çağımızda ırk esasına dayanan örgütlenme, anti-komünist örgütlenmedir. Bu ezilen ulusları ve sınıfları emperyalist köleliğin boyunduruğuna götürür. Sınıf mücadelesini reddeden her örgütlenme hakim sınıfların işlerine ve emperyalizmin işine yarar. Ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkı uğrundaki mücadelede, bütün dünya halkları ve dünya sosyalist hareketi tanıktır ki, Bauerci, Buntcu, Spungerci... vs. çizgiler dünya sosyalist hareketi tarafından mahkum edilmişlerdir. Bu çizginin savunucuları Kürdistan milliyetçileri, devrimcileri, sosyalistleri komünistleri değil, faşistler, Naziştler, Türünlerdir. Benim için ise, bir Vietnamlı ile bir Çinlinin, bir zenci ile bir Kürdün, bir Türkle Bulgarın, bir Rus arasında hiçbir ayrıcalık yoktur. Bir kızılderilinin, zencinin dişleri, bir Çinlinin gözleri bir özgürlük bayrağı kadar güzeldir. Böyle bir ayırımı biz komünistler değil, ancak faşistler, Nazi ırkçılığının heveslerini kursaklarında taşıyanlar yaparlar. 'Doğu halkını bilinçlendirip davasına sahip çıkma, bu halkın demokratik haklarına devrimci yoldan kavuşma' sorununa gelince, bu Türkiye komünistlerini ilgilendirdiği gibi, Türkiye proletaryasının partisini de ilgilendirir. Bay Savcı, biz komünistler, milli meseleyi ortaya koymada kimseden çekinmeyiz. Hakim sınıflar zaten Türkiye proletaryasının düşmanlarıdırlar. Kendi parti programına milli meseleyi koyan parti, ne 'şoven duygularla cihazlanmış' ne Demirel, Türkeş, Feyzioğlu köpeklerinden, ne de ordunun bu konuda tutumundan çekinir. Milli meselede kim böyle bir kuşkuyu duyarsa, onun yeri hakim sınıfların yanı, hakim ulus burjuvazisinin şoven milliyetçiliğin bataklığı, dolayısıyla emperyalizme teslimiyettir. Başka bir deyişle, kim milli meselede böyle bir kuşku duyarsa, o komünist değil, o hakim ulus burjuvazisinin şoven milliyetçisidir, oportünisttir, revizyonisttir. Biz komünistler ise ABD ve AET emperyalizminin amansız düşmanı olduğumuz kadar, bu noktada taviz verenlerin de düşmanlarıyız.

"Biz komünistler çok iyi biliyoruz ki, ABD ve AET emperyalizmi dünyanın en saldırgan, en sömürücü, en emperyalist gücüdür. Sömürgeciliğin dayanağı ABD ve AET emperyalizmidir. Emperyalizm dünyadaki saldırgan savaşın gücüdür. O, can çekişen, geberen kapitalizmin faşist diktalarla hortlayan saldırısıdır. (...) Bay Savcı, dünya gericiliğinin en büyük beşiği, dünya halklarının birliğine, mücadelesine saldıran, dünya proletaryasını parçalamak isteyen, halkların düşmanı emperyalizm varoldukça, ona karşı biz komünistlerin mücadelesi sürecektir.

"Ezen ülkelerde işçilerin enternasyonalist eğitiminin ağırlık merkezini zorunlu olarak, ezilen ükelerin ayrılma ve bağımsız devlet olarak mevcut olma özgürlüğünün propagandası ve savunması teşkil etmelidir. Bu olmadan enternasyonalizm gerçekleşemez.

"Faşist dikta yönetimlerine karşı mücadelemiz bir an bile durmayacaktır" (*Savunma*, s.30).

TKP, *İşçinin Sesi* Lenincileri,
Değerli yoldaşlar,

İşte Kürt komünistlerinin parti anlayışı ve savaş anlayışı da Bolşevik Parti anlayışıdır. İlişkilerini menşevizmin reçetelerine göre değil, Marksizm-Leninizme göre ayarlarlar. Kürdistan'ın belli kesimindeki Kürt milliyetçilerinin onların sosyal şoven politikasına karşı çıkışları Kürt komünistlerini bağlamaz. Ama onlar Lenin'in ezilen ve ezen ulusların komünistleri için belirttiği görevlere sıkı sıkıya bağlıdır. Lenin'in belirttiği gibi "egemen ulusların sosyal demokratları o hak uğrunda, onun içtenlikle tanınmasını sağlama yolunda mücadele vererek, ezilen ulusların ayrılma hakkına sahip olmalarını istemelidirler; çünkü aksi takdirde, ulusların eşit haklarının ve uluslararası işçi sınıfı dayanışmasının tanınması boşuna lafazanlıktan başka bir şey olamaz ve iki yüzlülüğün daniskasıdır". (Lenin, *Doğuda Ulusal Kurtuluş Hareketleri*, s.153) Öbür yandan sosyal şovenler, menşevikler, ezilen ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkını savunmadıkları, ulusların ayrılma hakkına sahip olmaları için mücadele etmedikleri için, *Savaş Yolu*' nun sözde hak eşitliğini savunur görünmesi "lafazanlıktan başka birşey" olmadığı gibi onun tutumu "ikiyüzlülüğün daniskasıdır". Oysa biz komünistlerin görevi oldukça açıktır. Biz ezilen ulusun komünistleri olarak, "bütün ezilen ulusların işçilerinin egemen ulusların işçileriyle birleşip kaynaşmasına en büyük önemi" (Lenin) veriyoruz. Bütün uluslardan "işçilerin birliği, halkların kardeşliğini" savunuyoruz. Biz komünistler, ezilen ulusun işçilerinin ve köylülerinin Marksizm-Leninizm doğrultusunda, tüm ulusal dargörüşlülüklerden kurtulmaları, işçi sınıfının enternasyonalci dünya görüşüne sımsıkı sahip çıkmaları için savaşıyoruz. Kürt komünistleri, Kürt işçi ve köylülerini Kürt burjuva ve toprak ağaları miliyetçiliğine yaslatmak isteyen her akıma düşman oldukları gibi, onlar Marksizm-Leninizme ihanet ederek, hakim Türk milletinin hakim sınıflarının imtiyazlarına, ilhakçı politikaya boyun eğen "ve her zaman toprak ilhak edip başka ulusları ezmeye hazır olan kendi ulusal burjuvazilerinin müttefikleri" saflarında yer alan sosyal şovenlerin, menşeviklerin de amansız düşmanıdırlar. İki temel ve birbirinden kopmaz, ayrılmaz bağla bağlı görevle yüzyüze olan Kürt komünistleri, bir yandan Kürdistan kurtuluş mücadelesini ve hareketini, dünya sosyalist sistemine uluslararası işçi sınıfı ve ulusal kurtuluş hareketlerine bağlayan bağı anlamayan "dar görüşlülüğe" karşı savaşırken, öte yandan, Türkiye' deki egemen ulus şovenizmine karşı ezen ulusun gerçek komünistleriyle birleşerek mücadele etmek zorundadırlar. Çünkü "Böyle bir mücadele olmadan, ne ezilen ulusların proletaryasının takip edeceği bağımsız politikayı savunmak, ne de emperyalizmin devrilmesi için mücadelede, hakim ülkelerin proletaryası ile sınıf dayanışmasını savunmak mümkün olmaz" (Stalin, *Marksizm ve Milli Mesele*, s.138). İşte Türk ve Kürt komünistlerinin birlikte mücadelelerinin temeli budur.

Yaşasın Türk ve Kürt komünistlerinin birliği!

Kahrolsun faşizm, emperyalizm ve sömürgecilik!

Komünistçe
Demen Rowar

* Yanlış anlaşılmasın, FKP aracılığıyla.

**Buna engel, onların sosyal-şoven ve oportünist çizgisidir. Partiyi babalarının malı saymış olmalarıdır.

SBKP'nin 26. Kongresi 23 Şubat'ta toplanıyor

Önümüzdeki yıl, 23 Şubat 1981 tarihinde şanlı Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin 26.Kongresi yapılacak. Haziran ayı sonlarında SBKP MK Plenumu'nda tarihi kararlaştırılan Kongre için tüm Parti örgütleri şimdiden hazırlıklara başladı. Eylül ve Kasım aylarından itibaren Kongre delegelerinin seçimi için yerel toplantı ve konferansların yapılması kararlaştırıldı.

Açıklandığına göre 1 Nisan 1980 tarihinde SBKP'nin 17, 193, 376 üyesi vardı. Kongre'de her 3, 350 üyeyi bir delege temsil edecek.

MK Plenumu'nda okuduğu raporda SBKP MK Genel Sekreteri ve SSCB Yüksek Sovyet Presidyum'u Başkanı Leonid Brejnef Yoldaş, seçim öncesi kampanyanın Parti yaşamında canalıcı öneme sahip bir dönem olduğunu belirterek, komünistlerin şu görevlerine dikkati çekti:

Bugüne dek komünizm kuruculuğunda edinilen zengin deneyimlere dayanarak, çalışmaların her olumlu yönünü dikkatle geliştirmek; öte yandan, hem ekonomik yöneticilik düzeyinde hem de Parti çalışması düzeyinde varolan eksiklikleri eleştirisel bir gözle ele almak, Parti çalışmasının her yönüne — siyasal, örgütsel ve ideolojik gereken önemi vermek. 1981'in 11. Beş Yıllık Plan'ın ilk yılı olacağını hatırlatan Brejnef Yoldaş, hem 10. Beş Yıllık Plan'ın hedeflerini tamamlamak ve aşmak hem de yeni Plan'a iyi bir giriş yapmak için en büyük çabayı harcamak gerektiğini vurguladı. Bunda Kongre için düzenlenecek sosyalist yarışmanın da önemli bir rol oynayacağını belirtti.

Çeşitli ekonomik ve üretime ilişkin sorunlara da değinen Brejnef Yoldaş, özellikle emek verimliliğinin ve iş kalitesinin arttırılması üzerinde durdu.

Seçim kampanyasında Parti'nin uluslararası çalışmasının da önemli bir yer tutacağını belirten Brejnef Yoldaş SBKP'nin ilkeli Leninci barış ve yumuşama siyasetinden geri dönmeyeceğini, ama sosyalist anayurdun savunması için her önlemi almaya devam edeceklerini bildirdi. SBKP MK Plenumu'nun "Uluslararası durum ve Sovyetler Birliği'nin dış siyaseti" başlıklı kararı bu noktayı şöyle vurguluyor:

"Plenum, emperyalizmin ve diğer barış düşmanlarının entrikalarının, askersel üstünlük sağlama ve dünya üzerinde hegemonya kurmayı amaçlayan emperyalizmin planlarını boşa çıkarmak için sürekli uyanıklık ve devletimizin savunma potansiyelinin çok yönlü güçlendirilmesini gerektirdiğini belirtir."

Irak'ta Baas terörüne karşı savaş yükseliyor

Cellat Saddam Hüseyin'in başında bulunduğu Baas diktatörlüğüne karşı çetin bir savaşım yürüten Irak Komünist Partisi, ülkede estirilen terör dalgası üstüne bir bildiri yayınladı. Haziran'dan bu yana terörün doruk noktasına ulaştığını belirten bildiri, bütün aileleri topluca tutuklamaya varan kanlı hareketlerin ve vahşi işkencelerin sürdüğünü bildiriyor. Pek çok parti militanının işkencelerde öldüğü, onlarcasının hala "kayıp" olduğu belirtiliyor. Son terör kampanyasında kadınların da tutuklandığını vurgulayan bildiri, tüm özgürlük yanlısı güçleri işkencelerle, kanlı teröre ve idamlara karşı seslerini yükseltmeye çağırıyor.

Öte yandan Irak Komünist Partisi Merkez Komitesi İspanyol Komünist Partisi Merkez Komite'sine bir mektup göndererek, İspanyol Komünist Partisi Genel Sekreteri dönek Karillo'nun Şubat ayında Irak'a yaptığı bir gezide kanlı Baas yöneticileriyle sarmaş dolaş olmasını ve rejim yanlısı demeçler vermesini protesto etmiştir.

Sözkonusu gezide Karillo, Baas Partisi'ni övmüş, kendi partileriyle benzerlik taşıdığını belirterek, Arap komünist hareketine azgınca saldırmıştır. Arap komünist partilerini yeterince "milliyetçi" olmamakla, Sovyetler Birliği'ne kölece bağlı olmakla suçlamıştır.

Irak Komünist Partisi, Baas rejiminin komünistlere, Kürt ulusuna, tüm demokratik güçlere karşı kanlı bir saldırı içinde olduğu bir sırada, Karillo'nun bu demeçleri vermesinin Irak komünistlerine ağır zararlar vermekle kalmadığını, kendi partisinin saygınlığını da lekelediğini belirtiyor.

Irak Komünist Partisi İngiltere örgütünün, Irak'taki son gelişmeler üstüne bize gönderdiği mektupta özetle şöyle deniyor:

Değerli Yoldaşlar,

Dostça selamlarımızı sunar ve kardeş partinizin, Irak Baas Partisi'nin kanlı diktatörlük rejimine karşı Irak halkı ve Irak Komünist Partisi tarafından yürütülen savaşla gösterdiği dayanışmaya yüksek değer verdiğimizi belirterek, partimiz MK üyelerinden yoldaş *A.Muhtar Yassin*'in 15 Temmuz'da tutuklanmasına ilişkin bize ulaşan haberlere dikkatinizi çekmek isteriz.

Yoldaşımızın hayatı, Baas güvenlik ve haber alma örgütü zindanlarında büyük tehlikededir. Bu tutuklama, diktatörlük rejiminin, sözde genel seçimler ve "eşsiz Baas demokrasisi" propagandalarıyla birlikte son haftalarda barbarca tırmandığı terör kampanyasının bir parçasıdır. (....)

Değerli yoldaşlar, (....) sizi, Irak büyükelçiliğine, hayatı tehlikede olan *M.Muhtar Yassin* yoldaşın derhal serbest bırakılmasını isteyen, hayatından Irak hükümetini sorumlu tuttuğunuzu belirten ve Irak işçi sınıfı ve halkına, Arap, Kürt, ve diğer ulusal azınlıkların evlatlarına karşı sürdürülen toplu idam, öldürme, işkence ve zehirleme kampanyalarına son verilmesini ve Irak'taki tüm siyasal tutukluların serbest bırakılmasını isteyen bir mektup yollamaya çağırıyoruz.

Kardeş partinizin sarsılmaz enternasyonal dayanışmasına güvenimiz büyüktür. En derin saygılarımız ve dostça selamlarımızla,

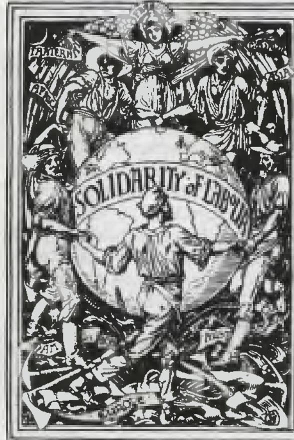
Irak Komünist Partisi
İngiltere Örgütü

AKEL Plenumu, Kıbrıs'ın kurtuluşu için ortak savaşımın yükseltilmesini istedi

Mayıs sonunda Kıbrıs Halkının ilerici Partisi AKEL'in bir MK Plenumu toplandı. 4. Olağan Plenum'dan bu yana Kıbrıs sorununa ilişkin gelişmeleri ele alan Plenum, özellikle toplumlararası görüşmelerin tekrar başlatılamaması üzerinde durdu. Bu konuda bir de karar yayınladı.

Karar Kıbrıs sorunundaki tıkanıklığın sorumluları olarak şu beş ana suçluyu gösteriyor; a) Emperyalizm, özellikle NATO emperyalistleri, b) Türkiye Hükümeti ve genel olarak Türk şoven çevreleri, c) Gerici Kıbrıs Türk yönetimi, d) Kıbrıs Cumhurbaşkanı ve onun hükümeti, d) Kıbrıs Rum siyaset çevreleri içindeki aşırı milliyetçi öğeler.

Karar, Türkiye'deki gerici çevrelerin "Kıbrıs sorununu halk yığınlarının dikkatini ülkenin içinde bulunduğu patlayıcı ekonomik, toplumsal ve siyasal bunalımdan uzaklaştırmak" için kullandıklarını vurguluyor, Kıbrıs'ın kurtuluşu için Kıbrıs Türkleriyle işbirliği ve ortak savaşımın zorunluğuna dikkati çekiyor.

İsrail KP 19. Kongresi 11 Şubat'ta toplanıyor

12 Temmuz 1980 tarihinde İsrail Komünist Partisi Merkez Komitesi, Merkez Kontrol Komisyonu'nun da katılımıyla 21. Plenumu'nu topladı. Plenum, İsrail Komünist Partisi'nin 19. Kongresi'ni toplama kararı aldı. Kongre tarihi 11-14 Şubat 1981 olarak saptandı. Plenum'da, siyasal durum üstüne bir konuşma yapan genel sekreter Meir Vilner yoldaş, ayrıca, İsrail KP ile SBKP, Bulgaristan KP Fransız KP, Yunanistan KP ve İtalyan KP arasında yapılan görüşmeler üstüne de bir rapor verdi.

KADININ KURTULUŞU PROLETARYANIN KURTULUŞUNA BAĞLIDIR

Gülveren — Ankara
Leninci Kadınlar—Manisa
Leninci Kadınlar- İzmir
Kıvılcım -Ankara
Konya Yıldızı--Konya
Şafak—Mersin
Bolşevik Kadınlar—Turgutlu
Komünist Kadınlar — Turgutlu
Leninci Kadınlar — Ankara

Yaz Taarruzu sapla samanı ayırıyor!

Ülkemizin yaşadığı devrimci durum kadroların daha savaşkan, daha kararlı olmasını gerektiriyor. Kadroların çelikleşmesi, başta Yaz Taarruzu çalışması ile pekişiyor. Bu konuda *İşçinin Sesi*'nin getirmiş olduğu açınımlar çalışmalarımıza güç katıyor.

Partimizin Leninci çizgisinin getirmiş olduğu ilkeler doğrultusunda kadın yoldaşlarımız da fabrikalarda, tarlalarda ve geceleri çalışarak saptanan hedefleri aşıyorlar. Oportünizme ve burjuvaziye karşı Yaz Taarruzu başarıyla sürüyor.

Yaz Taarruzu sapla samanı ayırıyor.

Yaşasın Leninci TKP!

Komünist Kadınlar

Kadın Muhabir Guruplarında örgütleniyoruz

Kadınlar kapitalizmin gelişmesi ile birlikte toplumsal yaşamın içine daha fazla çekilmişlerdir. O zamana kadar evinde hapis olan kadın, daha az kas gücü isteyen makinalı sanayinin gelişimi ile birlikte işçi-emekçi olmuştur. Kapitalizm bir yandan "aile bütçesine katkı, ek iş" diye daha çok kadını ve çocuklarını çalışmaya çekerken diğer yandan daha az ücret ödeyerek kendine ucuz emek sağlar. Ama aynı zamanda kapitalizm kendi aleyhinde işler. Üretim içine çektiği işçi-emekçi kadınların siyasal ve toplumsal yaşama daha duyarlı olmalarına neden olarak, onların kapitalizme karşı savaşan proletarya ve diğer devrimci güçlerin cephesine çekilmelerini istemeden hızlandırır.

1824'de ABD'nin Rhode Island eyaletinde yeralan grevde, 8 Mart 1857'de New York'da konfeksiyon ve dokuma sanayinde çalışan kadın işçilerin eşit işe eşit ücret ve 10 saatlik işgünü için yaptıkları grevde, 1871 Paris Komünü'nünde Paris emekçi kadınlarının yiğit direnişinde işçi-emekçi kadınların savaşımının gelişimini izlemekteyiz. Bu savaşları kadın örgütlenmesinin ilk filizleri izledi. 1907'de Stuttgart'ta yapılan Uluslararası Sosyalist Kadınlar Kongresi'nde tüm kadınlara seçme hakkı için Clara Zetkin ve Luise Zietz'in savaşımı, 1910'da Kopenhag'da yapılan 2. Uluslararası Sosyalist Kadınlar Kongresi'nde Clara Zetkin'in önerisi ile 8 Mart'ın Uluslararası Kadınlar Günü ilan edilmesi, 1917'de Rusya'da işçi-emekçi kadınların devrim mücadelesine katkıları dünya çapında savaşımın aldığı yolu göstermektedir. Bugün de devrim savaşımı veren ve devrimini yapmış ülkelerde kadınların savaşıma katkıları büyüktür ve zorunluluktur.

Alman faşizmini izleyen yıllarda özellikle savaşın kadınların üstündeki korkunç etkileri, kadınları savaşa ve faşizme karşı birleşmeye yöneltti. Uluslararası Demokratik Kadın Federasyonu (UDKF) bu amaçla kuruldu.

Kadın örgütlenmesinin bu gelişimi karşısında burjuvazi de boş durmadı. Kadın yığınlarının kaynağının farkında olmadıkları çifte sömürünün yarattığı tepkilerden yararlandı. Feminizm adı verilen görüşü yaygınlaştırmaya çalıştı, ya da Türkiye'de olduğu gibi kadınların "hayır dernekleri"nde toplanmasına, kadın hareketini gerçek yolundan saptırmaya çalıştı. Feminizm kadını erkeğe düşman eden, kadın ve erkeğin kaba eşitliğini savunan bir görüştür. Böylece kadın erkek birarada devrim için örgütlenme engellenecek, sınıflar savaşımı kadınların gözünde kadın-erkek çatışmasına döndürülecekti.

Türkiye'de de egemen sınıfların kadınlarının oluşturdukları derneklerin asıl amacı kadınların savaşımın toplumsal ve ekonomik temelinden soyutlamak olmuştur. Devrimci durum yaşayan Türkiye'de kadın yığınlarında da bir uyanış başladı. Bunun sonucu geniş kadın yığınlarını kucaklayacak bir kadın örgütlenmesine gereksinim doğdu. 1975'te kurulan İKD bu amaçla yola çıktı. Ancak devrimci durumun varlığını yadsıyan, CHP kuyrukçuluğundan "inatla" vazgeçmeyen menşevik yöneticilerin tutumu kadın hareketinde de değişmeyecekti, değişmedi. Hem örgüt içinde hem de yığınlar arasında yapılan tüm çalışmalarda oportünist bir çizgi izlendi. İKD de CHP'nin kuyruğuna takıldı. CHP ile ortak düzenlenen bir mitingte en aktif üyeler bile "Yaşasın Ecevit" sloganını attılar. Devrim sözü unutturulan, kısır toplantıları, karanfillerle uğraştırılan kadroların bilincinin hızla düşmesiyle geniş kadın yığınlarına doğru çözüm gösterilemedi. Türkiye'de kadın hareketinde önemli bir aşama olan İKD böylece oportünistler eliyle iflasa itildi.

Bu arada "sol"lar da Yürükoğlu Yoldaşın belirttiği gibi kördeğmeğini bellemişçesine, sınıf bilinci vermeden, devrim sözcüğünü ağızlarına sakız ederek kadın çalışmasını para toplama ve gazete satmaya indirgediler.

Sağ ve sol oportünistler bu perspektiflerle yola çıktıklarından kadınların girişkenliklerini, devrimci enerjilerini kısıtlayarak işçi-emekçi kadınların devrimci potansiyelini patlatamadıkları gibi sınıf bilinçlerini sulandırdılar.

Önümüzdeki görev, toplumun yarısı olan işçi-emekçi kadınları işçi sınıfı hareketine kazanmaktır. Biliyoruz ki devrimimizin başarısı kadınların katılımına bağlıdır. İşçi-emekçi kadınları sınıf savaşımına aktif ve yığınsal katılımını sağlamak için çalışmalarımızda, kadın olmalarından gelen sorunlarıyla, istemlerini, işçi sınıfının istemleriyle birleştirebilirsek proletaryanın yanına kazanmış oluruz.

TKP Leninciler Konferansı Kararları ışığında savaşımı kavratmak, eylemlere aktif katılmalarını sağlamak, doğal kadrolardan ajitatörler yetiştirmek ve istemlerimizi sosyalizme açılan İDHD'ne bağlamak ve İDHD'nin kadınlara getireceklerini somut olarak göstermek için çalışmalıyız.

Bugün mahallerde *İşçinin Sesi*'nin kadın örgütlenmesi hızla yayılıyor. Kadın muhabir guruplarında kadınlar Leninci mantığı kavramak için tüm çabalarıyla çalışıyorlar ve çevrelerindekilere de bunu kavratmak, Leninci saflara çekmek için vargüçle çalışıyorlar. Tüm mahallelerde Leninci kadınlar gece nöbetlerde, devletin kolluk güçleriyle çatışmalarda en ön saflarda yerlerini alıyorlar. KMG'larında örgütlenen işçi-emekçi kadınlar ve bunlar arasından çıkan kadrolar her geçen gün sağlamlaşıyor, çelikleşiyor. KMG'larında örgütlenen işçi-emekçi kadınlar en önde gelen görevlerinin Leninizmi öğrenmek, öğretmek ve hayata geçirmek olduğunu kavramış ve burjuvaziye korku salan bir kadın hareketi için tüm güçleriyle çalışmayı amaç edinmiştir.

Tüm işçi-emekçi kadınlar *İşçinin Sesi*'nin Leninci saflarında birleşin!

Kadın muhabir guruplarını güçlendirelim!

Evlat acısı faşizmi ininde gebertmeden son bulmaz!

Leninci Kadınlar

Ankara'da Leninci kadınlar Yaz Taarruzu bülteni

Yoldaşlar,

Ankara'da Leninci kadınlar Yaz Taarruzu çalışmalarıyla ilgili bir bülten çıkardık. İlk kez çıkarıyoruz ve daha iyi bültenler, daha iyi yazılar için çalışacağız. Yaz Taarruzu'nda Leninci kadınların gücünü göstereceğiz. Amacımız tahahütlerimizin ve örgütsel hedeflerimizin üstüne çıkmaktır. Bu bülteni 15 günde bir çıkaracağız.

Devrimci selamlar.

Mahallelerden diyorlar ki:

Bu yıl Türkiye çapında ilk kez uygulanan Yaz Taarruzu çoşkuyla karşılandı. Herkes örgütümüzü güçlendirmek, ideolojik gücümüzü maddi güce çevirmek doğrultusunda canla başla çalışıyor. Önceleri sadece kendi kendine düşünen arkadaşlar Yaz Taarruzu'nun önemini kavradıkça bu hantallıktan kurtulup yeni yeni yollar buldular. Tüm özverilerini gösterip, olanaklarını seferber ettiler.

"Bizler Piyangotepe Leninci kadınları olarak YAZ TAARRUZU çalışmalarına başladık. Çeyiz sandıklarımızı açtık. Saçlarımızı kesip sattık. El emeğimiz göz nurumuz olan elişleri yaptık. Dikiş diktik. Bunun yanında mahalleler arası ortak işler yaparak kollektif çalışmayı yaşama geçirdik. Eğitimlerimizde *İşçinin Sesi* ve Lenin'i okuyup özümsemeye başladık.

Başlamak bitirmenin yarısıdır. Bu sosyalist yarışmayı en önde bitirmeye kararlıyız."

"Seyranbağları Leninci kadın hareketi Yaz Taarruzu çalışmalarına başladı. Devrimci özverimizi yükseltmek, örgütümüzü güçlendirmek amacıyla yola çıktık. Altınlarımızı sattık, çeyizlerimizi örgütümüz için sandıklarından çıkardık. Kafalarımız Yaz Taarruzu'na en büyük katkıyı nasıl yapabiliriz sorusuyla dolu. Yeni yollar, yöntemler bulmak için çalışıyoruz.

Herşey Yaz Taarruzu için!"

"Bizler Esertepe-Yayla Mahallesi Leninci kadınları olarak bu yıl ülkemizde ilk kez yapılmakta olan Yaz Taarruzu'na büyük bir çoşkuyla başladık. Hedefimiz örgütümüzün güçlendirilmesidir. Yaz Taarruzu 30 Haziran-31 Ağustos olmak üzere iki ay sürelidir. Bu iki ay boyunca devrimci özverimizi göstererek, örgütümüze en büyük katkıyı sağlamak için çalışmaya başladık. Gözleme ve ayran yapıp satıyoruz, çeyizlerimizi altınlarımızı verip elişleri yapıyoruz. Yani 'olanaklar elverdiği kadar eylem' değil, 'eylemin hareketin gerektirdiği kadar olanak yaratmak' anlayışını hayata geçiriyoruz. Yaptığımız eğitimlerde de Leninci ideolojimizi kavrıyor ve kavratıyoruz. Çünkü biliyoruz ki Yaz Taarruzu örgütümüzün güçlenmesi için dönüm noktası olacaktır. Bunun için tüm işçi-emekçi kadınları, anaları, bacıları Yaz Taarruzu'na katılmaya çağırıyoruz. 'Kişisel devrimci özveri olmaksızın devrimci savaşım olamaz'.

Haydi Yaz Taarruzuna!"

GENÇLİK HALKIMIZIN GELECEĞİDİR!

Kızıl Genç—İzmir
Genç Muhabirler Gurubu—İzmir
Kızıl Işık—İzmir
Genç Partizan—Ankara
Kızıl Filizler—Ankara
Kızıl Bayrak—Ankara
Kızıl Yıldız—Ankara
Savaş Bayrağı—Ankara
Kızıl Bahçe—Ankara
Kıvılcım—Ankara
Kızıldoğan—Ankara
Devrim Ezgisi—Ankara
Devrim Dalgası—Ankara
Genç Militanlar—Zonguldak
Ortaöğretim—Turgutlu

Gazi'li Lenincilar durdurulamaz

Gazi Eğitim'de Lenincilere menşeviklerin saldırısı yoğunlaştı. 4-5 yüksek okul devrimcilerinin toplandığı, demokratik bir mevzii olan Fen işleri bölgesinde, onbeş kadar menşevik, polislerin önünde iki Lenınciye saldırdı. Saldırılarını boşa çıkarttık. O sırada *Devrimci Yol*'cular gelip kavgayı ayırdılar. Menşeviklerin saldırısı buram buram provokasyon kokuyordu.

Gazi Eğitim'de menşevikler bir dağılma, toparlanma süreci izliyorlar. Bir hafta Lenincilere saldırarak tabanlarına hem gaz verdiler hem de bu süre içinde bir arada tuttular. Fakat bu toparlanmaları ancak bir hafta sürdü. Bir hafta sonunda tekrar dağılma sürecine girdiler. Menşeviklerin saldırısı Gazili Lenincilere idman vermekten öte gitmiyor.

Menşeviklerin saldırısı Gazili Lenincilerin savaşımını durduramaz!

Oportünizme karşı savaş burjuvaziye karşı savaştan ayrılmaz!

Devrim Dalgası

Devrimci durum bunalımları arttırıyor

130. sayının ÇEK-AL'ında yayınlanan Yürükoğlu yoldaşın yazısı gerçekten Türkiye'nin içinde bulunduğu ortamı yansıtıyordu. Sol örgütlerin içinde bulundukları bunalım, TKP'nin yönetiminin oportünizme batması, Türkiye devrimci cephesinin zayıflatmaktadır. Devrimci durumun varlığı bu örgütleri çıkmaza sokuyor, tıkanıklığa yol açıyor. Çoğu örgütler bölünüyor, kadrolarını yitiriyor, genellikle bunlar siyaseti bırakıyor. İşte bunların son örneği *Kurtuluş*'ta yaşandı. *Kurtuluş* siyasetinin İzmir bölgesinde bazı üst düzeyde kadroları örgütten atılmışlar. Konuştuğumuz *Kurtuluş*'çu arkadaşlar, atılan kişilerin "hizipçilik yaptıklarını, etraflarına bir gurup oluşturmaya çalıştıklarını" söylüyorlar. Aralarına "profesyonel devrimcilik" konusunda ayrılık çıkmış. Atılanların bazıları siyaseti bırakmış.

Neden ne olursa olsun, bunlar devrimci örgütlerde önemli bir bunalım yaşandığını gösteriyor.

Kızıl Işık

DEVRİM İÇİN İŞÇİ KÖYLÜ BAĞLAŞIKLIĞI

Tırpan — Salihli
Köylü — Turgutlu
İ.S. Köylü M.G. — Turgutlu

Köylüler düşmanlarını tanıyor

Türkiye'de 1968'lerden beri devam eden ekonomik ve siyasal bunalımlar son yıllarda artık dayanılmaz ölçülere vardı. Köylünün ürettiği malın taban fiatı, ihtiyacının çok altında, işçinin aldığı ücret tüketim maddelerinin fiatlarının çok altındadır.

Köylüler son 22 aylık CHP iktidarının kendilerine hiçbirşey getirmediğini görünce artık kimlerin ne olduğunu, nasıl aldattıklarını gördüler. Bunalımlardan kurtulamamanın çaresizliği içinde kıvranırken, kin ve nefretlerini senelerden beri içlerinde saklamanın yararı olmadığını görerek dışarıya yansıtmaya başladılar.

Burjuvaziye karşı bu kin ve nefreti nasıl dışarı yansıttıklarını bir örnekle açıklıyalım.

Türkiye'de dönüm noktası olarak baktığımız 1 Mayıs'ın hemen öncesinde Turgutlu'nun bir köyünde gençler bir yazılama yapıyorlar, yazılamadan sonra köyde bulunan AP'li bir gerici, kendisinin de geleceğinden korktuğu için, şimdi ne yaptım yaptım hesabıyla köylüleri jandarmaya ihbar ediyor. İhbardan sonra faşist yüzbaşı köyden bir çok kişiyi içeri aldırıyor. İçeri alındıktan sonra her zaman olduğu gibi falakadan tutun da ana-avrat küfürler, konuşturamayınca da silah çekmelere kadar işkenceler yapılıyor. İşkenceleri faşist yüzbaşı kendisi yapıyor. Bu arada işkenceleri gören jandarmalar, sınıfsal konumlarından doğan kin ve nefretlerini yüzbaşıya küfürlerle hemen belli ediyorlar. Bütün bunlardan sonra yüzbaşı konuşturamadığı çocuklara kendi hazırlamış olduğu ifadeyi gözlerini bağlıyarak imzalatıyor. Bu çoçuklarla aynı sırada içeriye alınan iki faşisti de misafiriymiş gibi ağırlıyor. Aralarında yüzbaşının en iyi dostlarından biri olan Ahmet Tuncel isimli faşistin de bulunduğu faşistlerle yüzbaşı iki saat karakolda sohbet ediyor.

Hepimiz, bütün köylüler, işçi sınıfı patlama yapacak, omuz omuza savaşacağız diye bekliyoruz.

Köyün ihtiyar heyeti, devrimci çoçukların yakalanmasından sonra faşistlerin de köye yazı yazdığını bildirip, onlardan da şikayetçi olduklarını söylüyor. Karakolda ne kadar taraf tutulduğu faşistlerin salınmasıyla daha çok belli oldu.

Daha sonra devrimciler mahkemeye çıkarılıyor. Mahkemede "bize işkence edildi. Ana-avrat küfredildi, silahı dayadılar, gözümüzü bağladılar ifadeyi öyle imzalattılar" diyorlar. Onlar da biliyor yüzbaşısı, savcısı, kaymakamı, emniyet amiri, belediye reisinin birlik olduğu bir ilçede böyle ifadelerin geçersiz olduğunu, ama bunu gözleriye gördükten sonra daha da doğrulanmış oldu. Bazı arkadaşları ise takip etmek maksadıyla bırakıyorlar. Köyün halkı üç kişinin içeri alınmasıyla ilgili olarak sürekli savcıya başvuruyorlar. Savcı ise "Ben onları tutuklamayacaktım ama o anda vali vardı onun için tutukladım" diyerek köylüleri aldatacağını sanıyor. Ama köylüler aldanmıyorlar. Hemen mahkemeye itiraz dilekçesi yazıyorlar. Dilekçenin de kabul edilmediğini görüyorlar. O zaman mahkemeye kadar beklemeyi kabul ediyorlar. Kendilerine avukat meselesini açtığımız zaman henüz burjuva etkisini üzerlerinden atamadıklarından buna önce yanaşmadılar, ama çocuklar mahkemeye çıktıktan sonra da tutukluluklarının kaldırılmadığını görünce bize inandılar. Kime daha iyi güvenileceğini anladılar, avukat işini hallettiler. Bundan sonraki ilk mahkemede çıkacak gözüyle bakılıyor.

Bütün bunlardan sonra köylüler daha önce hissettikleri şeyleri kendileri yaşayarak çok daha iyi anladılar. Karakollarda adliyeler de kimler var, kime işkence ediliyor, öğrendiler. Bundan sonraki savaşlarda daha aktif, daha bilinçli olmak gerektiğini öğrendiler. Kendi kurtuluşlarının işçi sınıfıyla devrimci bağlaşıklık yapmakla olacağını anladılar.

Faşizmi ininde geberteceğiz diyen köylülerden bütün dünya işçi sınıfına selam!

Işçi köylü gençlik elele haydi direniş komitelerine!

İşçinin Sesi Köylü Muhabir Gurubu

Tütün üreticileri iliğine dek sömürülüyor

Ülkemizde üretilen tütünün yaklaşık %75'i Ege bölgesinde üretilmektedir. Egeli üreticiler bu yıl geçen yıla oranla çok daha kötü durumdalar. Örneğin Turgutlu bölgesinde birinci kalite tütün (uç ve uç altı) 65-85 lira arası fiatla alınmaktadır. Piyasa zamanı yapılacak ayarlanmada baş fiyatın ise 150 TL olması beklenmektedir. Demek ki aracılar bizim sırtımızdan 65-85 TL. kar yapacaklardır.

Üreticinin durumunu ağırlaştıran bir başka neden de düşük ve geç verilen kredilerdir. Geçen yıl bir üretici örneğin 20.000 TL kredi alırken bu yıl 3000 TL azını, ancak 17.000TL kadar alabilmektedir. Ayrıca kredilerin geç verilmesi üreticileri tekelcilerin kucağına itmektedir.

Tütün üreticilerinin durumu gerçekten dayanılmazdır. Hakkımızı nasıl alacağız? Burjuvazinin karşısında boyun büküp "Ne olursunuz, bir sizin emirlerinizi hep yerine getirdik, 1 Mayıs'larda İstanbul değil, İzmir dediniz, pekiyi dedik. İzmir değil, Mersin, hem de Türk bayrağı altında, İstiklal Marşı söyleyerek dediniz, yine pekiyi dedik. Şimdi allah rızası için kredimizi verin, biraz daha artırın diye yalvararak mı? Yoksa savaşarak, *zorla* mı? Burjuvazi hiçbirşeyi isteyerek vermez. Onun için diyoruz ki;

Tütünde sömürüye son!

Köylüler silahlanın, işçilerle devrime hazırlanın!

Köylü

İŞÇİ MUHABİR GURUPLARI

Bolşevik — İzmir
Toprak — Turgutlu
Keskin Orak — İzmir
Kızıl Bahçe — Ankara
Kızıl Güneş — Ankara
Kızıl Taşlar — Ankara
İmalat-ı Harbiye — Ankara
Tave Sur — Ankara
Kavga Arkadaşları — Ankara
Kaptan — Samsun
Maden — Ankara
Birlik — Salihli
Kızıl Ulak — İzmir
Fırın İşçisi — Turgutlu
Kızıl Pençe — İzmir
Devrim Kervanı — Samandağ
Ozan Öncü — İzmir
Günlük Haber — Manisa
Cezaevi Dayanışma — Turgutlu
Kule — Manisa
Kızıl Lale — Mersin
Kızılırmak — İstanbul
Kızıl Hukuk — Turgutlu
Kızıl Kalem — Samandağ
Mahalle — Ankara
Kızıl Makine — Samandağ
Vuran Eller — Ankara
Kıvılcım — Ankara
Leninci Birlik Komünü
Kömür — Zonguldak
Kızıl Çelik — Orhangazi
Düsseldorf — Almanya
Kızılordu — Mannheim

İşçi sınıfına saldırıları ezeceğiz

Yoldaşlar Türkiye komünist hareketi büyük bir karmaşıklık, dağınıklık ortamından sıyrılıp netleşme çizgisine doğru bir eğilim gösteriyor. Bu eğilim büyük ölçüde nesnel şartların zorlamasından ve TKP Leninci güçlerinin Türkiye komünist hareketine getirdiği Marksçı-Leninci yaklaşımdan kaynaklanıyor. Kendi içinde farklı yaklaşımlar da taşısa bugün Türkiye devrimci hareketi iki ana çizgi üzerinde temelleniyor:

Birincisi, ülkemizdeki devrimci durumu doğru değerlendirip devrim için savaşanlar; ikincisi, özünde legalizmi savunan, liberal burjuva kuyrukçusu pasifistler, teslimiyetçiler.

Türkiye'de oportünizm, ekonomik ve siyasal krizin yükselmesine paralel olarak açığa çıkıyor. Hızla yükselen devrimci durumun gerisinde kalan oportünistlerin batış sürecini hızlandırmak, Lenincilerin, Türkiyeli tüm komünistlerin acil görevlerindendir. Çünkü devrimimizin önündeki en büyük ideolojik engelin biri oportünizm, ötekisi liberal burjuvazidir. Bugün en acil görevimiz oportünizmi mahkum etmek, siyasal hayattaki boşluğu liberal burjuvaziye kaptırmamaktır. Siyasal yaşam boşluk tanımaz, biz doldurmazsak başkası doldurur. Bunun en yakın ve canlı örneğini İran'da mollaların iktidara gelmesiyle yaşadık.

Türkiye'de oportünizm geriledikçe daha tehlikeli olmaya başladı. Kendi tükenmelerini maskelemek için oportünist birliği ön plana aldılar. TİP-TSİP-TKP olarak BİP (Birleşik İşçi Partisi) adı altında yeniden güçlenmeyi deniyorlar. Devrimin önüne daha güçlü bir engel çıkarmayı hesaplıyorlar. Fakat bu partilerin içindeki dürüst unsurların ayrılacağını, oportünistlerden kopacağını her parti kendi içinde görünce, bu oportünist birlik şimdiden teklemeye başladı. Tabanda bu birliği kabul etmeyenler çoğunlukta. Şimdi bu unsurları ikna etmenin yollarını arıyorlar. Artık demagojik militanlık ta pek tutmuyor. Bu tür militanlıkları pratikte pek çabuk iflas ediyor. Türkiye'nin her yeri barut fıçısı, her taraf kaynıyor. Taban bu olaylar karşısında sessiz kalmaktan rahatsız, huzursuz, "birşeyler yapılmalı" diyor. Bunca baskı, saldırı, işkence karşısında niye susuluyor diye içten içe isyan ediyor. Oportünistlerin bütün olup bitenlere provokasyon mantığıyla yanaşması, "anarşizm, goşizm" demesi tabanı tatmin etmekten, onları buna inandırmaktan çok uzak.

Faşist köpeklerine T. Maden-İş genel başkanı Kemal Türkler'i öldürten egemen burjuvazi, öyle görülüyor ki, topyekün saldırıya hazırlanıyor. Bu eylemiyle işçi sınıfının 1 Mayıs'tan sonraki durumunu iyi değerlendirmek, kendi topyekün saldırı hareketini ona göre ayarlamak istiyor.

Kemal Türkler'in öldürülmesi tüm devrimcilerde derin bir etki yarattı. Menşeviklerin yanında yer alan kişiler bile, merkezi bir açıklama olmadan önce "Bugüne kadar aman provokasyona gelmeyelim, aman provokasyon olmasın dedik, yetti artık. Bu iş biter" diyebildiler. Aynı akşam liberal burjuvazinin sözcüsü Ecevit'in Maden-İş genel merkezine gidip, baş sağlığı dileyip, olay karşısında ne yapılıp, nasıl davranılacağını açıklayan konuşmasını televizyon verdi. Bu kişiler bu öneriyi kabul etmediler, hatta Ecevit'e küfür ettiler. Ecevit "bu bir tuzaktır, provokasyondur, oyuna gelmeyin, sağduyulu olun" dedi. Türkler'in bulunduğu yerin anlamı çok büyüktü. Türkler, Türkler olduğu için değil, işçi sınıfında, devrimci harekette temsil ettiği yer nedeniyle hedef seçildi. Bu hareket, tüm işçi sınıfına indirilmiş ağır bir darbe, bir meydan okumadır. Böyle bir olay karşısında sessiz, pasif kalmak resmen teslim olmak demekti. İşçi sınıfına, devrime ihanet demekti. Fakat menşevikler sayesinde tam da öyle oldu.

Türkiye'de yeri yerinden oynatacak, burjuvazinin belini kıracak eylemlerin, hareketlerin konulması gerekirken, hem liberal burjuvazi böyle bir eylemi kabul etmediği için, hem de böyle bir mücadeleden korktukları için menşevikler uslu durmayı yeğlediler. Bununla da kalmayıp Kemal Türkler'in cenazesini sıkıyönetim komutanlığının izni çerçevesinde, Ecevit'in "sağduyu" anlayışıyla kaldırdılar. Kemal Türkler'in tabutunu işçilerin omuzlarında taşımasını engellediler. 27 yıldır işçilerin içinde olan Kemal Türkler'i işçilerden koparıp burjuvaziye teslim ettiler. Oysa yüzbinler İstanbul'da başkanları Kemal Türkler'e karşı son görevlerini yerine getirmeye, onu kendi nasırlı elleriyle Merter'den alıp camiye, oradan mezarlığa götürmeye gelmişti. İşçi sınıfımız bunları yaşadı, bunları unutmayacak. Hesabını tüm oportünistlerden, sıkıyönetim araçlarından inmeyen ve sıkıyönetim görevlisi mi, DİSK genel sekreteri mi, ne olduğu belli olmayan F. Işıklar'dan ve bunun gibilerden soracak.

Oportünizme karşı savaş burjuvaziye karşı savaştan ayrılmaz!

Oportünizm yenilmeden burjuvazi yenilmez!

Yaşasın proletaryanın kurtuluşu için savaşanların mücadelesi!

Yaşasın *İşçinin Sesi!*

Kızıl Bursa

İşçiyiz güçlüyüz çünkü Leninciyiz

Değerli dostlar,

Bizler Ankara'nın ... sitesinde çalışan genç işçileriz. *İşçinin Sesi*' nin görüşlerini, ilkelerini Türkiye somutundaki tahlillerini benimsiyoruz.

İşçinin Sesi'nin önümüze koyduğu Lenınci ilkeler ve görevler doğrultusunda *Militan İşçiler Muhabir Gurubu* olarak halkımızın savaşı, devrim için sonuna dek savaşacağımızı duyuruyoruz. *İşçinin Sesi*'nin işçi militanları olarak gazetemize sürekli olarak haber ve yayın göndereceğiz

İlk haberimiz şöyle: menşevikler, özellikle menşevik İKD'liler mahallelerden grevci işçilere yiyecek toplamaktalar. Bu şu açıdan çok önemlidir; ülkemiz iç savaşı anımsatan olaylarla kaynarken menşevikler işçileri zavallı, mahsun birer "fukara" olarak görüyorlar. İşçileri savaşa sürmüyorlar, işçilere aç kalmamanın garantisinin ve kurtuluşumuzun devrimle olduğunu söylemiyorlar. İşçilerin mücadelesini ekonomik grevlerle sınırlıyorlar. Bu menşevik ideolojinin kaçınılmaz bir sonucudur.

N. Hikmet yoldaşın, "yarın yanağından gayrı her yerde, her şeyde hep beraber" sözüne katılıyoruz. Biz işçilere yardım toplanmasına karşı değiliz. Ancak bugün sorunun ekonomik, pasif grevler yapmak olmadığını söylüyoruz.

Halkımız barikatlarda savaşırken işçilerin mücadelesini pasif yasal, ekonomik grevlerle sınırlayan menşevik anlayışa karşıyız.

Menşeviklere doğruluk payı tartışılmayan bir ata sözü hatırlatalım. İnsanlara ekmeğin nasıl yendiğini değil, nasıl kazanıldığını öğret.

İşçiyiz, güçlüyüz, çünkü Leninciyiz.

Militan İşçiler

Menşevikler burjuvazinin borusunu öttürüyor

Kemal Türkler'in öldürülmesinden sonra Fehmi Işıklar, sıkıyönetim bildirisi niteliğinde bir açıklamada bulundu. Cenaze töreninde slogan atılmayacağını, pankart taşınmayacağını vb. tembih etti. *TKP'nin Sesi*, işçi sınıfının işi bırakma ve direniş eylemlerini bir yandan CHP'ye yaranmak için kullanırken, diğer yandan direnişin cenazenin kaldırılmasına kadar süreceğini ilan etti. Sorunun siyasal yönünü atladı, sendikal düzeyde tuttu. Ecevit'e akıl vermeye devam etti. Olayı, sosyal-demokrasiye biraz daha yamanmak için istismar etti. Hemen ardından Ecevit, devletin faşistleştirilmesine yönelik 4 yasa tasarısı konusunda Demirel'le anlaştı. İstanbul'da yatıştırdığı oportünistleri ve yığınları ikna edebilmek için muhalefet edebiyatını sürdürdü.

Halkın öfkesini ve ayaklanmasını bastırmak için menşeviklerin ve sosyal-demokrasinin bundan daha büyük bir ihaneti olamaz.

Bu son olayda görüldüğü gibi aşağıya çıkardığımız diyalog menşeviklerin, nesnel olarak, burjuvaziyle aynı yönde hareket ettiklerini gösteriyor:

Menşevikler (ve tüm liberal politikacı ve sendikacılar):

— Üç beş teröristin giriştiği eylemden bizi nasıl sorumlu tutarsınız? Biz, böyle yöntemlere kesinlikle karşıyız. İşçi sınıfı barıştan yanadır. Tüyler ürpertici bu ortam bir an önce bitsin istiyoruz.

Hükümet ve sıkıyönetim:

— Bunun farkındayız. Ama işçiler sizin insiyatifiniz dışında, öfkelerini dışa vurarak eylemlere girişiyorlar. Bu, çok tehlikeli boyutlara ulaşabilir. Onun için bu gidişin önüne geçmek istiyoruz. Siz bu konuda ne yapabilirsiniz?

(Menşevikler (ve tüm liberal politikacı sendikacılar):

— Bir yandan genel grev, mücadele vb. gibi sözlerle işçilerin öfkesini yatıştırmaya çalışıyoruz. Diğer yandan devrimci kabarışı en ucuz yoldan kapatmaya çalışıyoruz. Ayaklanmayı elimizdeki tüm konum ve olanaklarımızla kuşatmaya çalışıyoruz. Daha başka ne yapabiliriz ki? Buna rağmen önleyemezsek suç bizde midir?

İŞÇİ MUHABİR GURUPLARI

Hükümet ve sıkıyönetim:

— Sizin çizdiğiniz plana katılmamak elde değil. Slogansız, pankartsız cenaze merasimine, davullu zurnalı grevlere, bu haliyle tüm sendikaların açık tutulmasına, parlamenter düzenin devam etmesine (çünkü bizim lehimize yasalar çıkarmaya devam ediyorlar) dünden razıyız. Bize faşist diyorlar. Oysa gördüğünüz gibi yasal yollardan dışarı çıkmıyoruz. Bizi asıl düşündüren ülkede süregiden ekonomik-siyasal bunalım. Bunun için tüm partilerimiz birleşmenin bilincinde.

Menşevikler:

— Zaten biz de, ülkedeki demokrasiyi koruma savaşımını başa aldık. Bütün tehlikeler, dıştan, ABD ve NATO yoluyla sokulmak isteniyor. Bunlar ülkemizde Demirelleri kandırarak kendi emellerini gerçekleştirmek istiyorlar. Demirel ABD'nin oyununa geliyor. CHP, AP'nin oyununa geliyor. Yığınlar CHP'nin oyununa geliyor. Amerikancı çevreler, ilerde yarıaskersel bir diktayla faşizmi de getirebilirler. Biz buna karşı (MSP, CHP de dahil) en geniş demokrasi güçlerinin birliğini sağlamaya çalışıyoruz. *İşçinin Sesi*'nin yaptığı ayaklanma çağrısının bir çılgınlık, bir içsavaş kışkırtıcılığı olduğunu ve bunun, eylem birliğini sağlamak gibi zor bir görevi atlamak anlamına geldiğini her fırsatta belirtiyoruz.

Kömür

Liberal yanılgılara karşı savaşalım

Devrimci durum dönemlerinde teorinin, ideolojinin önemi, önceki dönemlere göre kat kat artar. Bütün liberal görüşleri yenmemiz ve proleter hegemonyasını kurmamız Leninci ideolojimizi iyi özümsememize bakıyor.

Eksikliğimiz, davaya uygun adamların olmaması değildir. Kendini davaya adamak, özveride bulunmak isteyen binlerce insan var. Bunları biraraya getirecek ve ayaklanmaya yöneltecek ideolojimiz var. Politik sallantı içindeki yığınların içine dalalım. Dev enerjilerini örgütleyelim. Yanyana yürümek zorunda olduğumuz küçük burjuva yığınlardan ve küçük burjuva görüşlerden "ayrı yürümeye" yani ideolojik olarak soyutlanmaya dikkat etmeliyiz.

Ülkede gelişen olaylar, görevlerimizi ivedileştiriyor. Çorum, önemli bir deneydir. Halk hareketinin temelinde yatan devrimci durumu anlamayanlar 'yığınlar siyasi iktidara yöneldikleri zaman devrimci durum ortaya çıkar' diyorlar. Bu, kendiliğindenciliğe alkış tutmak ve üzerimize yüklenen görevlerden yan çizmek demektir. Oysa yığınlara öncülük etmeden, onları liberal burjuva hegemonyasından kurtarmadan ayaklanmaya yöneltebilir miyiz? Yığınların kendiliğinden sokağa dökülmesini mi bekliyoruz?

Leninci ideolojimizi özümseyelim! Savaş silahı yapalım! Yaşasın ayaklanma!

Kömür

Oportünistler yine saldırmaya başladı

Bizler Ankara'nın faşist işgal altında bulunan bir bölgesinde çalışan genç işçileriz. *İşçinin Sesi*'nin önümüze koyduğu Leninci ilkeler doğrultusunda ajitasyon ve örgütlenme çalışmalarımızı aralıksız sürdürüyoruz. Çalışmalarımızda önümüze faşist, polis engelleri çıkıyor. Bunları kıra kıra ilerliyoruz. Ancak önümüzdeki engeller sadece faşistler değil, aynı zamanda menşeviklerdir.

Menşevikler tüm bölgelerde kadrolarını çekmişler, iki merkez bölgede birer kahve tutmuşlar. Bölgelerden çektiği kadroları en az üçer kişilik guruplar halinde gezdiriyorlar. Tek tek gördükleri arkadaşlarımıza saldırıyorlar. Saldıramadıklarını takip edip ilişkide olduğumuz sempatizanların ev ve iş yerlerine giderek tehdit ediyorlar.

Son olarak 3 arkadaşımıza saldırdılar arkadaşlarımız gerekli cevabı verince çil yavrusu gibi dağıldılar. Bu olaydan önce ve sonra sürekli olarak örgütlenmede aktif görev alan bir arkadaşımız takip edilmeye başlandı. Arkadaşımız kısa sürede durumun farkına varınca menşeviklerin tuzağı boşuna çıktı. Ancak bir kaç gün sonra İGD sorumlularının da içinde bulunduğu yaklaşık on kişilik bir gurup arkadaşımıza saldırdılar.

Bizler faşistlere hazırladığımız saldırı planlarını menşeviklere karşı hazırlamıyoruz. Onlara karşı savaşımız ideolojiktir. Ancak örgütlenmede ve faşistlere karşı planlarımızı uygulamada önümüze engel olarak çıkarlarsa Lenincilerin eli titremeyecektir.

Devrimci selamlar.

Vuran Eller

Orhangazi'de sesimizi yükselttik

Sendikamız Maden-İş'in genel başkanı Kemal Türkler, sermayenin köpekleri tarafından alçakça öldürüldü. Bunun arkasından biz komünistler devrimci bir eylem bekliyorduk. Ne var ki oportünistler Maden-İş 13. Bölge'de yalnız "üretim yavaşlatma" kararı almışlar. Biz bu karara karşı çıktık. Genel başkanımız için burjuvaziyi yenecek bir karar bekliyorduk. Ama oportünistler teslimiyetçilik ve pasifizm yoluna gittiler. TKP'nin Leninci kanadının savaşım anlayışıyla hareket edip üretimi tamamen durdurduk. Ve fabrikadan Orhangazi'nin merkezine kadar yürüyüş yaptık. Kemal Türkler için saygı duruşu yapıp disiplinli bir şekilde dağıldık. Bu eylemimiz çevredeki faşistlere korku saldığı gibi, oportünizme karşı da büyük bir darbe oldu.

Kemal Türkler'in hesabını devrimci şiddetle soracağız!

Uluyan köpekleri susturacağız!

Faşizmi ininde geberteceğiz!

Yaşasın *İşçinin Sesi!*

Yaşasın TKP'nin Leninci birliği!

Kızıl Çekiç

Yoldaşlar, Düsseldorf İşçi Muhabir Gurubumuzun Çıkardığı bildiriyi gönderiyoruz. Bildiri Düsseldorf'ta sinema ve fabrika önlerinde dağıtıldı.

Faşizmi ininde geberteceğiz

Tekelci patronların köpekleri faşist katiller 22 Temmuz günü, cinayetlerine bir yenisini daha eklediler. Türkiye Maden-İş Sendikası genel başkanı ve DİSK'in kurucularından Kemal Türkler öldürüldü. Türkiye'yi bu hale getiren tekelci patronlar, kendi iğrenç düzenlerini sürdürmek ve korumak için şiddete başvuruyor. Halk sınıflarına, devrimcilere, komünistlere saldırıyor. Türkiye'nin ekonomik, toplumsal, siyasal tüm sorunları artık şiddete bağlanmıştır. Şiddetle çözülecektir. Burjuvazi bu gerçeğin çoktandır farkındadır. Soru kimin şiddetinin baskın çıkacağıdır. Tekelci patronların mı, yoksa halk sınıflarının mı?

İlerici, devrimci, komünist Türkiyeli işçiler!

Çalıştığınız fabrikada, atelyede faşistlere göz açtırmayın. Emekçi halkımızın devrimci savaşımını yaratıcı bir biçimde her yolla destekleyin. Tekelci patronların açık faşist diktatörlüğü tehlikesini yok edecek güç vardır. Bu gücün daha geniş bir biçimde sokaklara, meydanlara çıkması gerek. Tüm faşistler patronların sadık uşakları, bekçileridirler. Devrimcileri vurmaları onların bilinen sonlarını değiştirmeyecektir. Öldürülen her devrimcinin yerine yüzlercesi geliyor.

Ya işçi sınıfımız, emekçi halkımız ya da tekelci kapitalistler. Hesaplaşma bitmedi, yenilgi ölüm yenmek zorundayız.

Uluyan köpekleri susturacağız!

Yaşasın ileri demokratik halk devrimi!

Faşizmi ininde geberteceğiz!

(Kısaltılmıştır — İ.S.)

Düsseldorf